

Giới thiệu Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên

Tư Đồ Mặc Chi ở thời hiện đại được xưng là một nữ thiên tài. Trong một lần tình cờ tử nạn, cô thoát chết, trọng sinh vào thân thể một bé gái mang trong mình Long mệnh. Cô bé áy vì muốn trốn thoát cái chết nên được nghịch thiên cải mệnh vào năm 20 tuổi, với mong muốn trong lòng chính là tìm lại người ca ca song sinh của mình đã bị chia lìa từ lúc còn nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên không

Sắc trời âm u, ngày không nên ngày đêm không tới đêm. Mặt Trời và mặt Trăng xuất hiện cùng một lúc tạo nên nhiều hiện tượng kì dị. Cây cối lúc khô lúc héo. Một tia sáng đi xuyên qua ca bầu trời dị tượng.

Phượng Trung Cung

Tiếng la đầy sự đau đớn của người phụ nữ đang lâm bồn trong căn phòng tập nập người ra vào liên tục. "Mẫu hậu đã lâm bồn một ngày một đêm, liệu có ổn không phụ hoàng?"

Thiếu niên mặc trường bào màu vàng, tay cầm trường kiếm đi qua đi lại trước cửa cung với vẻ mặt đầy sự lo lắng. "Phụ nữ mang thai tới lúc lâm bồn ai chẳng vậy khi mẫu hậu con sanh ra con cũng đầy đau đớn như vậy. Nhưng mà hiện tượng bây giờ làm ta cũng cảm thấy lo."

Nam nhân tuổi hơn bốn mươi mặc long bào tuần tú ngẫm nghĩ nhìn sắc trời. "A! Đau quá!" Tiếng thét của người phụ nữ đang lâm bồn trong kia đầy sự đau đớn. "Chủ tử cố lên, tiểu hoàng tử sắp ra rồi. Cố một chút nữa."

Bà đỡ từ từ kéo đứa bé ra hai hàng nước mắt bà chảy dài "Chủ tử có thể an tâm nghỉ ngơi rồi." Bà quần đứa bé trong một mảnh vải màu vàng bông đứa bé đưa cho nam nhân "Chúc mừng bệ hạ, lại là một tiểu hoàng tử.", "Thật ư, con của ta!" Hoàng đế Âu Dương Mặc mừng rỡ chạy đến bông lấy đứa bé mím mím nằm trong tay của La ma ma.

Tia sáng dị tượng đâm thẳng vào đứa bé. Một dấu ấn xuất hiện giữa trán. Vàng sáng lại tiếp tục nâng đứa bé lên không trung "Đây là..." Thái tử Âu Dương Mặc Nguyên bất ngờ nhìn vào hoàng đế của mình. Mặt Trời và mặt Trăng hòa làm một, đứa bé theo đó chia làm hai nửa. Đứa bé còn lại cũng xuất hiện Long ấn và theo vàng sáng kia biến mất giữa không trung "Chuyện gì đã xảy ra, tại sao..." chưa nói hết câu trước sân xuất hiện một lão già râu tóc bạc phơ, thân hình tiêu sái cười Bạch Linh Hạc. Lão già nhìn vào đứa bé trên không trung nhờ vàng sáng nâng đỡ chỉ điểm: "Long mệnh đã xuất hiện, chưa biết là phúc hay họa. Nhưng, đại lục Yala này sẽ có thay đổi rất lớn khi đứa trẻ này ra đời." Lão già vuốt râu cười nhìn đứa bé. "Giám hoi Bạch Hà tiên nhân hiện tượng hoi này là. Còn một nửa kia của hoàng nhi vẫn bói đã đi đâu?"

Hoàng đế Âu Dương Mặc chưa xót chấp tay thỉnh hoi Bạch Hà tiên nhân. "Tuy là mang Long mệnh nhưng nửa còn lại sẽ không sống quá hai mươi khi không tìm được nửa kia của mình." Bạch Hà tiên nhân ôn tồn chỉ bảo. "Dám hoi tiên nhân làm sao để tìm được nửa còn lại của hoàng đế vẫn bói? Đứa bé là nữ hay nam?" Thái tử Âu Dương Mặc Nguyên chấp tay cúi đầu nhìn Bạch Hà tiên nhân thành khẩn nói. "Song sinh tức sinh mệnh tương liên về phần là nam hay nữ thiên cơ bất khả lộ. Ha ha." Dứt lời Bạch Hà tiên nhân cười Bạch Linh Hạc bay đi.

"Nguyên nhĩ, chuyện hôm nay không được nói cho kẻ thứ ba biết kể cả mẫu hậu của con để tránh nằng đau lòng.", "Thần nhĩ hiểu. Còn về nửa kia thì làm sao đây phụ hoàng, chúng ta không còn nhiều thời gian." Thái tử Âu Dương Mặc Nguyên cau mày. "Đứa nhỏ đó thật bạc mệnh" Hoàng Đế Âu Dương Mặc thờ dài quah đi vào tâm cung.

Đại lục Changlasiss.

Bộ lạc Satana cổ xưa.

Vàng sáng cứ tiếp tục đâm thẳng vào một bộ lạc. Đứa bé rơi xuống một khu vườn tươi tốt.

"Chỉ vì cho nhầm Axit mình mới bị nổ tung. Đây là đâu? Tại sao ta lại thành một đứa trẻ rồi hả trời?" Thiếu nữ thiên tài xuyên không. Đây là một chuyện mà trước giờ Mặc Chi nàng chưa từng nghĩ đến.

Tiếng bước chân dầm nhẹ trên thảm cỏ xanh dần dần hướng về phía nàng. "Đừng nói là vừa mới xuyên không đã bị dã thú ăn thịt đấy chứ!" Mặc Chi xanh mặt không dám nghĩ tới.

Tiếng bước chân dừng lại. Giọng của một thiếu niên mười lăm mười sáu vang lên: " Trời đất! Tại sao một đứa bé lại xuất hiện trong vườn thảo dược của ta. Khụ khụ. Quên mang mạng che mắt rồi." Thiếu niên tiến tới chỗ Mặc Chi bông nâng lên vỗ vỗ mông "Trông thật đáng yêu nha! Tiểu hài tử ai bỏ người nơi này. Ta đứa người về bộ lạc nha."

"Bỏ cô nương mà nói được thì trả lời huynh có gì khó chứ!" Mặc Chi cầu nhàu nằm trong miếng vải vàng già vờ ngủ.

Thiếu niên bông Mặc Chi về nhà của mình. Một thiếu nữ xinh đẹp cỡ chừng mười bảy đang phơi thuốc thấy thiếu niên đi về trên tay ôm một đứa bé tới hỏi: "Kang, đây là...?", đệ nhật nó ở trong vườn thảo dược á. Aiỡ nhần tâm bỏ rơi một đứa bé vừa mới sinh như thế này." Kang giao Mặc Chi cho Yang. Yang thấy điểm bất thường vừa mới xảy ra dị tượng và bảy giờ là một bé gái, "Đệ phơi thuốc nhé! Ta bông muội ấy tới chỗ bỏ lão", "Tỷ đi về sớm"

"Này vị tỷ tỷ này bông ta đi đâu vậy nga." Mặc Chi nhọ nguậy, Yang lấy tay chọc chọc cặp má hồng hào của Mặc Chi "Muội chắc đói rồi nhỉ? Ta lấy sữa cho muội nhé!" Yang cười. Nụ cười đó làm Mặc Chi cảm thấy ấm áp. "Yang tỷ tỷ ta nhất định sẽ bảo vệ tỷ" nói rồi hai mắt của Mặc Chi nhắm lại. "Muội muội ngoan đừng khóc nha." Yang dỗ dành, điều đó làm cho nàng nhớ lại người chị gái hồng nhan bạc mệnh của nàng khi ở thời hiện đại.

Ủng hộ cho mình có động lực ra chương mới nha mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cảm giác gọi là gia đình (1)

Yang bồng Mặc Chi tới chỗ Từ trường. Phong thái nơi này trang hoàng một cách đơn giản nhưng lại rất nghiêm trang. Nơi đây họ tôn thờ thần Mặt Trời và Mặt Trăng.

Một lão già ngồi trên tấm thảm da, xung quanh lão là một vòng tròn trận pháp. Yang gõ cửa: "Từ trường, ngài có thể tra ra lai lịch của đứa bé này không? Dự tượng vừa biến mất, đứa trẻ này xuất hiện làm Yang thấy có nhiều điểm khả nghi." Yang quả quyết bồng Mặc Chi vào trao cho Từ trường, ngay sau khi bồng Mặc Chi ông có một cái cảm giác vừa vui mà cũng vừa lo cho tương lai.

"Long mệnh đã xuất hiện, đứa bé này chắc hẳn còn một nửa Long mệnh còn lại.", "Vậy nó mang tới điều gì cho muội ấy!" Yang lo lắng nhìn Mặc Chi, một bé gái như vậy mà thân lại mang Long mệnh. "Từ xưa đến nay người mang Long mệnh duy nhất chỉ có hai ngài ấy." Từ Trường vuốt bộ râu dài màu trắng tay chỉ vào Long mệnh trên trán Mặc Chi.

"Ý của ngài là..." Yang mơ hồ, "Long mệnh chỉ có Hải Thần Vương ở đại lục Katu và Nữ Oa - Thần Mặt Trăng của ba trăm năm trước nay lại xuất hiện một lần nữa.", "Rất có thể sẽ đem lại một trận ác chiến đòi tiếp theo với Ác Quỷ Vương đại lục bí ẩn nhất Du Nhiên?". Yang bắt đầu cảm thấy lo sợ về số mệnh của Mặc Chi sau này có thể xảy ra một trận tử chiến.

Mặc Chi trong lòng suy tư nếu không vượt qua tử kiếp năm hai mươi tuổi thì nàng cũng chẳng thể nào tiêu diệt Ác Quỷ Vương được. Tử kiếp năm hai mươi sẽ là những mảnh ghép để nàng tìm kiếm và giải mã.

"Nhưng mà nếu đã xuất hiện ở đại lục này, trên mảnh đất bộ lạc này thì con vẫn là đứa trẻ của mọi người. Vẫn được chào đón và bảo vệ bằng bất cứ giá nào." Từ Trường cười hiền hậu bồng Mặc Chi trao lại cho Yang. "Muội ấy như vậy chắc cũng phải có một cái tên chứ Từ trường!" Yang chột chột má bánh bao của Mặc Chi cười cười. "Mặc Chi." Vừa dứt câu, pháp trường của Từ trường mở ra không gian. Bên trong có một chiếc hộp lưu ly xinh đẹp. Mặc Chi cổ ngược nhìn, "Nga bảo bố đang chờ mình trong hộp là gì đây?" Chiếc hộp mở ra xuất hiện một chiếc vòng cổ đính lông vũ màu xanh lam bạc mắt và một sợi dây có cột hai chiếc chuông màu xanh lam bằng Đá Mặt Trăng. "Từ Trường! Đây là khóa Vũ Tinh và chuông Trôi hồn trong truyền thuyết hay sao.", "Đề kiểm nên sức mạnh đó của Mặc Chi mỗi lần phong ấn của Vũ Tinh bị phá vỡ có thì sẽ không dễ mà khắc chế được. Khi mười cái Vũ Tinh bị vỡ thì có nghĩa ngày Nữ Oa tái thế sẽ không còn xa." Từ trường trao khóa Vũ Tinh và Chuông Trôi hồn cho Mặc Chi. "Ông ấy cũng thật hào phóng a! Cho ta hai món bảo bối tốt như thế này" Mặc Chi trong lòng cảm kích không nguôi.

"Không còn sớm, Yang bồng Mặc Chi về trước. Từ trường ngài bảo trọng." Yang bồng Mặc Chi về nhà, lúc này trời đã về chiều. Gió thổi nhẹ nhẹ, nước trôi theo con kênh nhỏ bé chảy róc rách, hương hoa cỏ trở nên thơm ngát, con người vẫn lao động phấn khởi cho đến tối.

Mặc Chi uốn éo thân người trong miếng chăn. "Ồi trời gần ra rồi." Khôn mặt Mặc Chi biến đổi nhẵn lại như khi ăn ớt. "Mặc Chi muội... ha ha ha!" Yang ngộ nghĩnh cười khi thấy vẻ mặt của Mặc Chi "Tỷ hiểu ý muội rồi!" Yang cười chạy nước mắt, Mặc Chi ngượng ngùng đỏ mặt: "Làm trẻ con đúng là bất tiện", "Muội vừa nói gì?" Yang hoảng hốt mặt mày nhăn nhúm cau mày. "Muội nói làm trẻ con thật bất tiện... ấy chết!" Mặc Chi cảm thấy có gì đó sai sai liền che miệng hoảng hốt, ban nãy nàng còn í a í ẹ mà bây giờ đã nói được rồi!

"Ta không ngờ là muội... Có thể nói như thế! Ta... ta nghe làm chẳng?" Yang mờ mờ ảo ảo "Không. Tỷ không nghe làm" Mặc Chi mở miệng thân thể có trường ôm lấy cổ của Yang.

Còn 2 chương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Cái cảm giác gọi là gia đình (2)

Yang xem ngả ngửa trước câu nói của Mặc Chi rồi bình tĩnh lại và phán một câu: "Tuổi trẻ tài cao."

Mặc Chi cười vui vẻ khi nhìn thấy vẻ mặt của Yang. "Về nhà đi tỷ, muội cũng cần phải ăn để lớn nữa chứ! À mà... nhớ thay cái í cho muội nữa." Khi nói về sau mặt của Mặc Chi đỏ bừng. Yang dờ khóc dờ cười bồng Mặc Chi về nhà trên đường ca hát vui vẻ.

Về tới nhà.

"Chào Kang huynh!" Mặc Chi cười sáng lạng còn về phía này thì...Kang hoảng sợ chỉ vào Mặc Chi "Tỷ! Nó biết nói kìa. Yêu... yêu...quái...quái hà..." Kang nói lắp ba lắp bắp tay cầm đĩa rau run run. "Cái gì mà yêu quái! Ta lúc đầu cũng như đệ Mặc Chi nói làm ta cũng hoảng hốt xem tí nữa là quẳng muội ấy xuống nước. Đệ trông nó ta qua nhà Kali thăm nhờ bà ấy thay tá cho Mặc Chi." Yang để Mặc Chi trên giường rồi chạy đi gọi Kali thăm. Kang tới gần giường lấy tay chột chột Mặc Chi. "Này có phải người là yêu quái không vậy? Mới sinh đã biết nói là sao!", "Ca ta cũng không biết huống chi là huynh còn việc này ghê hơn nữa." Mặc Chi há miệng, Kang khóc không ra nước mắt, mới đó mà nó mọc răng đầy đủ rồi đúng là yêu quái còn gì.

"Kang, tỷ về rồi đây!" Yang dẫn Kali thăm vào nhà Kang ngồi thần thờ nói: "Tỷ nó mọc răng rồi." Yang không nghe rõ Kang nói gì, Kang đứng dậy chỉ vào Mặc Chi quả quyết nhấn mạnh từng chữ một: "Nó. Mọc. Răng. Rồi!"

Yang tưởng Kang nói đùa nói đùa cho tới khi Kali thăm lại gần bảo Mặc Chi há miệng thì... "Đây là đâu? Tôi là ai?" Yang thất thần "Ta nhất về một con yêu quái. A...a...". "Yêu quái cái đầu huynh!" Mặc Chi tức giận phản đối nằm trong tá uốn éo.

"Con bé còn biết nói cơ à?" Kali thăm bất ngờ khi nghe xong Mặc Chi nói chuyện một cách rõ ràng như vậy, "Phải đó thăm ta mới đưa nó từ chỗ Từ trường về là lại có thể nói" Yang đau đầu cầm lấy bát nước uống. "Câu cho con có một cuộc sống hạnh phúc, lớn lên kiên cường mạnh mẽ." Kali thăm xoa đầu Mặc Chi, "Hiếm khi thấy thăm chúc phúc cho một đứa bé mới sinh sớm như vậy." Kang cảm thấy Kali thật khác.

"Không biết sau này con bé nó yêu nghiệt tới cỡ nào. Thời trời sắp lặn rồi, ta cũng nên quay về." Kang tiễn Kali thăm ra cổng. Mặc Chi bụng kêu òn ột tay kéo áo của Yang. "Tỷ muội đói rồi a. Muội muốn ăn cơm" Ánh mắt Mặc Chi lấp lánh đầy sự cầu xin. Yang khước từ đáp trả: "Muội phải ăn cháo để sau này cơ thể ổn định ta cho muội ăn cơm" Kang chen vào châm chọc Mặc Chi nói: "Tỷ cho muội ấy ăn cháo suốt đời luôn cũng được.", "Huynh nói gì chứ. Chờ sau này lớn ta sẽ đánh huynh tới tã." Mặc Chi tay nắm chặt, mắt bùng lửa.

Hoàng Cung

Thư phòng của hoàng thượng.

"Phụ hoàng bây giờ ta phải tìm hoàng đệ ở đâu? Thời gian thật ngắn ngủi." Thái tử Âu Dương Mặc Nguyên bồn chồn lo lắng cho an nguy của nửa còn lại. "Bây giờ sự tình còn chưa rõ chờ thêm năm năm nữa nhất định sẽ được." Hoàng thượng Âu Dương Mặc mệt mỏi nhìn sổ sách.

Ngự hoa viên.

"Từ hoàng tử vậy mà lại có thể mọc răng nói chuyện sớm như vậy đúng là chuyện tốt!" Cung nữ Như Thanh cảm trọng bồi lắc lắc đung đưa chiếc nôi cười vui vẻ. Hoàng hậu Nguyệt

Giao ngồi may áo cho tứ hoàng tử. Trong lòng bà vẫn luôn có khuất mắt và cảm thấy như mình bị mất một thứ gì đó quan trọng. "Mẫu hậu nhất định cũng như thế mà đúng không? Con cũng cảm thấy như là mất đi một nửa của mình vậy." Tứ hoàng tử tay lắc trống bỏi nhưng vẻ mặt nhìn hơi u sầu. "Chắc là trực giác thôi con cũng đừng lo." Hoàng hậu Nguyệt Giao lại gần xoa đầu an ủi. "Hoàng nhi của ta nhất định lớn lên sẽ là một nữ nam tử, tài đức vẹn toàn thực lực cao cường." Nàng âu yếm tứ hoàng tử trong lòng. "Hoàng nhi nhất định cũng sẽ bảo vệ mẫu hậu!"

Còn 1 chap nữa nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cuộc hội ngộ phía sau tấm gương

Đêm xuống những ngọn đèn lại được thắp sáng lên. Dưới ánh lửa, từng đoàn người ca hát nhảy múa vô cùng vui vẻ.

Hôm nay là ngày mà họ thu hoạch lương thực, ngày mà cây Tinh Thủy Thảo ra trái vô cùng trân quý và đây cũng là lễ hội đón chào đứa bé vừa xuất hiện tại cõi đời này, tại bộ lạc Changlasiss.

Mặc Chi được Yang mặc một trang phục thật đẹp để đi tham gia lễ hội. Ai nấy cũng đều cười vui vẻ và vô cùng phấn khởi. Mặc Chi trầm trồ vì bây giờ nàng mới biết được văn hóa ở đây thật là sôi nổi và độc đáo. Nếu như nàng ở thời hiện đại trước giờ nàng chỉ đi làm nhiệm vụ tổ chức giao hoạc là tự nhốt mình trong phòng để chế ra một loại thuốc độc nào đó.

Khung cảnh bây giờ làm nàng rung động trước cái đẹp của con người ở đây. Đa số vị thành niên toàn là những tuấn nam mỹ nữ làm lay động lòng người. Nàng mặc trang phục màu đỏ bắc mắt, đầu đeo khóa Tinh Vũ phát ra ánh sáng xinh đẹp mê hoặc con người. Nhìn nàng bây giờ giống như là một tiểu mỹ nhân yêu mị với đôi mắt màu xanh như viên bảo thạch hiếm thấy.

"Tối giờ thu hoạch Tinh Thủy Thảo và làm nghi thức!" Đại trưởng lão hô hào mọi hưởng ứng. Các cô gái nhảy những vũ điệu uyển chuyển tay bụng rõ rệt Tinh Thủy Thảo trân quý. Những chàng trai đánh trống khua chiêng hát lên những bài ca sôi động.

"Mặc Chi sau nghi thức mỗi người chúng ta sẽ có được một quả Tinh Thủy Thảo.", "Nó có công dụng gì nga?" Mặc Chi nhìn những quả Tinh Thủy Thảo giống những bong nước dễ vỡ. Vô trong suốt bên trong là một thịt quả màu đỏ.

"Công dụng có thể so với các loại dược liệu quý hiếm trong luyện dược. Đối với người bình thường thì có thể thay đổi gân cốt của họ." Yang từ từ giải thích cho Mặc Chi.

"Tối giờ làm nghi thức!" Đại trưởng lão cùng mười vị trưởng lão khác bước lên sân. Mọi người hướng về hai bức tượng thần mặt Trời và mặt Trăng ngược nhìn với ánh mắt tôn kính.

"Thần mặt Trời là cha, Thần mặt Trăng là mẹ. Hôm nay là nghi lễ chào đón một đứa trẻ mới được sinh ra đời. Với muôn lòng thành kính, xin người hãy ban phước lành cho đứa trẻ ấy!" Bên dưới Yang bỗng Mặc Chi đi lên. Mặc Chi khi tiếp xúc với hai bức tượng trên này cảm giác được uy áp thật lớn nhưng đối lại nó không khó chịu như là nàng nghĩ. Đại trưởng lão bỗng Mặc Chi đặt vào bàn tay của hai bức tượng, một luồng sức mạnh kì bí nào đó xâm nhập vào cơ thể làm nàng cảm thấy thật đau đớn. Long mệnh trên trán bỗng dừng lại xuất hiện. Mười một vị trưởng lão trầm trồ. Mọi người bên dưới thấy ánh sáng nàng Mặc Chi bay lên họ quý lạ cho đó là hai vị thần xuất hiện. "Tỷ, từ trước đến giờ Kang chưa thấy nghi thức nào mà hai vị thần thật sự xuất hiện. Lòng của Kang bây giờ cảm thấy thật hạnh phúc." Kang ngược nhìn ánh sáng trên sân.

Mặc Chi cảm thấy đau đớn tột cùng. Giống như nó đáng tạo cho nàng một thân thể mới "Chuyện gì thế này! Ngực mình bây giờ thật nhói, thân thể giống như bỏ vào lò lửa đúc khuôn vậy." Đôi mắt Mặc Chi bây giờ càng làm nàng đau đớn hơn giống như là móc mắt của nàng vậy.

Ánh sáng màu đỏ và trắng xen kẽ lên tiếp bao phủ lấy nàng giống như một con sâu nằm trong kén. "Đây là Hoàng Tinh Thể?" Trần pháp có thể nhận ra hình hài của con người thất truyền bấy lâu nay lại tái xuất. Ánh sáng biến mất cái kén màu đỏ dần dần nứt ra từng miếng một. Trong cùng là cái kén màu trắng bao phủ lấy thân nàng giống như xác ướp.

Mọi người đều trầm trồ lần đầu tiên họ thấy hai vị thần - cha mẹ của họ tặng món quà lớn lao cho đứa trẻ thiên bẩm này. Đứng là trời cao có mặt.

Bên trong cái kén.

"Đau thật! Đây là một không gian khác nữa ư." Mặc Chi ngồi dậy khi thấy bản thân có sự biến đổi làm nàng thất thần hơn "Đây là mình sao?" Ngồi thần thờ trước một chiếc gương trong suốt bộ dạng này của nàng bây giờ phải nói là yêu mị vô cùng làm cả tiên cũng phải ganh ghét đố kỵ. Mái tóc bạch kim dưới phần đuôi hơi đỏ, đôi mắt xanh như viên bảo thạch bây giờ bên còn lại là đôi mắt vàng kim tức đôi mắt của rồng. Dáng vẻ bây giờ của nàng hăng là làm cho mọi người một phen thất thần, "Nên khiêm tốn lại thì hơn!" Bên phải của nàng bỗng xuất hiện một chiếc mặt nạ quý dữ tợn, "Hừm, cũng đúng lúc đấy nhưng chỉ khi ra ngoài giang hồ mới dùng. Nhưng còn tóc và mắt cũng nên bình thường như mọi người là được. Đứng rồi mình phải khiêm tốn." Mặc Chi xoa cằm ngắm nghĩ rồi nhìn thấy bên kia có một cái gì đó phát sáng. "Nga là bảo bối nga!!" Mặc Chi vui sướng chạy tới đón lấy bảo vật. Tay trái nàng là túi cần khôn tay phải là nhẫn không gian tiện quá còn gì. Bỗng nàng cảm thấy như có cái gì đó làm nàng đau đớn lồng ngực rất đau.

Nàng tới trước một chiếc gương chạm tay vào bên kia chiếc gương là một thiếu niên trông giống nàng như một khuôn đúc ra. Thiếu niên bên kia chiếc gương cất giọng nói: "Người trông thật giống ta, người là người mang Long mệnh đúng không?" Mặc Chi thần thờ sao người kia lại biết mình mang Long mệnh? Duy nhất chỉ có nửa kia của nàng, nàng chợt nhận ra điều gì đó: "Không lẽ người là nửa còn lại tức là ca ca của ta!", thiếu niên bên kia tấm gương xúc động từ lâu hẳn đã nghĩ ngờ rằng mình có một người em nhưng hẳn đoán chỉ là trực giác cho thấy vậy.

Giọt nước mắt rơi xuống. Khuôn mặt của Mặc Chi đầm lệ tuy nàng biết ở thế giới này mình có một người anh em song sinh nhưng cuộc gặp gỡ này quá ngắn ngủi. Nếu muốn tìm thấy người ca ca này trước năm hai tuổi thì phải vượt qua tử kiếp.

Thiếu niên chạm tay vào gương giống nàng nhìn nàng với nụ cười ấm áp. "Đừng khóc, một ngày nào đó nhất định ta sẽ tìm ra muội nên đừng lo lắng. Nếu muội tìm ta Thì tới đại lục Yala. Ta là tứ hoàng tử của vương triều Âu Dương, tên ta Âu Dương Nguyên Minh.", "Muội nhớ rồi! Tên muội là Mặc Chi đại lục Satana." Mặc Chi cười lên trong niềm hạnh phúc và đầy nước mắt. Nguyên Minh dần biết mất trước mặt nàng để lại cái chạm tay rồi biến mất.

Khi đó nàng biết không gian này là do Long mệnh tạo ra tức hai huynh muội bọn họ có thể gặp gỡ nhau qua tấm gương này trong một thời gian nhất định.

Cái kén cuối cùng nở ra là thân hình của một tiểu hài tử bốn tuổi. Nàng bây giờ tóc đen mắt xanh như mọi khi không giống như trong không gian lúc này. Tiếng bước chân vội vã chạy lên sân ôm lấy Mặc Chi. Yang khóc nức nở ôm chầm lấy Mặc Chi: "Muội lâu như vậy biết làm cho ta và Kang lo lắng lắm không?" Mặc Chi lúc ấy ngỡ ngàng nhưng hồi tỉnh lại cũng đáp trả Yang bằng một cái ôm ấm áp và nước mắt của một tiểu hài tử xa mẹ lâu ngày.

Tym và bỏ phiếu cho mình có thêm động lực viết tiếp vào ngày mai nha!

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thế thì chọn hết đi!

Bốn năm sau.

Son Cốc Asisstar.

Tiếng của dòng suối mạnh mẽ đổ xuống hòa với hương thơm mê người của Từ Tinh Thảo lan tỏa làm cho con người cảm thấy thoải mái. Một thân ảnh nhỏ bé đang ngồi thiền dưới dòng thác đổ xuống.

"Mặc Chi! Tới giờ về rồi." Kang đeo trên lưng một giỏ đầy các loại thảo dược khác nhau đứng trên bờ gọi Mặc Chi quay về làng trước khi trời tối.

"À. Muội ra ngay, huynh chờ một chút!" Nàng đi ra khỏi dòng thác đổ. Thân thể ướt sũng bên ngoài chỉ khoác một chiếc áo choàng da khô ráo. "Ngày nào muội cũng ngồi dưới đó làm gì vậy?" Kang cảm thấy tò mò vừa uống nước vừa hỏi. "Chi là làm cho con người tịnh tâm và qua đó cũng ngộ được nhiều điều thú vị." Mặc Chi để tay sau gáy vừa đi vừa nói nhiều thứ và từ trước tới giờ nàng luôn muốn tìm hiểu nghề nghiệp ở cái thế giới này nàng kéo áo Kang hỏi: "Huynh kể về thế giới này cho ta biết thêm được không?" Kang xoa đầu Mặc Chi rồi bồng nàng để trên vai của hắn. Đến bây giờ Kang cũng đã mười chín, Kang đã trở thành một thiếu niên tuấn tú với nước da ngăm. Thường là độ tuổi lập gia đình cơ nghiệp ổn định nhưng Kang vẫn ở với Yang. Là một người con gái dịu dàng tuy có lúc hơi nóng tính nhưng cũng chỉ là muốn tốt cho người thân của mình.

"Muội còn nhỏ như thế mà đã tò mò rồi à." Kang cười chọc chọc má hồng của Mặc Chi. "Tất nhiên! Người ta sau này sẽ làm cho huynh một cú bất ngờ nga." Nàng gạt tay hắn ra choàng vai hắn tự tin nói.

"Được được thua muội rồi.", "Vây huynh bắt đầu kể đi!" Mặc Chi hứng thú.

"Khi mà thế giới này được sinh ra. Có bảy loại nguyên tố xuất hiện: Hỏa, Thủy, Thổ, Phong, Lôi, Quang và Âm. Hỏa, Thủy, Thổ, Phong là những nguyên tố điển hình. Lôi nguyên tố là loại quý hiếm có sức tấn công ngang ngửa với Hỏa nguyên tố. Hỏa là sử dụng lửa. Thủy là nước, băng và có khả năng trị liệu tạm thời. Thổ là đất có khả năng phòng ngự cao nhất. Phong là gió nên là thiên về tốc độ. Và lôi thì đơn giản là điện. Quang và Âm là hai nguyên tố đặc biệt nhất. Quang có năng lực chữa trị cao nhất thực lực mạnh mẽ. Âm có khả năng trôi hồn nếu ai là cao thủ thì có khả năng làm người chết sống lại. Nếu tu luyện nguyên tố này không đúng lúc thì sẽ bị nhập ma.", "Nghe cũng thú vị! Huynh kể tiếp đi." Mặc Chi vỗ vỗ đầu của Kang.

"Nghề nghiệp nơi đây gồm: Triệu Hồi Sư và Luyện Dược Sư huyết thống cao quý nhất. Pháp Sư và Kiếm Sĩ là nghề nghiệp phổ biến. Luyện Khí Sư là nghề nghiệp quý hiếm ít ai có thiên phú. Các cấp bậc gồm có: nhất tinh đến cửu tinh là sơ cấp. Tiếp theo Tồn Giả, Tồn Quân, Tồn Binh được chia theo ba giai đoạn sơ kì, trung kì, đỉnh phong. Tới giai đoạn đỉnh phong sẽ chịu đòn Thiên Lôi Luyện Thể và hầu như là hiếm có người qua được đòn đó. Muội có sợ không?", "Không sợ! Đó có là gì." Đối với nàng mà nói thì khi ở thời hiện đại khi đi làm những thí nghiệm bầu trời thì điện không là gì cả.

"Nếu qua được đòn đó sẽ thăng lên Thần Giả, Thần Quân, Thần Binh, Thần Sư, Thần, Thần Nguyên tu luyện cũng theo ba giai đoạn: từ sơ kì đến đỉnh phong. Khi tới đỉnh phong Thần Nguyên thì sẽ vượt qua một ải khổ niệm và khả năng cao nếu không vượt qua sẽ nhập ma. Sau khi vượt qua sẽ trở thành Thần Vương, Thần Thượng, Thần Đế tu luyện theo cơ chế nhất tinh tới cửu tinh sao khi tới Thần Đế cửu tinh thì chịu một đòn Thiên Lôi Tinh thể để vượt tới cấp bậc cao nhất - Tinh Thánh!"

Sau khi nghe Kang giải thích thì Mặc Chi dường như ngày càng hứng thú mà muốn nhanh chóng tu luyện. Nàng chợt nhớ vẫn còn một cái mà nàng chưa biết "Vây còn ma thú thì sao?", "Ma thú hả? Chia làm Năm loại: Ma Thú, Linh Thú, Yêu Thú, Thần Thú, và Huyền Thú. Ma Thú và Linh Thú sức mạnh ngang nhau, Thần thú thì chỉ có Long mới địch lại Huyền Thú thượng cổ thần bí. Triệu Hồi Sư có cấp bậc ngang bằng với thú mà mình chọn thì mới được kí kết khế ước nếu thú khế ước có cấp bậc cao hơn thì triệu hồi sư sẽ bị phản phệ. Triệu hồi sư chết thì thú cũng sẽ chết theo và ngược lại.

Huyền Thú thì chỉ cần nguyên ý nhỏ máu nhận chủ nhưng loài này thì vô cùng kiêu ngạo nên gặp ai làm phiền chắc chắn sẽ xé xác nhưng mà nếu muội có ơn với nó thì có thể nó sẽ suy nghĩ và nhận chủ và loài đó trọng tình nghĩa. Long tộc nguồn gốc thuần chủng quý hiếm nhất là Kim Long. Nghe nói chỉ cần có máu Kim Long thì có thể cải lão hoàn đồng thực lực tăng hai cấp. Như thần Mặt Trăng và vị thần kia đều kí kết khế ước với Long nhưng đó chỉ là truyền thuyết kể lại."

Vừa dứt câu hai huynh muội đã về tới nhà. Yang đang lấy thuốc vào nhà nhìn thấy Kang và Mặc Chi vào cửa bùng bùng lửa giận đấm cho mỗi người một cú trên đầu sung to. "Đi hái thuốc mà giờ này mới về tới nhà ha!!" Khí sát của quý màu đen u ám tỏa ra chung quanh Yang. Kang ghé tai nói nhỏ với Mặc Chi: "Quên nhắc là tỷ ấy là dược sư và cũng là Tồn Giả kiếm sĩ nga.", "Thôi xong rồi!" Mặc Chi u ám ngồi chịu trận cùng với Kang.

Ngày hôm ấy là ngày đen đủi đối với hai người.

- - - - -

Mặc Chi và Kang: "Mấy người được lắm! Cười cái gì!."

Nhớ đọc và theo dõi nhe mn!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thế thì chọn hết đi! (2)

Sau khi nghe một trận giáo huấn của Yang cả hai người biết rằng trong lòng Yang rất tức giận vì lo cho hai người họ. Chưa có ngày nào mà hai huynh muội lại về trễ như vậy.

Cả hai bị Yang bắt đứng úp mặt vô tường, hai tay xách nước. Kang đứng cầu nhau: "Tại muội đó!", "Được rồi, tại muội được chưa! Nhưng sự tò mò đó là tốt chứ có phải xấu a." Kang quay mặt qua hương khác phòng má giận dữ. "Mối thật!" Kang lén lút hạ xô nước xuống một lúc. Nhìn quay ngoác thấy về mặt âm hiểm cười gian của Mặc Chi.

"Muội... muội...muội nhìn ta làm cái gì?", "Kang dường như hiểu ra cái gì đó ở đây rồi lên lút dứt lút, "Muội muốn cái gì ta sẽ kể cho muội nhưng không được nói cho Yang là ta hạ xô nước!", "Được rồi! Là huynh tự cầu chứ ta không ép nga."

Mặc Chi không cần suy nghĩ liền nói: "Muội bây giờ muốn tu luyện làm pháp sư, kiếm sĩ, luyện được sư! Còn triệu hồi sư khi nào có cơ duyên ắt hẳn được a." Mặc Chi cười cười nói, Kang thì xém cười vỡ bụng vì nghĩ Mặc Chi nói đùa nhưng khi nhìn lại vẻ mặt Mặc Chi thì nàng muốn chắc chắn sẽ cố chấp làm tới cùng. "Được rồi, ta sẽ dạy muội về luyện được, còn kiếm kĩ hay pháp sư chắc phải nhờ Yang tỷ hoặc trưởng lão dạy cho người a. ", "Được!"

Mặc Chi cười rạng rỡ. Kang thì nhìn nàng trong lòng hẳn nghĩ tại sao nhóc bốn tuổi này lại thật là khiến người khác không rời mắt đi được! "Nhớ, ta dạy thì sẽ rất nghiêm khắc ráng mà học hoi." Mặc Chi gật đầu điên cuồng. "Được nga! Sáng sẽ học ma pháp, chiều sẽ học luyện được, còn kiếm kĩ muội sẽ tự học." Yang từ đằng xa đi tới thấy hai kẻ này chịu phạt đã lâu nên cũng nguôi giận rồi kêu tới dùng bữa tối. Mặc Chi ngồi tại bàn nhìn Yang với vẻ cầu xin thành khẩn: "Yang tỷ!" Nàng tỏ vẻ dễ thương kéo áo Yang. Nàng đã hiểu ý của Mặc Chi liền đáp lại: "Muội muốn xin cái gì đúng không?", "Chóc lát tỷ có thể đi mượn sách ma pháp và Kiếm kĩ về cho muội được không?" Mặc Chi dần trở lại với vẻ mặt nghiêm túc. "Được, muội muốn ta sẽ đi mượn, về phần kiếm kĩ thì muội có thể hỏi thêm về ta!" Yang vui vẻ xoa đầu Mặc Chi. "Hai người ăn nhanh đi, cơm canh nguội lạnh ăn không ngon." Kang ngồi ăn này giờ nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Mặc Chi so với bây giờ thì com nuốt không trôi.

Sáng ngày hôm sau.

Mặt trời còn chưa rời khỏi núi. Bây giờ là giờ sưa, sương mù bao quanh rậm rạp. Bóng dáng màu đen xuất hiện tại một sơn động có trồng thảo dược ngày hôm qua. Nàng ngồi xếp bằng trên đá bắt đầu cảm nhận các loại nguyên tố.

Xung quanh nàng cây cối đứng đờ đẫn như muốn dừng lại bất động. Nàng bắt đầu tiến vào một cảnh giới khác. Một không gian Long mệnh tạo ra xuất hiện. Nàng giống như đang ở trong một cung điện bằng ngàn năm tòa khí lạnh thấu xương. "Chút khí lạnh này chẳng hề gì với mình!" Nàng bắt đầu cảm nhận tinh thần lực và xuất hiện những đốm sáng xoay vòng xung quanh nàng.

Mặc Chi vô cùng hào hứng. Trước mắt nàng là bảy loại màu sắc khác nhau của nguyên tố hỏa, thủy, thổ, phong, lôi, có cả quang và âm. Nhưng hai năng lực này rất dễ phản phệ với nhau. "Thành công rồi! Một lượt cảm nhận được cả bảy loại nguyên tố, trông chúng thật mạnh mẽ." Ngay cả nàng không tin vào mắt mình. Người bình thường thì chỉ cảm nhận được một, yêu nghiệt hơn là ba trở xuống. Ngay cả hai vị thần trong truyền thuyết cũng chỉ có năm mà nàng, Mặc Chi cảm nhận được cả bảy loại nguyên tố. Sau này chắc chắn sẽ rất có ích lắm đây. Nàng bắt đầu cảm thấy lo nếu như tin này mà phát tán thì không biết bao nhiêu kẻ đuổi giết bản thân mình kể cả nguyên tố quang và âm. Mặc Chi nghĩ rằng nếu tu luyện thì chắc chắn sẽ tách hai thứ này chứ không thể nào tu luyện cùng lúc được.

Nàng bắt đầu ép âm nguyên tố chảy vào con mắt trái của mình - con mắt màu xanh. Trừ trường hợp nguy hiểm mới sử dụng nó. Nàng bắt đầu quay lại vòng tròn trận pháp. Xung quanh quanh nàng tạo nên một lớp màng bảo vệ vô hình. Không gian trong này tu luyện nhanh hơn gấp mười lần bên ngoài.

Lúc này nàng lại nghĩ về người ca ca Âu Dương Nguyên Minh, không biết huynh ấy như thế nào. Bốn năm qua nàng vẫn không liên lạc được kể từ ngày đó. Tấm gương bỗng dưng xuất hiện ánh sáng. Hình ảnh của một tiểu hài tử. Hình ảnh của Âu Dương Nguyên Minh hiện trước mắt nàng. Một tiểu hài tử đang đọc sách bên bờ hồ. "Ca!" Nàng vui mừng cất tiếng gọi. Âu Dương Nguyên Minh cũng cảm thấy thật bất ngờ bởi hẳn cũng như nàng không liên lạc được từ ngày hôm đó.

"Mặc Chi, là muội sao?", "Không phải muội thì còn ai nga!".

Bên này Âu Dương Nguyên Minh cũng tiến vào không gian Long mệnh đối mặt với chiếc gương có hình ảnh của một bé gái. "Muội ôn chứ!", "Tất nhiên rồi, khỏe lắm!" Mặc Chi tươi cười đầm ngực đáp lại. "Huynh đang làm gì vậy?", "À báo cho muội một tin bất ngờ." Âu Dương Mặc Nguyên lấy ra một bút, Mặc Chi không hiểu tò mò hỏi: "Đó là?", "Đây là Bút Thiên, thần khí mới nhận hai ngày trước!" Mặc Chi lúc này cảm thấy thật ghen tị với người ca ca này của mình. Theo như nàng biết thì Từ trường có từng nói thì khi nào nàng muốn rời khỏi đây thì ông ấy sẽ cho nàng chinh phục món thần khí nào đó. "Còn nữa, ta có thể cảm nhận được sáu loại nguyên tố." Âu Dương Nguyên Minh tự hào, "Nga! Cái này thì muội hơn huynh." Mặc Chi tự tin khoe. "Chẳng lẽ... Không thể nào ha ha." Âu Dương Nguyên Minh nghi ngờ. "Đúng cả bảy nguyên tố. Muội chứng minh cho huynh xem." Nàng xếp bằng phóng ra tinh thần lực cả âm cũng từ mắt trái xuất hiện làm cho Âu Dương Nguyên Minh thất thần.

"Đây là bí mật của hai chúng ta được chứ!" Mặc Chi chạm tay vào gương cười với Âu Dương Nguyên Minh. "Ừ!" Nói rồi hình ảnh lại biến mất. Mặc Chi nghĩ rằng nếu tới một cấp bậc nào đó cao hơn thì chắc hẳn sẽ kéo dài thời gian lâu hơn.

Đọc, like và bỏ phiếu để mình có động lực ra tiếp nha mn!

Mặc Chi nằm trên giường đắp chăn: "Bye bye mn ngủ ngon mơ đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nhặt được bảo bối!

Sau cuộc hội ngộ phía sau tấm gương nàng biết rằng mình phải ráng tu tập nâng cao năng lực đi vườn cánh hướng tới một bầu trời mới như một con hùng ưng mạnh mẽ. Nàng tập trung tinh thần lực bắt đầu ép âm nguyên tố vào mắt trái và niệm chú thuật thoát khỏi không gian Long mệnh. Khi Mặc Chi bước ra không gian trong sơn động bắt đầu trở lại như bình thường. Từ Tinh Thảo đang bắt đầu hứng ánh nắng buổi trưa oi bức bắt đầu kết hoa.

"Trùng hợp, bây giờ là lúc được liệu có tác dụng cao nên hái về một ít để học luyện được nhì." Mặc Chi lấy một nhánh lưới liềm treo một góc ở trong sơn động tiện để thu hoạch và chăm bón cho Từ Tinh Thảo.

Thu tất cả Từ Tinh Thảo vào nhẫn không gian, Mặc Chi rời khỏi sơn động quay về nhà. Nàng vừa đi vừa ca hát hồn nhiên băng qua từng đồng cỏ.

Mặc Chi dừng lại bên một bờ suối uống nước. Nàng phát hiện bên kia có một cái thứ gì đó màu đen trôi theo dòng nước còn đang chảy máu trầm trọng. Nàng bỏ bọng nước chạy tới chỗ vật đen. Khi bẻ lên thì phát hiện là một con sói con trên người đầy vết thương. Hơi thở thoi thóp, Mặc Chi gấp gấp chạy về nhà với tốc lực nhanh nhất của mình.

"Mặc Chi đi đâu... từ sáng giờ..." Kang đeo giò chuẩn bị đi thu hoạch Từ Tinh Thảo thấy Mặc Chi mồ hôi nhễ nhại gấp gấp chạy về trên tay con có vật gì đó đang chảy máu liền lập tức đi theo. Mặc Chi chạy tới chỗ Từ trường gấp gấp mở cửa.

"Từ trường hãy cứu nó đi!" Mặc Chi thở hồng hộc trên tay ôm sói con đầy máu. "Không cần gấp gấp để nó xuống." Mặc Chi bỏ sói con trên người xuống lót một tấm vải nàng xé từ tay áo để trên sàn. Từ trường đóng khép lại cánh cửa lại gần sói con. Ông nghiêm mặt muốn chứng thực hỏi Mặc Chi đây về nghi ngờ.

"Con nhét nó ở đâu?", "Bên bờ suối. Con thấy nó đang nguy kịch nên đem tới chỗ Tú trưởng nghĩ rằng cả Yang và Kang cũng không có cách nào cứu được." Mặc Chi lo lắng cho tình trạng bây giờ của sói con vô cùng. Nó làm Mặc Chi nhớ lại thời hiện đại nàng cũng từng nuôi một con sói tên là Nicola được thuần chủng vô cùng thông minh. Nó và nàng lớn cùng với nhau, xem như là chị em. Lúc Nicola qua đời cũng có tình trạng giống như bây giờ.

"Ngươi nhét được bảo bối rồi đó nhóc con!" Tú trưởng cười ha ha vui mừng khôn xiết. "Bảo bối? Bảo bối nào nga?" Mặc Chi mơ hồ không hiểu trong câu nói cuat Tú trưởng có ý gì. Tú trưởng vuốt râu ngồi xếp bằng lấy ra một lọ được rắc lên sói con. Trong phút chốc lại là một con sói to lớn vô cùng xinh đẹp. Lớp lông màu đỏ đen huyền bí. Đôi mắt đỏ như viên rubi mê hoặc lòng người, cổ mang vòng trước có một viên hổ phách điêu khắc sắc xảo. Trên lưng có hai khối đá giống như là một ma trận. Khí thế mạnh mẽ vô cùng.

"Tú trưởng... đây là?" Mặc Chi ngược nhìn con sói hoang dã trước mắt mình dường như nàng đã bị mê hoặc bởi sức hút của nó.

"Huyền thú biến dị thượng cổ chỉ có một. Hoàng Huyền Lang cũng là vua của huyền thú." Tú trưởng vuốt râu tỏ vẻ hài lòng nhưng phía Mặc Chi thì...

"Nghe tên có vẻ lợi hại lắm mà sao bị trọng thương thành như thế này? Lại bị biến thành một con sói con." Nàng lại có nhiều điểm khả nghi. Có khi nào nó làm chuyện gì đó xằng bậy chẳng nên bị trừng phạt. Càng nghĩ Mặc Chi càng cảm thấy rối.

"Còn không phải là hài tử ngươi hại ta thành thế này à." Hoàng Huyền Lang nằm tỏ vẻ đau khổ. "Tại sao nga! Ta thấy ngươi bị thương nên đem về trị thương há có thể làm gì ngươi." Mặc Chi cảm thấy hơi bị làm ơn mắc oán.

"Còn không phải là do tinh thần lực kinh khủng của ngươi làm ta bị thương.", lúc này Mặc Chi mới nghĩ lại lúc các nguyên tố xuất hiện làm cho các vật xung quanh bị ảnh hưởng và bị ngưng đọng nhất thời chắc nó bị dính chương đòn đó.

"À... ừ...", Mặc Chi áp úng gãi đầu. "Nhóc con ngươi đã cảm nhận được nguyên tố?" Tú trưởng dường như nhận được một kinh hi khác càng làm ông hớn hờ. "Là nguyên tố gì?" Ông lại hỏi, Mặc Chi nhìn hướng khác trả lời: "Hỏa.", "Tốt có tiền đồ!" Tú trưởng thốt lên, nàng lại tiếp tục bổ sung: "Con nói chưa xong. Còn thủy, thổ, phong, lôi và..." Tú trưởng kích động lắc lắc bả vai Mặc Chi liên hồi. "Thật không? Đúng là yêu nghiệt trời sinh mà ha ha ha!!!" Mặc Chi cau mày: "Còn cả Quang và Âm nữa." Tú trưởng và Hoàng Huyền Lang đứng hình 5 giây. Ông không tin vào mắt mình.

Tiếng cửa ngõ, Kang bị té sấp mặt vào bên trong vì cũng hoảng hồn về những gì mình nghe được. "Tiểu hài tử nhà ngươi đúng là trăm năm hiếm gặp. À không ngàn năm mới đứng, với thân phận này có thể bị truy sát bất cứ lúc nào."

Ngay cả Tú trưởng cũng không tin vào mắt mình con người độc nhất vô nhị này không ai có thể sánh được. "Còn nữa. Con sẽ tu luyện đến năm tám tuổi đến cấp bậc Tôn giả thì Tú trưởng phải cho con chinh phục một trong tám môn thần khí ở Thần Cơ điện!" Mặc Chi quả quyết và vô cùng tự tin với khả năng của mình.

"Nhóc con nhà ngươi muốn làm pháp sư chẳng?" Hoàng Huyền Lang nhìn Mặc Chi dè dặt hỏi. "Không! Triệu hồi sư, kiếm sĩ, pháp sư hay luyện được ta sẽ đều học hết để có thể bước ra gian hồ."

Mặc Chi về mặt nghiêm nghị trả lời với Hoàng Huyền Lang. "Ngươi rất giống nàng ấy!", "Ngươi nói gì?" Mặc Chi không nghe Hoàng Huyền Lang nói gì. "Ngươi sau này sẽ là chủ nhân của ta."

Hoàng Huyền Lang đứng dậy về mặt của nó đã thay đổi, đã rung động trước tiểu hài tử Mặc Chi này. "Vậy được! Ngươi cho ta biết tên của ngươi.", "Gọi ta: Huyền Ly." Tú trưởng và Kang cách xa khu vực Mặc Chi đang đứng. Mặc Chi tập trung tinh thần lực. Một vòng tròn ma pháp lơ lửng thất sắc trên không trung. "Nhân danh Triệu hồi sư. Ta - Mặc Chi nguyện nhỏ máu nhận chủ với Hoàng Huyền Lang." Nàng cắn ngón tay nhỏ máu vào trận pháp, ma trận bao phủ lấy Hoàng Huyền Lang như một cái kén. Rồi lại tách ra hóa thành một ngọn lửa màu đỏ đen bay phủ lấy ngón tay nàng trở thành một chiếc nhẫn có hình ngọn lửa huyết sắc và hắc sắc huyền bí.

"Vướng víu!" Nàng nói hai từ rồi quẳng chiếc nhẫn vào không gian Long mệnh. Nàng lại gọi Huyền Ly trở ra. Bây giờ không phải là hình hài của một con sói to lớn nữa mà là một nam nhân mặc hắc y trên cổ đeo vòng có viên đá hổ phách để nhận biết. "Nga! Ngươi bán vào hoa lâu cũng được một bọn tiền nga." Mặc Chi xoay quanh hắn nhìn đáng vẻ của hắn mà thèm thuồng nuốt miếng. Cả ba nam nhân đều cứng họng.

Còn 2 churong nữa nà!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tu luyện

"Thời thì bây giờ ngươi cứ ở hình dáng này đi vào không gian Long mệnh đi. Ta không muốn làm người khác chú ý. Nên khiêm tốn mới tốt!" Mặc Chi xoa cằm rồi bảo Huyền Ly đi vào Long mệnh không gian. "Hài tử như ngươi mà cũng biết khiêm tốn là gì à." Huyền Ly trả lời lạnh nhạt ngó lơ Mặc Chi tiến vào Long mệnh không gian.

"Đồ kiêu ngạo!" Mặc Chi nói thầm. Kang đi tới bỗng dưng cốc đầu Mặc Chi một cái. "Đau!" Mặc Chi nhảy dưng. "Vậy này giờ không phải là mơ a." Kang nói lời ngốc nghếch nhưng về mặt thì tỏ ra mừng thầm đối với Mặc Chi.

"Nếu hài tử ngươi muốn tu luyện thì nên vào Long mệnh bốn năm rồi hẵng ra. Huyền Ly sẽ giúp ngươi tu luyện có khi còn hơn cả mục tiêu ngươi đề ra." Tú trưởng vuốt râu rồi lại quay người biến đi đâu mất.

Mặc Chi ra về cùng với Kang. "Tuyệt thật! Lần đầu tiên ta thấy huyền thú thượng cổ mà còn là giống biến dị.", "Còn phải nói!" Mặc Chi vênh mặt chống hông tự hào. "Có nên nói việc này cho Yang biết?", "Không! Muội muốn làm tỷ ấy bất ngờ!"

Mặc Chi về mặt vô cùng hào hứng. Nàng nghĩ nếu còn thời gian thì sẽ tu tập tới cấp Tôn Quân mới đi ra ngoài. "Ngày mai muội đi à?", "Ừ. Muội muốn nhanh chóng tu luyện để thoát khỏi cái tù giam lỏng này. Huynh công muội đi!" Mặc Chi kéo áo của Kang. "Bà cô tôi ời! Lớn rồi mà còn bắt ta công sao.", "Hử! Không thì thôi. Lè." Mặc Chi lè lưỡi giận dỗi bước chân đi nhanh. Kang từ sau đi tới nhắc bóng nàng để trên vai. Hai huynh muội đi về nhà dưới ánh nắng mặt trời của buổi chiều tà. "Về nhà muội nói như thế nào với Yang bây giờ?", "Muội nói là sẽ theo Tú trưởng tu tập chắc tỷ ấy sẽ tin." Mặc Chi suy tư nghĩ về Yang. Một cô gái hai mươi mốt chưa tìm được người thương thì chắc thành bà cô già ở giá mất!

Về tới nhà.

"Tỷ! Nam nhân này là ai?" Mặc Chi cùng Kang bùng bùng lửa giận nhìn nam nhân bị thương nằm trên giường. "À. Ta thấy hắn bất tỉnh trên đường nên đưa về đây chữa trị." Yang nẫu nôi thuốc đem lên để trên bàn.

"Nhìn bộ dáng này chắc là một tên công tử giàu có nào đó.", "Đúng đúng! Bọn nhà giàu chẳng có gì tốt lành cả. Hơn nữa không thể để hần biết về bộ lạc Satana này." Mặc Chi và Kang ngồi nhìn nam tử trên giường mặt mày người nào cũng cau có. Tình dậy mà dám cướp Yang tỷ ta đập chết người!

"Đúng rồi Yang tỷ! Ngày mai muội phải đi cùng Tù trưởng tu luyện. Chắc là bốn năm sau muội mới trở về." Mặc Chi chợt nhớ có chuyện cần nói nên nói thẳng với Yang không giấu diếm

"Gấp vậy sao?" Vẻ mặt của Yang thoáng có chút buồn. "Tỷ đừng buồn. Rồi muội ấy sẽ quay về mà!" Kang lại gần an ủi Yang.

Nam tử trên giường động dậy. "Không để hần thấy mặt của muội đâu!" Mặc Chi lấy mặt nạ quý đeo lên ngồi trên ghế. Nàng cảm nhận được khí tức của nam nhân này. Cấp tôn giả sơ kì.

"Nơi này là...?" Hần ngồi dậy nhìn thấy ba người ngồi trước mặt. Một người là nữ nhi xinh đẹp như một bông hoa mẫu đơn. Một nam nhân khí sắc u ám như muốn bóp chết hần. Còn bên kia là một tiểu hài tử đeo mặt nạ quý, khí sắc cũng không kém nam nhân bên cạnh.

"Người không cần biết! Khỏi rồi thì mau rời khỏi đây." Yang lạnh lùng nhìn khí sắc hai huynh muội kia rồi nói với nam nhân. Mặc Chi nhìn thấy trên người nam tử rót ra một miếng kim bài bằng vàng. "Người là người của hoàng tộc?" Mặc Chi nhận ra tấm kim bài đó là của hoàng tộc nhìn nam nhân hỏi.

"Phải! Ta là Lưu Khải, là lục hoàng tử của vương triều Tây A Lạc. Đa tạ ơn cứu mạng của các người!" Nam nhân tỏ vẻ cung kính nói. "Không cần. Khỏi rồi thì đi đi." Kang tỏ vẻ ghét bỏ.

"Nếu người không chê thì cứ ở lại đây." Yang ngồi nhấp ngụm trà. "Tỷ!", "Không cần nhiều lời. Hần là một lục hoàng tử bị thất sủng. Những vết thương của hần là bị truy sát." Yang giải thích ngắn gọn. "Nhưng trường lão.", "Đệ yên tâm, ông ấy đã đồng ý." Kang cố gắng thuyết phục Yang đuổi tên nam nhân này đi nhưng ý định này bị Yang bác bỏ.

"Hừ! Muội tới chỗ Tù trưởng." Mặc Chi rời khỏi ghế lấy trong gian sợi dây cột tóc có đính Chuông chiêu hồn rồi khỏi. "Làm sao thứ đó!", "Ta cấm người bàn tán đấy!" Kang bức tức rời khỏi nhà đi ra ngoài công.

"Người yên tâm ở lại. Nó sẽ sớm nguôi giận." Yang lạnh nhạt đi xuống gian bếp.

"Đưa trẻ đó... thật kì lạ. Ta dường như cảm nhận được có thứ gì đó thật mạnh mẽ bên trong nó." Lưu Khải nói thầm và cảm nhận khí tức của Mặc Chi.

Mặc Chi định tới nhà của Tù trưởng nhưng suy nghĩ một hồi nàng lại đi tới sơn động trông Từ Tinh Thảo. Huyền Ly thần giao cách cảm nói lời châm chọc. "Người vì một nam nhân mà giận bỏ nhà đi à. Đúng thật là.", "Một lão yêu quái như người thì biết cái gì." Mặc Chi lạnh nhạt, giọng nói tràn ngập sát khí. Nàng tới sơn động thì bắt đầu đi vào Long mệnh không gian bắt gặp bộ dạng đầy chương mắt của Huyền Ly. Lâu đài bằng của nàng giờ bày cư nhiên trở thành hang ổ của hần.

"Tùy tiện quá nhỉ?" Nàng ửng ục lừa giận muốn nổ tung. "Cũng có lợi cho nhà người mà. Toàn bộ nơi này đều được bày trí bằng lông của ta nga!" Nàng tùy tiện ngồi trên một chiếc thảm lông. Hai tay kết ấn bắt đầu tập trung tinh thần lực tu luyện. "Thấy nhà người như vậy ta sẽ giúp người tu luyện tới nơi tới chốn." Huyền Ly cũng ngồi xếp bằng đối diện Mặc Chi, tay cũng kết ấn.

Tâm linh của hai người bây giờ đã tương thông với nhau.

Còn 1 chương.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bảo mẫu ác quỷ

Mặc Chi bắt đầu tiến vào cảnh giới. Trước mắt nàng là một hồ nước rộng lớn những nguyên tố giống như những giọt nước ngưng đọng xung quanh nàng. "Tập trung, tâm phải lặng như nước." Nàng nghe thấy tiếng của Huyền Ly ngồi đối diện. Nàng làm theo những gì hần nói quả thật có công hiệu.

Nàng bắt đầu ngồi như vậy thật lâu. Một tuần, một tháng, một năm, hai năm, ba năm thế cứ lại trôi qua. Thân thể của Mặc Chi ngày càng trưởng thành. Một tiểu thiếu niên bảy tuổi ngồi thiền một cách im lặng. Suốt ba năm qua nàng đã ngồi ở đây. "Không hổ là người mang Long mệnh, tu luyện cũng khá đấy!" Huyền Ly vỗ tay tán thưởng ngay cả hần không ngờ sau ba năm đứa trẻ này có thể thăng đến Tôn giả đỉnh phong với một tộc đó mà người khác không có được.

"Cầm mồi, lão yêu quái." Nàng lạnh nhạt mở miệng, mặt không biến sắc. "Này ta như vậy mà người kêu là lão yêu quái. Ta đường đường là Hoàng Huyền Lang, về ngoài này còn khiến cả nư nhân đẹp đến mấy cũng phải ganh ghét." Mặc Chi không nói gì. Nàng nghĩ rằng hần nói là thật, ngay lần đầu tiên gặp hần cả nàng cũng có chút bị mê hoặc còn nói bán hần vào hoa lâu.

"Còn người! Mới bảy tuổi tính làm thiếu nữ mặt lạnh hay sao?" Huyền Ly ngồi chài chuốt trên chiếc ghế đầy lông mao xinh đẹp ầm ập.

"Thời gian chỉ còn một năm, ta muốn tu luyện đến cấp Tôn Quân càng nhanh càng tốt.", "Đây là thời khắc quan trọng nên người phải cẩn thận." Huyền Ly nhắc nhở Mặc Chi cẩn trọng đừng gấp gáp.

Trong suốt ba năm qua nàng tu luyện đến ma pháp hóa hình và thuật chiêu hồn. Kiểm kê tới Liên Hoa chương ba mươi đôn công phá trong sách kiểm kê thượng cổ Tù trưởng giao cho nàng. Nàng kể từ ngày đó không ngừng nỗ lực kể cả luyện được cũng không dám làm biếng nề hà. Trong khi đó nàng ở bên một ác quỷ bảo mẫu. Mỗi lần thất bại hần lại bắt nàng học nhiều hơn gấp đôi, gấp ba. Giờ nàng trở thành Luyện được Sư cấp bậc Tôn sư, luyện ra được vô số được đan phẩm chất tinh khiết nhất mà người đời ham muốn. Phải nói là một tên có cấp bậc vô cùng biến thái. Ngoài ra còn có tinh thần lực to lớn như biển.

Cấp bậc Tôn Quân dù thế nào nàng cũng phải bước qua được cánh cửa đó làm cho Kang và Yang bất ngờ và người ca ca Âu Dương Nguyên Minh của mình nữa. Không biết bây giờ huynh ấy ra sao. "Đám làm biếng! Người chết chắc rồi." Nàng lại chợt nhớ vẫn còn một ác quỷ bảo mẫu đang chờ mình.

"Bước vào cảnh giới này thì phải giữ vững tâm! Nhất là tu luyện âm nguyên tố. Không được để trong quá trình tu luyện mà nhập ma." Huyền Ly căn dặn lần hai. Lần tu luyện này vô cùng khó khăn đối với một hài tử như nàng. "Yên chí đi! Ta sẽ qua được cho người xem"

Mặc Chi ổn định hơi thở. Xung quanh nàng trận pháp đó lại mở ra một lần nữa đưa nàng vào cảnh giới.

Mặc Chi: Theo dõi truyện để xem Mặc Chi xuất quan nha mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Xuất quan

Mặc Chi bước vào. Xung quanh nàng bây giờ là không gian màu đen, cho thấy được sự cô độc của nàng bây giờ.

Nàng thả ám nguyên tố ra. Ám nguyên tố bỗng ngưng bao phủ lấy thân thể nàng rồi sau đó lại bắt đầu hút tinh thần lực. "Đáng ghét, chỉ một chút sơ sẩy nó lại không nghe lời của mình." Mặc Chi khó thở rống vùng ra khỏi ám nguyên tố. Ngay tức khắc nó lại đưa nàng vào một ảo cảnh.

Mặc Chi thấy một cô gái đứng sau gốc cây lớn nhìn một nam nhân và một cô gái khác âu yếm nói lời đường mật. Cô gái sau gốc cây chỉ gượng cười. Tâm tư của nàng mong cho nam nhân đó hạnh phúc bên người mình yêu.

Mặc Chi lại gần cô gái thất thần một hồi. Cô gái đó giống hệt nàng. Phía sau cô gái xuất hiện một thân ảnh. Một nam nhân yêu mị mặc hắc y từ từ ôm lấy nàng vào lòng. "Huyền Ly! Cứ nhiên lại là hân!" Mặc Chi lấy làm bất ngờ. Hân nguyên tôn nàng làm chủ nhân chỉ vì giống cô gái đó.

Ánh mắt của hân dường như rất chán ghét nam nhân đằng kia. "Đề ta đi xé xác hân!", "Đừng! Huyền Ly, đừng làm hại chàng ấy!" Cô gái níu Huyền Ly lại ngăn cản không cho hân bước qua bên đó. "Hân ta dám phụ nàng." Huyền Ly lúc đó như là không còn lí trí xông tới chỗ nam nhân và nữ nhân bên cạnh hân. Cô gái lao ra chắn trước mặt hai người. Nàng chịu một đòn Trảm Kích của Huyền Ly ngay tim.

Cô gái ngã khụy ráng chống đỡ. Nhìn nam nhân hỏi một câu: "Trước giờ chàng coi ta là gì của chàng?", "Xin lỗi Như Nguyệt. Ta trước giờ chỉ coi muội là một người em gái mà thôi." Nam nhân nói lời xin lỗi một cách buông xuôi. "Vậy là ta mãi nguyên rồi." Cô gái hạnh phúc tuôn trào hạnh phúc. Thương thế của nàng trở nên nặng nề không còn sức lực ngã xuống đất. Huyền Ly lúc này phi thân tới đỡ nàng vào vòng tay của hân. "Là ta đã hại nàng. Ta xin lỗi." Huyền Ly mất đi lí trí lúc này bây giờ đã bình tĩnh hơn. Hân ôm nàng vào lòng chảy lệ. "Không cần xin lỗi. Nếu có kiếp sau. Ta sẽ không yêu thêm một ai để nguoi khỏi bận lòng vì ta." Như Nguyệt cố vươn cánh tay sờ lấy mặt của hân nhưng cánh tay từ từ rơi xuống đặt trên đất mềm. Lúc đó con người Huyền Ly dường như sụp đổ hoàn toàn. Hân muốn bạo phát phá hủy luôn cả mảnh đại lục này. Nhưng hân lại bình tĩnh dần và thề rằng kiếp sau nếu tìm được nàng thì sẽ không bao giờ buông tay một lần nào nữa.

Thi thể của Như Nguyệt từ từ hóa thành những con đóm và bay đi. Mặc Chi chứng kiến một cảnh tượng như vậy cũng không khỏi sửng sò. Mắt nàng đột nhiên rơi lệ. "Người đầu cần phải khổ như vậy. Giống như nữ phụ trong một cuốn tiểu thuyết vậy. Mong muốn chàng trai đó hạnh phúc." Nói xong nàng lấy tay gạt đi nước mắt quay người trở đi. Một cánh cửa phía sau xuất hiện mờ ra và bên kia là ánh sáng. Mặc Chi đi qua cánh cửa. Và trước mắt là Huyền Ly. Khuôn mặt nàng dường như nở nụ cười rồi tiến về phía của hân.

"Ta vượt qua rồi!" Nàng chạy tới ôm nhào lấy hân. "Chúc mừng hầu hết mọi người qua cửa ải này đều đi mất không còn thấy linh hồn. Chúc mừng người thành công." Huyền Ly tỏ vẻ lạnh nhạt nhưng trong lòng hân lại mừng thầm. Bên ngoài ngày đêm tin tưởng nàng sẽ vượt qua. "Tối lúc...ra ngoài..." bụng của Mặc Chi bỗng nhiên kệt to, nàng ôm mặt tay chân gập gáp rồi khỏi không gian Long mệnh.

Vừa ra ngoài đập vào mắt của nàng là một lễ hội giống như đang ăn mừng hỷ sự. "Không phải chứ! Ta có nhìn lầm không? Người kia có phải là Yang ty?" Mặc Chi nhìn thấy hình bóng quen thuộc của người tí ty nuôi mình khôn lớn giờ đây đang mặc giả y nắm tay tên lục hoàng tử kia hạnh phúc tươi cười. "What the hell." Mặc Chi dường như bị đông cứng. Lần đầu tiên thấy hân thì ty ấy còn mờ nhạt lạnh lùng vậy mà sau bốn năm hân lại có thể làm Yang hồi tâm chuyển ý lấy hân làm phụ quân.

Đại trưởng lão và Kang đang vui mừng nhìn thấy một cái gì đó màu đen tỏa sát khí xung quanh chó tới gần không ta trầm. "Kẻ nào." Đại trưởng lão phóng hỏa liên kích về phía Mặc Chi. Nàng chợt tỉnh ra dùng một tay vỗ hiệu hóa hỏa liên kích. "Mặc Chi! Muội về rồi." Kang vui mừng chạy tới ôm lấy Mặc Chi, "Yang lấy tên lục hoàng tử. À không thái tử kia rồi." Kang lúc này mới xụ mặt xuống. Mặc Chi tự dưng lại rung rung nước mắt. Nhào vào Kang khóc òa.

Từ xa Yang nghe được tiếng khóc của Mặc Chi vội kêu người dừng kiệu. Mọi người đều sửng sò. Bà mới khuyên ngăn điều này là không tốt nhưng không ngăn được Yang. "Đề nàng ấy đi đi. Muội muội trở về mà." Lưu Khải nhìn thấy Mặc Chi thì biết rằng nàng nỗ lực của nàng lại cao hơn hân rồi. Lưu Khải cười tuấn mã chạy tới chỗ Yang.

Yang nhìn thấy Mặc Chi khóc như vậy cũng đau lòng ôm lấy Mặc Chi. Mặc Chi bây giờ cũng đã bình tĩnh lại được nấy phần. Đây Yang ra nắm tay dặt tới chỗ của Lưu Khải chỉ thẳng mặt nói: "Người! Nếu dám làm ty ấy khóc. Ta thề sẽ không tha cho người.", "Mặc Chi." Yang cũng rung động nhìn Mặc Chi. Đứa trẻ này lớn khôn rồi không còn là hài tử lẻo đẻo theo sau mình nữa. "Ta xin thề với tư cách là vua tương lai sẽ không để nàng ấy chịu bất kì một tổn thương nào.", "Nhớ đó! Ta sau này sẽ về đây để xem người có thực hiện lời thề không. Được rồi ty đi đi." Mặc Chi quay ngoác người đi về phía Kang. "Huynh đi theo ty ấy luôn đi!", "Ta sẽ đi." Kang mỉm cười với Mặc Chi nhìn Yang và Lưu Khải hạnh phúc bên nhau thì cả đôi hai người họ không hề tiếc. "A!", "Sao vậy?" Kang giật nẩy mình vì Mặc Chi bỗng dưng la lớn. "Muội quên đeo mặt nạ rồi!"

Trong không gian Long mệnh.

"Sao cứ thích vứt đồ bừa bãi." Huyền Ly giận dữ với đồng đồ trên bàn. Trong đó có Mặt nạ quý nàng đeo.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thu phục yêu nguyệt cơ

Trở lại cuộc sống hằng ngày. Trong nhà thiếu mất bóng dáng của Yang. "Chán thật. Ty ấy vậy mà đi lên xe hoa của tên kia rồi. Không còn ai chăm lo cho chúng ta nữa a." Mặc Chi gục trên bàn, vẻ mặt hiện rõ vẻ chán nản. Nhìn nàng bây giờ giống một con mèo lười nằm sưởi nắng.

"Huynh định khi nào vào thành?" Mặc Chi ử oái ngáp ngáp dài hỏi Kang. "Tám bốn ngày nữa là ta vào kinh rồi." Bây giờ không có Yang ở nhà nên Kang bây giờ phải chăm sóc cả ruộng vườn và con mèo lười Mặc Chi. "Chờ huynh đi rồi chắc muội cũng đi khỏi lục địa này.", "Muội định đi đâu?" Kang cảm thấy cao hứng trước câu nói của Mặc Chi.

"Đi tìm ca và tiện thể ngao du đây đó chẳng?" Mặc Chi tỏ vẻ lười biếng. Từ ngày hôm kia tới bây giờ nàng cứ nhiên chán nản không thôi. Không còn nghe tiếng la mắng của Yang. Không còn được ăn canh sườn hầm hạt sen của Yang nữa cảm thấy thật trống vắng.

"Huỳnh vào cung làm gì vậy Kang?", "Tỷ phu nói là thượng y cung vẫn còn một chỗ trống và đề cử ta với người ở đó. Công việc thì cũng như bây giờ." Mặc Chi nghe thấy tiếng tỷ phu thật chói tay a. Nàng đã rất sốc khi vừa mới xuất quan đã phải gặp cảnh này. Không từ nào có thể diễn tả nổi tâm trạng của nàng lúc ấy.

"Lẽ thường thôi. Chẳng nhẽ lại gọi là tên khốn này tên khốn nọ. Ta cũng không muốn làm Yang tỷ mất mặt vì ta." Kang từ từ giải thích. Trong lời của hắn giống như là có cái gì đó kì lạ.

Đạo gần đây lúc nào cũng cười một mình. Còn thấy đầu thư hay lui tới, ban đêm thì lại nói mớ. Thật hết nói nổi mà.

"Chốc nữa muội sẽ đi tới chỗ Từ trưởng lấy những thứ thuộc về mình.", "Ừ." Mặc Chi cảm thấy như đạo này Kang hay lo nàng. Chi trả lời một từ "ừ" là xong rồi lại biến đầu mất dạng. Trong đầu Mặc Chi lại hiện lên những suy nghĩ: có khi nào hắn đã phải lòng một cô gái nào đó chăng? Hay là còn vì cái gì khác. Khả năng cao là có ý trung nhân nên mới vậy.

Nàng dẹp những suy nghĩ đó qua một bên. Đứng dậy bẻ khớp vươn vai rồi đi tới chỗ Từ Trưởng.

Mặc Chi kéo cửa đi vào. "Từ trưởng ngài có ở đó không?", "Người tới đây à. Cũng đúng lúc, đi theo ta." Từ trưởng vén tấm rèm đi ra, trước cửa ông mở ra một không gian. "Người đi vào đi, lấy thứ mà mình muốn. Khi nào xong nó sẽ tự đưa người ra ngoài.", "Đa tạ!" Mặc Chi tươi cười đi vào trong.

Trong này là một không gian khá u ám. Kiểm cảm đầy giống như là những bãi tha ma. Nàng tiến về phía trước, Huyền Ly thần giao cách cảm khuyên nàng nên đi tìm t

Yêu Nguyệt Cơ. Một thứ có thể biến hóa muôn hình vạn trạng. Nàng thấy một thứ gì đó đang kêu gọi mình ở phía trước. Nàng phi thân tới gần.

Có một ánh sáng xanh trên một tảng đá to. Một thanh kiếm màu xanh. "Giữ chứ! Lưỡi kiếm giống như là trong suốt." Mặc Chi trầm trồ. "Thanh Yêu Nguyệt Cơ này vốn là tinh hoa trời đất và âm nguyên tố thuần chủng tạo thành nên mỗi khi người vượt ra khỏi ranh giới thì nó có thể sẽ tiến hóa. Không nói nhiều mau lấy nó đi." Huyền Ly thúc dục Mặc Chi mau chóng kết thúc chuyện này. Nàng vươn tay chạm lấy chuôi kiếm của Yêu Nguyệt Cơ. Một luồng sức mạnh bao lấy cổ tay nàng rồi huyết đỏ chảy ra trên thanh kiếm. "Nó nhận người làm chủ. Theo ta biết thì nó vô cùng kiêu ngạo nên chưa có ai được nó nhận làm chủ nên mới bị phong ấn nơi này." Huyền Ly cũng khá là bất ngờ khi thấy hiện tượng này. Tự hỏi nhóc con này có chiều trở gì làm nó khuất phục.

Nàng rút Yêu Nguyệt Cơ ra khỏi tảng đá. Sau đó Yêu Nguyệt Cơ phóng ra sức mạnh bắn thẳng trên bầu trời tăm tối. Cả bãi tha ma kiếm cổ này dường như được sưởi ấm một phần nào đó suốt ngàn năm lạnh lẽo cô độc.

"Yêu Nguyệt Cơ. Tên đẹp thật đấy!" Một chuỗi ánh sáng sáng tạo thành vô kiếm. "Nhớ! Vô kiếm này có thể bảo vệ người nên không được làm mất Yêu Nguyệt Cơ không thì nó cũng chỉ là một thứ phế vật vô dụng." Huyền Ly can ngăn Mặc Chi can trọng trong những lần hành động sắp tới. "Đã biết! Nhưng nó như vậy nổi bậc lắm, thoik thì biến cỡ nhỏ thành thanh chủy thủ mang bên người sẽ tiện hơn." Mặc Chi để Yêu Nguyệt Cơ thành một thanh chủy thủ rồi cúi xuống nhét bên hông thắt lưng. "Thân phận nữ nhi này..." Nàng sau đó lại nhìn bộ dáng lúc này của mình rồi lại lấy nhân không gian một ít nam trang mặc vào. "Như vậy hành sự tiện hơn. Trông mình bây giờ thật tiêu sái." Mặc Chi lấy một cây quạt giả vờ phe phẩy làm dáng.

"Nhưng mà.... nên khiêm tốn. Không nên quá nổi bậc." Rồi nàng lại lấy một chiếc áo choàng màu đen khoác vào. Đeo mặt nạ quý. Tóc cột bằng dây chuông trời hồng, đầu thì phải luôn đeo Tinh Vũ khóa. Đó là những vật bất ly thân.

"Được rồi. Rồi khỏi nơi này thôi." Mặc Chi được Yêu Nguyệt Cơ đưa ra ngoài. Từ trưởng thì về mặt lo lắng bây giờ mới thờ phào nhẹ nhõm.

"Chúc mừng người thành công." Ông nói lời chân thành rồi lại nhìn thấy thanh chủy thủ nàng dắt bên người. "Đây là... Yêu Nguyệt Cơ?", "Phải, chính là nó. Từ trưởng thấy thế nào."

"Tiểu hài tử người đúng là có khí chất." Ông vỗ vai Mặc Chi rồi lại biến mất.

Mặc Chi trở về nhà thấy Kang đang ngồi một góc thơ thần tương tư. Nàng chạy tới kêu nhưng giống như hắn không nghe thấy. Nàng dốc hết sức định hét vào tai hắn. "CA!" Kang hoàn hồn nhìn thấy Mặc Chi ập a ập ứng. "Huỳnh tương tư cô nương nhà nào trong kinh thành rồi phải không?" Mặc Chi mắt nhắm mắt mở thử Kang nhưng hắn không giấu mà lại nói hết với nàng.

Mặc Chi: muốn biết Kang nói gì thì để ngày mai nha!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 12-1: Kinh thành, nơi tỏa sáng tâm hồn ăn uống (1)

Kang ngồi thơ thần gương mặt của Kang bây giờ dường như rất là đỏ. "Nga, đồ mặt rồi kia!" Mặc Chi cười trêu chọc, "Muội nhìn nhầm rồi, là do ánh chiều tà mà thôi." Kang nói một cách ngượng ngùng.

"Làm huỳnh của ta tương tư một mình ngay cả ta cũng ngó lơ như vậy nhất định phải trả một cái giá xứng đáng." Mặc Chi tò vè chiều trò thử Kang sẽ phản ứng ra sao. Nằm trong dự đoán hẳn liền nói nàng không nên làm chuyện xằng bậy.

"Ha ha, cười chết ta rồi. Hay là ngày mai ta với huỳnh đi kinh thành đi!", Mặc Chi ôm bụng cười lăn lộn không ngờ hắn lại dễ bị lừa như vậy.

"Cũng được nhưng mà nàng ta cũng ở trong cung thì tìm chắc sẽ dễ.", "Huỳnh dính bùa gì của nàng ta mà mơ mộng như vậy chứ. Lỡ như là một người không ra gì." Mặc Chi lại cân nhắc đến vấn đề đó. Kang là một người hiền lành, ngoan ngoãn, mà còn vì yêu mà mắc bệnh tương tư cấp độ cao.

"Thu dọn đồ đạc, ngày mai chúng ta khởi hành." Kang bỏ qua Mặc Chi chạy vào nhà vuồn gói hành lí. "Từ từ thôi!" Mặc Chi bó tay với tình cảnh bây giờ. Nàng dùng bữa rồi đi đánh một giấc thật sâu để ngày mai có năng lượng. Kang thì lại nghĩ đến ngày mai.

Gặp được người mình yêu làm hắn không thể nào ngủ được.

Sáng hôm sau.

Mặt Trời vừa ló dạng. Kang kéo Mặc Chi rời khỏi chăn ấm nệm êm. Nàng rửa mặt với bộ dạng còn ngái ngủ gật lên gật xuống úp mặt vào cả thau nước vẫn ngủ được.

Nàng lúc này lại thay một bộ nam trang. Thân hình cứ như là một nữ thiếu niên mười hai tuổi. Khuôn mặt có khí sắc lạnh lùng làm nàng trở nên tuấn tú và những vật bất ly thân cũng

không rời khỏi nàng.

Kang dắt ngựa hồi thức Mặc Chi. Nàng leo lên ngựa, mỗi người một con chạy đến kinh thành. "Ôáp... huynh làm gì mà gấp gấp vậy chứ. Buồn ngủ chết được." Mặc Chi ngáp ngắn ngáp dài. "Này, muội là nữ nhi cũng phải ra nữ nhi chứ. Tại sao lại mặc nam trang mà còn trùm cả áo choàng đen kịt như thế này." Kang nhìn lại bộ dạng của Mặc Chi đúng là nam không ra nam nữ không ra nữ. Nhưng mà lại toát lên vẻ tuấn tú mê người. Kang lại nghĩ đây là vẻ đẹp của một nhóc tám tuổi sao?

Hai người cưỡi ngựa, vừa đến cổng kinh thành Mặc Chi trầm trồ: "Nga, cũng đẹp thật đấy. Rộng lớn nữa." Nàng hé mặt quý nhìn phong cảnh. "Đây mới là cổng thành thôi mà làm gì ghé vậy." Kang bó tay với Mặc Chi, dắt ngựa tới chỗ một quân lính trước cổng thành. Kang lấy ra một tấm lệnh bài. Tên lính gác cổng nhìn thấy tấm kim bài liền thay đổi vẻ mặt. "Vị này chắc là khách quý của Thái tử điện hạ. Mời vào." Mặc Chi cưỡi ngựa chuẩn bị đi qua cửa. "Người không được!" Tên lính gác cổng ngăn Mặc Chi lại không cho nàng vào. "Hải tử đó đi cùng với ta." Kang thấy vậy sợ sẽ xảy ra chuyện liền chạy tới giải thích. "Vây, thảo mặt nạ ra xem.", "Người mà cũng xứng nhìn mặt ta?" Mặc Chi bắt đầu cảm thấy khó chịu. Kang thấy thế liền chạy tới can ngăn. Giải thích với tên thủ vệ là nàng có nỗi khổ riêng mới đeo như vậy hần mới cho nàng vào.

Kang và Mặc Chi vào trong thành. Nơi đây con đường trải đá, nhà cửa san sát nhau cao lớn, người qua lại cũng rất đông. Hàng hóa tranh nhau buôn bán đất đỏ. "Chúng ta đi tìm khách điểm nghỉ ngơi rồi ngày mai hẵng nhập cung cũng không muộn."

Đi một đoạn đường, hai huynh muội dừng lại trước một lầu lộng lẫy. Hai người dắt ngựa giao cho mã phu đi vào khách điểm. "Ông chủ cho hai phòng thượng hạng.", "Khách nhân ở lại hai rồi đi ngày mai?" Ông chủ thân thiện cười thương lượng với Kang. "Ngày mai chúng ta rời đi.", "Hai người ở phòng thượng hạng. Của khách nhân là kim tệ bao ăn ở." Ông chủ thương lượng với Kang xong liền dẫn hai người đi tham quan một vòng.

Mặc Chi cảm thấy chán nói với Kang mình xuống phố đi dạo một vòng rồi về. Hắn dặn nàng đi cẩn thận rồi đưa nàng ba kim tệ nếu muốn mua gì đó thì cũng có tiền xoay xở. "Về sớm nhé. Coi chừng lạc đường." Kang bây giờ phải lo chu toàn mọi việc khi không có Yang.

"Mình đâu còn là nhóc bốn tuổi nữa đâu." Mặc Chi thở dài, đi tham quan. "Công nhận lớn thật không hổ danh là nơi quyền quý địa chủ sống a." Nàng đi qua một con hẻm nhỏ. Một phút vô ý nhìn thấy một đôi nam nữ đang.... nàng đỏ mặt chạy ra khỏi con hẻm. "Trời ạ. Thối mắt của ta rồi." Giữa thanh thiên bạch nhật mà cũng có thể làm chuyện đó thì chắc là những kẻ nhà giàu cao sang không biết liêm sỉ kia mà thôi.

Mọi người cùng đoán diễn biến tiếp theo nào!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12-2: Kinh thành, nơi tỏa sáng tâm hồn ăn uống (2)

Mặc Chi chạy ra khỏi đường lớn. Lúc này đôi mắt nàng bỗng dưng sáng lên rực rỡ. "Khu phố đồ ăn a!" Nàng là một con người có tâm hồn ăn uống. Sở thích vẫn y như thời hiện đại, nàng có thể ăn hai mươi con gà nướng mà không biết ngán. Đồ ngọt thì chỉ cần ở đâu có đồ ngọt thì ở đó có Mặc Chi.

Mặc dù vậy nàng vẫn không mập nhưng đôi lại không cao lên được chỉ dừng lại ở một mét bốn lăm. Nên vẫn luôn bị người ta trêu chọc là nhóc chưa dậy thì. Nàng nghĩ thấy một mùi thơm đặc biệt. "Bánh quế hoa đặc biệt. Ghé qua thưởng thức đi!" Chủ quán rao rất nhiệt tình. Mặc Chi bị hấp dẫn bởi mùi thơm đó đi tới báo ông chủ lấy năm cái. "Không ngon không lấy tiền. Chắc đây là lần đầu khách quan được ăn nhỉ?" Mặc Chi nhìn chiếc bánh được làm rất là tinh xảo và đẹp. Nàng đưa bánh vào miệng cắn một miếng.

Vị bùi của vỏ bánh, vị ngọt của nhân bánh làm cho nàng cảm thấy đây là tuyệt phẩm nhân gian. Thấy nàng ngon miệng ông chủ vui vẻ vô cùng. "Ông chủ, ta mua hết bánh hôm nay." Mặc Chi ăn xong năm cái bánh liền báo ông chủ gói tất cả đóng bánh còn lại. Mặc Chi đưa cho ông chủ một kim tệ. "Khách quan, như vậy quá nhiều ta không thể lấy được.", ông chủ thật thà đưa lại cho Mặc Chi. Nàng lại bỏ lại vào tay ông chủ cười vui vẻ nói "Coi như là tiền thừa thưởng cho tài nghệ của thúc đi. À phải rồi, nhớ tên ta Mặc Chi. Sau này khi nào rảnh ta sẽ tới ủng hộ thúc dài dài. Ta rất thích bánh này. Cáo từ." Mặc Chi biến mất trước mắt của ông chủ phi thân bay lên nóc nhà chạy tới khách điểm. "Đúng là tuổi trẻ tài cao." Thấy Mặc Chi có năng lực cao như vậy làm ông cảm thấy ngưỡng mộ.

Mặc Chi vừa đi vừa ăn, "Lão yêu quái, ăn bánh không?" Mặc Chi nói với Huyền Ly trong Long mệnh không gian. "Ta không thích đồ ngọt." Hắn lạnh nhạt trả lời một câu.

"Ồ. Vậy ta ăn một mình." Nàng tăng cước bộ chạy về khách điểm. Kang đang ngồi dưới phòng ăn thấy Mặc Chi trở về mang về một cái túi lớn nhưng lại xẹp lép. "Đây là cái gì?", "Huynh ăn đi. Ngon lắm đó! Đáng lẽ muội định ở lại ăn thêm vài món nhưng trời gần tối nên chạy về đây." Kang nhìn chiếc bánh rồi cũng cắn một miếng. Cảm giác của hắn cũng giống như nàng lúc nãy. Ăn xong cảm thấy là có tinh thần.

"À phải rồi, chừng nào muội đi." Kang nhìn Mặc Chi ngồi gắp đồ ăn đầy bát với vẻ mặt vui sướng tột độ. "Chắc là đi với huynh vào hoàng cung chơi vài ngày nữa thì muội sẽ đi." Mặc Chi đã lên sân kế hoạch cho chuyến đi lần này của mình nên bây giờ nàng không cần gấp gáp. "Mà ta nói này, dù không đeo mặt nạ nhưng vào khách điểm rồi cần gì phải mặc áo choàng đen như vậy?" Kang cảm thấy thắc mắc với sự khác người này của Mặc Chi. "Được rồi." Nàng niệm chú ngụy trang Tinh Vũ khóa và chuông trời hồn thành những đồ vật bình thường để qua mắt mọi người vì sợ rằng có người ham muốn mà cướp đoạt của nàng. Mặc Chi cười mũ của áo choàng, bao nhiêu cô nương cũng phải ngược nhìn mê say. "Hai mỹ nam tử ngồi dùng bữa với nhau a." Mọi cô nương đều xì xào bàn tán.

"Đây! Huynh thấy chưa." Mặc Chi bây giờ cảm thấy không được tự nhiên nên đã đi lên phòng của mình. Nàng tắm rửa rồi đi nghỉ ngơi để mai vào kinh.

Sáng ngày hôm sau.

Nàng thức dậy với con người tràn trề năng lượng. Nàng thay một bộ trang màu trắng xen lẫn màu xanh lam và mặc áo choàng đen đi xuống lầu. Kang thu dọn đồ đạc nên xuống sau. Nàng bảo mã phu dắt ngựa đứng chờ ở trước cửa. Một lần nữa Mặc Chi lại cướp đi trái tim của biết bao nhiêu cô gái bởi vẻ ngoài của mình. Nàng thấy không ổn liền lấy mặt nạ quý đeo vào để che đi sự nổi bật đó nếu không sẽ xảy ra bạo loạn vì nàng.

"Hôm nay dậy sớm nhỉ!", "Hử! Huynh nhiều lời quá đấy!" Mặc Chi leo lên lưng ngựa chạy đi trước. Kang nhìn thấy một đám đông chạy theo mình toàn là nữ tử nên cũng thúc ngựa chạy theo Mặc Chi. "Đi nhanh quá rồi đó!"

Hoàng cung.

Đông cung.

"Nương nương, có hai vị ngoài kia muốn gặp người tự xưng là Kang và Mặc Chi." Cung nữ lễ phép trả lời cung kính với Yang. "Đã biết! Muội lui đi." Yang từ trong phòng bước ra. Nàng mặc xiêm y màu vàng thêu hoa mẫu đơn. Nàng đeo trăm phụng mà hoàng hậu tặng nàng nhân ngày cưới. Khuôn mặt vẫn như xưa, nàng trang điểm một chút phấn son đơn giản để không làm mất đi vẻ ngoài tự nhiên.

"Tỷ!" Kang nhìn thấy Yang đi ra khỏi phủ vui mừng chạy tới ôm chầm lấy nàng. "Huynh tránh ra! Có ôm thì cũng để muội ôm. Huynh là nam nhân mà." Mặc Chi chạy tới kéo Kang ra khỏi người của Kang. Kề ra thì nàng cũng giận Yang vì nếu nàng không xuất quan khi đó thì chắc không còn được thấy Yang nữa rồi.

"Mặc Chi, muội thật sự trưởng thành rồi." Yang cười vui vẻ xoa đầu của Mặc Chi. Vào trong cung nàng cởi áo choàng và mặt nạ bỏ vào ngăn không gian ngay cả Kang cũng thấy bất ngờ vì này giờ huyền nàng không được. "Để ta dẫn hai người đi tham quan." Yang đi trước dẫn đường cho Kang và Mặc Chi. Mặc Chi nhìn thấy phong cảnh nơi này trông thật thoải mái và thanh tĩnh. Đi thêm một đoạn là tới vườn thượng uyển.

Phi tần, cung nữ, thái giám nơi đây thật nhiều. Nhất là phi tần, mặt phấn son đậm sắc nàng cảm thấy thật mất tự nhiên. Một đám cung nữ và phi tần nhìn nàng và Kang rồi bàn tán. "Công tử kia thật có khí chất.", "ta thấy thiếu niên kia đúng là mỹ nam trăm năm khó gặp. Từ khi nào á kia lại có hai người như thế làm hộ vệ cơ chứ!" Người này tới người khác bàn tán không ngừng.

"Tỷ đưa đôi tôi gặp tỷ phu. Mặc Chi thì chắc có thể tự lo liệu mà nhi." Yang nhìn Mặc Chi tin tưởng. Nàng không bao giờ nhìn sai người. "Được a. Hai người đi sớm về sớm nhé!"

Mặc Chi vẫy chào hai tỷ đệ. "Này lão yêu quái có pháp thuật nào để ta có thể bay không?" Mặc Chi thần giao cách cảm với Huyền Ly. "Nhà ngươi quên Yêu Nguyệt Cơ à." Hân trả lời vồn vện mấy chữ rồi cắt đứt liên lạc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 13: Yến tiệc!

"Xi! Lão yêu quái không chịu nói sớm." Mặc Chi rút Yêu Nguyệt Cơ ra khỏi vỏ. "Ngự Không Thuật, triển!" Mặc Chi niệm chú làm thay đổi hình dáng của Yêu Nguyệt Cơ ra dài hơn.

"Tốt rồi, từ trên cao nhìn xuống chắc rất đẹp nga!" Mặc Chi leo lên Yêu Nguyệt Cơ ngồi xếp bằng. "Đứng mãi chết. Ngồi cho thoải mái vậy." Yêu Nguyệt Cơ lơ lửng trên không dần nâng độ cao lên và phóng đi.

"Trời đất! Người chạy nhanh như thế làm gì!" Mặc Chi xém bị rơi xuống bởi tốc độ kinh hoàng của Yêu Nguyệt Cơ. Đi ngắm cảnh chứ phải đi trốn đâu mà bay nhanh như thế. Yêu Nguyệt Cơ giảm lại tốc lực đi trên bầu trời hoàng cung.

Khung cảnh mỹ lệ xa hoa. "Hoàng Đế Vương Triều Tây Á này cũng biết cách đốt tiền thật đấy." Mặc Chi cảm thấy thán phục. Hậu cung ba ngàn giai nhân nhưng nghe nói sùng nhất là vương hậu. Mà hoàng hậu lại không sinh được con trai, nên nhận Lưu Khải làm con. Không thì hẳn cũng không leo lên được ngôi vị thái tử.

"Nhà đế vương đúng là rắc rối." Mặc Chi thích thú ngự không bay xung quanh hoàng cung.

Bên dưới có viên quan mới thượng triều và bây giờ trở về. Trương thái tử nhìn lên bầu trời nói: "Xem kia, sao băng.", Hà thái phó lại nói: "Trương viên ngoại bị hoa mắt à? Ban ngày làm gì có sao băng." Vương tử tướng lại nói: "Bao giờ trong vương thất lại có người có cấp độ như vậy." Cao thượng thư lại tiếp lời: "Phải, cấp Tôn Quân đình phong. Ngay cả chúng ta cũng không bằng kẻ kia. Thời thì chờ yến tiệc tối nay ắt sẽ rõ." Bốn người cười ha ha vui vẻ ra về chờ sự việc tiếp theo diễn ra.

Buổi tối.

Đông Cung.

Mặc Chi ngồi uống trà nhìn Yang sửa soạn "Yang, tỷ nhất định phải mặc như thế sao?", "Đây là lễ nghi bắt buộc phải tuân không thể ăn mặc tùy tiện được." Yang ngồi trước bàn trang điểm cho cung nữ chải chuốt.

"Phải ha! Muội cũng nên thay đổi một chút gì đó. " Nói xong Mặc Chi nghĩ ra một ý tưởng mới. Nàng thay một bộ y phục nam màu đỏ xen chút màu đen tạo sự huyền bí. Tóc cột đơn giản cố định bằng dây chuông trời hôn nguyệt trang và còn Vũ Tinh khóa thì Mặc Chi dùng thuật che mắt.

Nàng khoác thêm một chiếc áo màu đen bên ngoài. Yêu Nguyệt Cơ nâng cho vào không gian Long mệnh để lão yêu quái bảo quản khi không cần dùng.

Nàng cảm thêm một chiếc quạt trúc, bây giờ hình dáng này làm nàng cảm thấy thật tự tin và thoải mái hơn so với đồ của nữ nhi. Yang mặc trang phục màu xanh lam lộng lẫy. Búi tóc kiểu dáng quý phái có trăm hoa trang trí và trăm phượng tạo điểm nhấn mạnh. Nàng và Mặc Chi đi ra khỏi phủ thấy Lưu Khải và Kang đứng ở trước cổng chờ.

"Tỷ hôm nay xinh đẹp thật." Kang nhìn Yang với vẻ kiêu sa lộng lẫy. Lưu Khải thì hơi đỏ mặt khi nhìn Yang trong bộ cánh này. "Thiếp mặc vậy không đẹp sao?" Yang thấy Lưu Khải không nói gì liền hỏi. "Đẹp lắm, nàng sẽ là người đẹp nhất đêm nay." Yang khoác tay Lưu Khải cười vui vẻ.

"Còn muội tại sao không ra dáng thực nữ vậy. Tính cướp sắc con gái nhà lành à." Kang nhìn Mặc Chi với ánh nhìn kì quặc. "Nếu mặc như Yang thì chỉ có khi muội có người thương." Mặc Chi cười, khuôn mặt nàng lúc này nói cho đúng là yêu mỹ. Một vẻ đẹp tượng trưng cho những kẻ phản diện trong bộ csnh như thế này. "Không được! Vào trong thay lại cho ta. Nhất định là đồ nữ nhi." Kang kéo Mặc Chi đi vào trong phủ lại đứng bên ngoài chờ nàng thay trang phục khác.

Một khắc sau Mặc Chi bước ra với bộ cánh nữ nhi đơn giản màu đỏ đen khoác một chiếc áo mỏng màu đen. Tóc thắt đơn giản thả xuống ngang lưng. Nước da trắng hồng ai ai cũng phải ghen tị. Mặt không phấn son vẫn tôn lên vẻ đẹp của nàng.

Kang bị đứng hình năm giây bởi vẻ ngoài khác biệt của Mặc Chi. "Đẹp rồi đấy! Đi mau, hai người kia tới trước rồi.", "tại huynh nhiều chuyện bắt muội thay đồ khác!" Mặc Chi bây giờ cảm thấy thật khó chịu đây là bộ áo đơn giản nhất mà nàng có thể mặc tại thời điểm này. Nàng đeo mặt nạ quý nắm tay Kang tới chỗ yến tiệc.

Xuân Thu điện.

Xung quanh giếng hoa, kết đèn đủ sắc là nơi sáng nhất và ồn ào nhất ngày hôm nay. Người ra vào tấp nập. Các vị viên quan tìm chỗ ngồi ổn định của mình. Lưu Khải và Yang đi vào chỗ ngồi của mình. Trai tài gái sắc người người khen ngợi. Làm nam nữ ganh ghét. "Đúng là trời sinh một cặp. Thái tử phi nghe nói là chiến sĩ cấp Tôn già cơ đấy!" Các vị phu nhân nhìn Yang đánh giá. "Thái tử cũng rất có tài mai sau là vua một nước. Hình như cũng là chiến sĩ trung cấp."

Một lát sau các hoàng tử công chúa bước đi vào điện. Ai nấy cũng đều lộng lẫy và có vài người tỏ vẻ kiêu ngạo vô cùng. Yang thấy Kang và Mặc Chi đi tới cũng thấy hơi lo. "Không sao. Hai huynh muội đó không còn là tiểu hài tử nữa rồi." Lưu Khải nhìn thấy Yang sốt ruột liền khuyên. "Cũng phải." Yang tựa đầu vào vai Lưu Khải cười.

Đúng lúc đó Kang và Mặc Chi bước vào. "Họ là ai vậy?", "Đẹp quá!", "Tiên nhân giáng trần ư." Bao nhiêu con người ngồi tại đây đều bị vẻ bề ngoài của Kang và Mặc Chi thu hút. Nhìn thấy Mặc Chi lòng ganh tị của mọi cô gái kể cả công chúa đều ganh ghét bởi vẻ ngoài yêu mị thu hút ánh nhìn mọi nam nhân. "Hồ ly tinh." Ai cũng chửi thầm trong lòng. Kang và Mặc Chi ngồi hai bên ngay sau lưng Yang.

"Xin lỗi bọn đệ tới muộn", "Không sao còn kịp mà." Lưu Khải cười trả lời Kang. Cao Thượng thư đánh mắt đến Mặc Chi. "Cấp tôn quân đình phong." Ông vỗ cùng bất ngờ với con người nhỏ bé này. Vương tử tướng nghe Cao thượng thư nói thế cũng nhìn theo. "Đúng là kì tài khó gặp. Còn trẻ như vậy đã là tôn quân."

Hoàng đế Lưu Khang và Hoàng hậu Ngụ Tử Lan đi vào điện. Tất cả mọi người đứng dậy hành lễ với tất cả lòng tôn kính. "Chúng ái khanh miễn lễ. Ban ngồi." Hoàng đế Lưu Khang thể hiện ánh nhìn của một bậc đế vương uy nghiêm tuyên bố khai yến. Vũ nữ lần lượt bước vào. Thập nhị công chúa Lưu Yến Anh cũng xin góp một phần ca vũ vừa học được. Thái công chúa cũng góp một vài tài đàn của mình.

Những vũ điệu xinh đẹp uyển chuyển với tiếng đàn tạo nên một khung cảnh thật đẹp. Mặc Chi chỉ quan tâm ăn uống không màn thế sự. Nàng chỉ tới đây để làm khách nên khách thì sẽ được ăn tự nhiên. Vũ điệu kết thúc hoàng đế đánh mắt về phía Lưu Khải. "Ta nghe nói con tuyên được một được sư cấp bậc cao cường", "Phải thừa phụ hoàng, người đó là đệ đệ của Yang đến đây cùng với một muội muội nữa." Lưu Khải giới thiệu huynh muội của Mặc Chi.

Tên này, đang ăn ngon mà sao phá đám như vậy chứ. Nàng nghĩ trong lòng bực bội. "Cho diện kiến." Hoàng đế triệu Kang và Mặc Chi đến trước điện để xem mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Đệ đệ huynh nói là nữ!

Mặc Chi nghe từ triệu kiến ngay lập tức liền liền uống một ly rượu và nằm say ở tại chỗ ngồi. Yang quay ra sau thấy Mặc Chi đã gục và nhìn thấy ly rượu trên bàn.

"Phụ hoàng cho phép nữ nhi dẫn muội ấy về. Nữ nhi quên muội ấy còn là hài tử không chuẩn bị nước trái cây." Yang đứng dậy kính cẩn thưa.

"Được rồi, con cứ đưa muội muội về nghỉ ngơi." Hoàng đế Lưu Khang xoa tay bảo tùy ý. Yang nghe vậy liền dìu Mặc Chi về cung.

Trên đường về cung.

"Tỷ... nất... muội được... về... rồi hả?" Mặc Chi mặt đỏ bừng, đầu quay mòng mòng và còn rất vì rượu mạnh. "Muốn rồi đi thì cứ nói ta đưa muội về. Chứ uống thế này. Aiz..." Yang thở dài nhìn bộ dạng say xin bây giờ của Mặc Chi lắc đầu. Mặc Chi được đưa lên giường. Cung nữ vội giúp nàng lột áo cho đỡ nóng và đắp chăn cho nàng rồi theo Yang lại yến tiệc.

"Humm... phải vào... nất... Long mệnh không... gian... Kêu lão... yêu quái...nất...giải... nất... rượu cho mình mới được." Mặc Chi vừa nói vừa chỉ này chỉ nọ rồi té xuống giường. Nàng đi vào không gian Long điện. Rớt ngay trên người Huyền Ly.

"Con nhóc thối làm gì mà hơi quá vậy.", "Ha ha... nất... uống rượu ơ! Ha ha ha..." vừa dứt câu nàng liền gục ngủ trong lòng Mặc Ly.

"Như vậy có phải khá ái hơn không." Huyền Ly chột chột má Mặc Chi. "Ơ ~" Mặc Chi ợ một cái mùi rượu liền toát ra nồng nặc. Huyền Ly nín thở lấy tay quạt quạt. "Ta xin rút lại câu vừa này." Nói rồi hắn đi lấy được giải rượu cho nàng uống rồi đặt nàng trên chiếc giường lông mao ấm áp rồi biến đầu mắt.

Tấm gương bên kia đột nhiên sáng lên. Âu Dương Nguyên Minh kêu Mặc Chi trong tâm trạng phấn khởi vô cùng. "Mặc Chi muội có đó không?", nghe thấy tiếng của Âu Dương Nguyên Minh nàng lăn xuống giường, tay vịn giường cố đứng dậy. Đứng đi lảo đảo xem đập mặt vào gương. "Ca... nất... hà.", "Muội sao vậy?" Âu Dương Nguyên Minh thấy Mặc Chi mặt đỏ kè còn nất. "Ha ha, uống... nất... tí rượu ơ mà..." Mặc Chi ngồi phịch xuống đất tay vịn tấm gương vừa nói vừa cười vớ vẫn như một con sâu rượu. "Hề, mới tám tuổi mà muội dám uống rượu à." Âu Dương Nguyên Minh quát. "Vi bắt... đặc đi mà... a...nất." Mặc Chi mắt nhắm mắt mở dường như rất buồn ngủ. "Có uống thì cũng phải để ca ca uống. Ta không cho phép muội đụng vào rượu." Âu Dương Nguyên Minh ngồi giáo huấn Mặc Chi một trận. "Nhưng ca... nất... đâu có ơ... nất... đó. Rượu mạnh thật... nất... uống giải rượu rồi vẫn... nất... chưa hết!" Mặc Chi nói xong liền gục ngã trước gương. Đánh một giấc thật ngon để ngày mai có thể khởi hành. "Ồ đây mọi người đều tưởng muội là nam nhi nên phong làm ngũ hoàng tử a." Âu Dương Nguyên Minh thấy Mặc Chi bên kia đã đi vào giấc ngủ nên không nỡ kêu nàng dậy trò chuyện. Rồi lại cười mím kết thúc cuộc trò chuyện.

Hoàng hậu Nguyệt Giao thấy Âu Dương Nguyên Minh trong phòng chạy tới ôm chặt. "Con tự dưng biến mất trước mặt ta. Làm ta sợ quá đi mất!" Cùng lúc đó hoàng đế Âu Dương Mặc và Thái tử Âu Dương Mặc Nguyên đi vào thờ phào nhẹ nhõm. "Lúc này mẫu hậu đi vào thấy con biến mất lúc đó liền hoảng sợ vô cùng." Nguyệt Giao lấy khăn lau nước mắt.

"Phải đó! Đệ đi đâu vậy? Ta và phụ hoàng cũng rất là lo." Âu Dương Mặc Nguyên cũng hỏi Âu Dương Nguyên Minh một câu như vậy.

"Nếu đệ nói đã gặp nửa kia của mình thì sao.", "Nửa kia? Con đang nói gì vậy Minh nhi." Nguyệt Giao khó hiểu nhìn Âu Dương Nguyên Minh. Chưa bao giờ nàng thấy hài nhi của mình cười một cách tự hào hạnh phúc như vậy.

"Con đã gặp được nó! Ở đâu?"

Âu Dương Mặc kích động khi nghe câu nói này của Âu Dương Nguyên Minh.

"Mấy người năm đó có phải giàu ta điều gì?" Nguyệt Giao nghi hoặc nhìn Âu Dương Mặc và Âu Dương Mặc Nguyên "Mẫu hậu đó là vì...", "Con im miệng cho ta." Âu Dương Mặc Nguyên định giải thích nhưng vô dụng.

Âu Dương Mặc thở dài và kể lại tất cả mọi chuyện từ tám năm trước. "Đứa con trai xấu số của ta." Nguyệt Giao ôm mặt tựa vào người Âu Dương Mặc khóc nức nỡ.

"Đệ ấy đúng là một đứa trẻ xấu số." Âu Dương Mặc Nguyên cảm thấy thương cho đệ đệ của mình. Còn nhỏ như vậy đã phải lưu lạc nơi xa xôi.

"Không biết nó có sống tốt không?" Nguyệt Giao bây giờ cảm thấy đau lòng. Là nàng bỏ rơi nó.

"Sống rất tốt! Hơn nữa còn mang trong người thất hệ nguyên tố." Âu Dương Nguyên Minh trấn an mẫu hậu của mình sau cú sốc đó. "Nếu nó trở về ta lại có thêm một ngũ hoàng tử, một đệ đệ nữa rồi.", "Phải, phải!" Âu Dương Mặc Nguyên cảm thấy vô cùng tự hào. Trong ba năm qua đã lên kế hoạch đi tìm bằng được đệ đệ thất lạc.

"Huynh nói cái gì mà đệ đệ. Nửa kia là nữ nhi. Không phải nam nhi như huynh nghĩ à mà nó cũng có vài nét giống nam nhi thật, tuần tú vô cùng." Âu Dương Nguyên Minh tấm tắc khen một câu.

"Là nữ sao? Vậy thì là công chúa." Âu Dương Mặc vui mừng đây là đứa con gái mà mình cảm thấy tự hào. "Theo tính cách muội ấy thì thần nhi nghĩ vẫn nên giữ hiệu hoàng tử thì hơn. Nhìn muội ấy cứ như con trai vậy. Mặc đồ toàn là nam trang." Âu Dương hồi tưởng lại những lúc gặp Mặc Chi.

"Vậy muội ấy ở đâu? Tên là gì." Âu Dương Mặc Nguyên hỏi vào trọng điểm. "Muội ấy tên Mặc Chi, sống tại đại lục Changlasiss, bộ lạc cổ xưa Satana quy ẩn thần bí. Thực lực hình như ban nầy đệ cảm nhận được hình như là..." Âu Dương Nguyên Minh hồi tưởng lại cảm giác.

"Là?" Mọi người đều nôn nóng muốn nghe.

"Tôn Quân đình phong."

Xin lỗi mọi người vì hôm qua chỗ của ad bị cúp điện một ngày trời giờ mới có lại. Nên giờ pin đang ở mức 5% không thể viết tiếp nên chap hơi ngắn.

Xin lỗi mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ý trung nhân

Tất cả mọi người đều kinh ngạc không thốt nên lời. Cái gì mà tôn quân đình phong chứ! Không thể nào a.

"Đệ nói cho vui thôi đúng không. Ha ha." Âu Dương Mặc Nguyên thì cứ nghĩ chỉ là chắc nói cho vui thôi chứ tôn quân đình phong với một hài tử thì...

"Huynh nhìn mặt đệ giống nói đùa không?" Âu Dương Nguyên Minh mặt nhăn nhúm lườm Âu Dương Mặc Nguyên.

"Chắc là... không."

"A!!! Nói sao cho mọi người tin bây giờ. Đệ muốn tu luyện lên tôn binh để đưa mọi người vào Long mệnh không gian để thấy muội ấy qua!" Âu Dương Nguyên Minh gãi đầu tức tởm hết âm lên.

Hắn giờ mới là tôn quân trung kì và chuẩn bị thăng thành đình phong. "Ta nghĩ con sẽ làm được."

Hoàng đế Âu Dương Mặc cười xoa đầu Âu Dương Nguyên Minh. "Con ta thì chắc chắn sẽ làm được thôi chỉ cần cố gắng!" Hoàng hậu Nguyệt Giao hạnh phúc ôm Âu Dương Nguyên Minh vào trong lòng.

"Nhất định rồi! Chắc hẳn muội ấy ngày mai sẽ liên lạc lại."

Mặc Chi lúc này đã được đưa lên chiếc giường lông mao ấm áp của Huyền Ly.

"Đây là tướng ngũ của nữ nhi nhân loại. Xấu chết được!" Huyền Ly nhìn bộ dạng ngũ của Mặc Chi phải nói là vô cùng vô cùng xấu. Không điểm đậm mà còn chảy nước miếng say sưa như vậy.

"Tuy rằng không giống nàng ta kiếp trước nhưng như thế này thì cũng hạnh phúc rồi." Huyền Ly cười ấm áp nói lên suy nghĩ trong lòng bây giờ của hắn.

"Nói gì đó lão yêu quái!" Mặc Chi ngủ lại nhăn mày chỉ Huyền Ly. "Người nghe rồi?"

Hắn hốt hoảng, nói ra như vậy mặt mặt chết được.

"Người dám nói ta là nhóc lùn kiêu căng khó hầu hạ ư. Đúng là một lão yêu quái khó tánh! Bảo sao không có nàng sói nào đi theo đuổi người. Ha ha ha." Mặc Chi cười ha ha và nói mới khi đang ngủ.

"Được lắm nha đầu thôi! Không cho người ăn đòn là ngựa mà đúng không?" Huyền Ly bổi lên một tảng mây u ám sét đánh đùng đùng. Mát sáng như quý.

Sáng hôm sau.

"Aya! Đau quá đi mắt! Người đêm qua đã làm gì ta." Mặc Chi ngồi ôm cái cổ bị nắn qua một bên khóc bù lu bù loa. "Tự làm tự chịu." Huyền Ly dường như chưa nguôi được lửa giận. Nói một câu liền biến mất.

"Này không sửa cổ lại cho ta!" Mặc Chi gào thét trong vô vọng thoát khỏi không gian Long mệnh. Vừa mới đi ra nàng thấy mình rớt xuống đất.

Nàng thay một bộ nam trang đơn giản ngay lập tức chạy tới phòng của Kang đập cửa.

"Giúp muội với!" Mặc Chi nhăn mày ủ rũ ngồi đợi trước cửa. "Muội tìm huynh ấy à. Huynh ấy đi cùng nương nương đến Thượng y quán một canh giờ trước rồi." Cung nữ thấy Mặc Chi ngồi ngây ngốc trước cửa liền nói cho nàng đi Thượng y quán.

"Đa tạ tỷ, hu hu lão yêu quái chết tiệt." Mặc Chi vừa oán vừa giận chạy đi tìm Kang và Yang.

Nàng phi thân với tốc độ siêu nhanh chạy qua từng cung với thân ảnh hơi chút vẫn đề ở cổ. "Đây rồi."

Nàng đẩy cửa đi vào. "Xin hỏi mấy vị tiền bối, ca ca và tỷ tỷ của ta có ở đây... không?" Nàng nhìn thấy mọi ánh mắt đều hướng về nàng với vẻ vô cùng khó chịu.

Tại sao lại có người không biết phép tắc như thế! "Nương nương và hắn cùng đến hậu hoa viên với thái tử rồi." Một tiểu đồng chỉ hướng. Mặc Chi nàng đã hiểu và ngay lập tức gặp người xin lỗi và phi thân đi mất.

"Ta hoa mắt há trời." Một đám người thấy như vậy liền mất hồn không tin vào mắt mình.

"Phiền thật. Từ đây tới hậu hoa viên thì hơi xa đấy!" Nàng phi thân đạp trên mái nhà bỗng một viên gạch trượt xuống làm nàng mất thăng bằng ngã theo.

Nàng té xuống đất tay quệt trúng vật nào đó nhọn làm nàng chảy máu. Một đám người đi qua, cung nữ thái giám nhìn thấy Mặc Chi như vậy tưởng là ăn trộm liền mắng chửi thậm tệ.

"Ngươi không sao chứ!" Một cô nương dịu dàng tới chỗ nàng lấy khăn tay cầm máu giúp. "Không sao. Vết thương nhỏ thôi." Mặc Chi đứng dậy phui quần áo trả lại khăn tay cho cô nương kia rồi biến đi mất.

"Công chúa tại sao lại hạ hấn ta đi?!", một cô nương khác tới đìu công chúa đứng dậy hỏi. "Như Viên tiểu thư không biết rồi. Đó là muội muội của thái tử phi tỷ tỷ."

"Nhưng đó là nam mà." Cao Như Viên thắc mắc nhìn hình dáng tuấn tú của Mặc Chi khi nãy. "Một nét đẹp phi giới tính." Bát công chúa Lưu Chi Hạ tấm tắc khen một câu rồi đi tới hậu hoa viên.

"Nhìn người phụ nữ đằng sau khi nãy sao mình lại quen mắt thế nhỉ?" Mặc Chi phi thân chạy tới hậu hoa viên tìm Kang thì thấy hắn đang ngồi nói cười vui vẻ với mọi người.

Nàng đáp xuống đất nhẹ như lông vũ không phát ra tiếng động làm ảnh hưởng bầu không khí.

Mặc Chi đi tới chấp tay tham kiến mọi người ở đây. "Mặc Chi tham kiến hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an. Tham kiến thái tử điện hạ, thái tử phi."

Mặc Chi nhìn nam nhân ngồi bên cạnh hoàng hậu.

"Mặc Chi giới thiệu với muội đây là tam hoàng tử Lưu Chúc Thành." Lưu Khải giới thiệu Lưu Chúc Thành cho Mặc Chi. "Thảo dân không biết! Mong tam điện hạ thứ tội.", "Không sao, không biết không có tội chi bằng tiểu công tử ngồi đây nói chuyện?" Lưu Chúc Thành cười vui vẻ đáng vẻ của một thư sinh nho nhã.

"Xin lỗi, thảo dân là nữ. Đa tạ mời ở lại thảo dân cần tìm ca ca nói giúp vài việc."

Bốn cô nương đầu có rãnh ở lại mà nghe các người nói chuyện vớ vẩn chứ! Ta còn phải sửa cái cổ đáng thương của ta.

Nàng túm áo Kang kéo đi qua bên bờ hồ. "Có chuyện?", "Phải a. Huynh giúp muội sửa cổ lại đi. Chịu đựng này giờ đau chết được." Mặc Chi lấy tay bị thương sờ vào gáy.

"Muội đi đâu mà bị chảy máu nghiêm trọng thế này. Đưa cho ta xem", "Chỉ do cái mái nhà chết tiệt làm muội té, còn cái này chắc là móc ở đâu đó!"

Kang nhẹ nhàng sửa lại cổ cho Mặc Chi. Rồi lấy trong túi áo một bình dược bôi lên tay của Mặc Chi. "Đau đau đau đau!" Mặc Chi cảm thấy rất vô cùng sau đó vết thương từ từ lành lại ngay sau đó!

"Thấy không?" Kang đưa Tuệ Tâm Dược cho Mặc Chi. Rồi cùng nàng quay lại tiệc trà.

"Máu ở đâu vậy? Muội bị thương sao?" Yang từ xa nhìn thấy vết máu lấm lem trên tà áo của Mặc Chi lo lắng hỏi. "Không sao đâu tỷ, chỉ bị móc rách tay thôi. Kang bôi thuốc cho muội rồi. Nàng đỡ tay lên cho Yang tin.

"Bát công chúa và Cao tiểu thư tới!" Thái giám đứng ở cửa nhìn thấy đoàn người liền hô to.

"Hạ Nhi thỉnh an mẫu hậu." Bát công chúa dịu dàng thỉnh an. "Tham kiến hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an. Tham kiến Thái tử điện hạ, thái tử phi, tam điện hạ." Cao tiểu thư miễn lễ ban ngồi hai đứa ngồi." Hoàng hậu cười vui vẻ nhìn.

Kang bên cạnh Mặc Chi lúc này cứ hướng mắt nhìn Cao Như Viên thất thần. "Ca! Đó là ý trung nhân mà huynh nói." Mặc Chi đứng bên cạnh kéo áo thăm thì với Kang.

"Phải! Chính là nàng ấy!"

- - - - -

Các bạn có đoán ra được cái gì chứa nè!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Từ Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Theo dõi

Cao Như Viên và bát công chúa được ban ngồi. Yang nhìn thấy Kang bên này mặt hơi đỏ, thẹn thùng.

"Thì ra ý trung nhân đệ nói chính là Cao nhị tiểu thư con gái của Cao thừa tướng. Đúng là rất đẹp nga."

Yang nhìn lướt qua Cao Như Viên. Đúng là một gái đẹp khuynh nước khuynh thành dịu dàng như hoa thảo nào Kang lại không thể không thích được. Nhưng mà Yang cảm thấy Cao Như Viên này có chút gì đó rất kì quái.

"Thái tử phi nói quá rồi. Như Viên chỉ là một cô gái tầm thường. Làm sao có thể uy vũ như thái tử phi đây được." Cao Như Viên lấy khăn che miệng khẽ cười tăng bốc Yang.

"Đúng là vừa gặp Kang thì Như Viên cảm thấy như rằng rung động." Cao Như Viên liếc mắt đưa tình với Kang.

"Hai người đúng là trời sinh một đôi." Bát công chúa cảm thấy buồn lòng nhưng cố gượng cười để nói ra câu đó.

"Là người!" Cao Như Viên nhìn thấy Mặc Chi đứng bên cạnh Kang. "Chuyện gì vậy Như Viên muội?" Bát công chúa nhìn thấy ánh mắt của Cao Như viên hướng về phía Mặc Chi.

Nàng cũng không bắt ngờ gì cho mấy. Lúc này chỉ là Mặc Chi vô tình té từ trên cao xuống nàng chỉ tình cờ đi ngang qua và thăm hỏi thôi.

"Ta nghe nói Mặc Chi cô nương lần trước uống say tại cung yến nhì." Cao Như Viên tò vè chăm chọc. "Bữa đó chỉ là do uống nhầm rượu. Và cả bản thân muội ấy cũng không được phép uống rượu với độ tuổi đó!" Lưu Khải ngồi uống trà tiện thể giải thích cho cô à hiểu.

"Ra là thế, Mặc Chi cũng chỉ mới lên tám. Uống rượu quả là không tốt." Hoàng hậu cũng nói thêm vài lời.

Nghe mấy người này tán dóc cũng thật phí thời gian. Bồn cô nương ta đi trước tránh bị người khác xia xói nói xấu mình!

"Xin phép mọi người thảo dân cáo lui có chuyện cần làm", "Được rồi, người cứ đi." Hoàng hậu lệnh cho Mặc Chi lui. Nàng ngay lập tức biến mất ngay trước mắt mọi người ngồi. Ba người Lư Khải, Yang và Kang không cảm thấy bất ngờ. Nhưng hoàng hậu, tam vương gia (ad thay đổi cách xưng hô cho hay hơn), bát công chúa, cung nữ và thái giám đều trở mặt nhìn.

Mới đó mà người đầu mất rồi. "Mặc Chi cô năng lực thật bất phàm." Tam vương gia cảm thấy như năng lực đó còn hơn cả tể tướng.

Nói chuyện một hồi Yang đột nhiên muốn buồn nôn rồi sau đó ngất xỉu. Lư Khải ôm nàng vào lòng đưa về phủ. "Gọi ngự y đến phủ thái tử mau lên." Bát công chúa bảo nô tì và thái giám khẩn trương đi gọi ngự y.

"Yang được đặt trên giường trong trạng thái ngất xỉu làm Lư Khải, hoàng hậu và bát công chúa lo lắng vô cùng. "Con bé sao lại bị thế này?" Thái hậu đứng ngồi không yên lo lắng cho Yang.

"Mẫu hậu đừng sốt ruột. Thái tử phi tỷ ấy nhất định sẽ ổn thôi mà." Bát công chúa đỡ hoàng hậu ngồi xuống và trấn an vài lời.

Thái y chạy vào trong phòng đỡ hòm thuốc bắt đầu bấp mạch cho Yang. "Thế nào ngự y. Nàng ấy bị sao vậy?" Lư Khải thấp thỏm lo cho tình trạng của Yang.

Ngự y lui xuống với vẻ mặt tươi cười nói: "Chúc mừng thái tử điện hạ. Chúc mừng thái tử phi đã mang thai được hai tuần tuổi. Nương nương bây giờ cần phải được chăm sóc kỹ hơn." Ngự y sắp xếp đồ của mình rồi đi.

Lư Khải ngồi ngây ngất nhìn Yang. Hắn không thể tin được hắn bây giờ đã được làm cha rồi. "Ta có phải sắp có cháu nội không?" Hoàng hậu vui mừng chạy lên ôm lấy bát công chúa đứng bên cạnh.

"Chúc mừng thái tử ca. Huynh sắp làm cha rồi nga!" Bát công chúa cũng vui mừng khôn xiết. Yang tỉnh dậy nhìn thấy mình nằm trên giường. Lư Khải và Hoàng Hậu lại khóc.

"Phu quân, ta đã xảy ra chuyện gì?" Nàng ngồi dậy trong trạng thái bất an.

"Nàng đã làm mẹ rồi đây!", "Thật ư?" Yang sờ lấy bụng của mình nở một nụ cười ấm áp. Hai huynh muội kia lại có người để bắt nạt rồi!

Nàng nghĩ thầm trong lòng. "Phải rồi phải nói cho lão già kia biết tin này. Đừng rồi phải báo!" Hoàng hậu nắm tay bát công chúa đứng dậy muốn trở về báo cho hoàng đế biết tin vui này. Bát công chúa điu hoàng hậu trở về nở một nụ cười với Yang. "Tỷ giữ gìn sức khỏe nhé. Muội và mẫu hậu trở về trước."

Buổi tối.

Kang trở về thân tâm trạng mệt mỏi. Đi vào trong phòng Yang vì thấy đèn còn sáng.

"Tỷ bị sao vậy?" Kang hét hoảng chạy tới giường của Yang. Lư Khải đỡ nàng dậy và để nàng tựa vào người của mình. "Đệ sắp được làm cậu rồi."

"Cậu gì chứ! Gì chứ tỷ nói gì? Đệ sắp được làm cậu, không lẽ..." Kang lúc đầu chỉ tưởng là Yang thuận miệng chọc cho hắn vui nhưng đây là sự thật làm Kang bây giờ kinh động. "Mặc Chi đâu? Nó không về với đệ à?"

"Tỷ kệ nó đi, có thể muội ấy sẽ về trẻ. Mà tỷ nữa lo dưỡng thai đi. Hơi sức nào mà quan tâm muội ấy!" Kang bắt đầu căng thần căn dặn Lư Khải chắc chắn này kia.

"Ta làm cha chứ phải đệ đâu mà căn nhắc quá vậy.", "Huynh im đi!" Lư Khải và Yang cười chảy nước mắt nhìn bộ dáng ông cụ non của Kang bây giờ.

Cùng lúc đó ở phủ của Tam vương gia.

Mặc Chi khoác áo choàng đen đứng trên nóc phủ đỡ miếng gạch nhìn xuống bên dưới.

"À bạch liên hoa này từ lâu ta đã nghĩ ngờ." Nàng hận mình tại sao ngay lúc đó lại không nhớ ra cái cảnh ngày ngày đầu nàng đến kinh thành.

Nàng đi vào đường hẻm và vô tình thấy một nam một nữ ôm ôm ấp ấp làm chuyện đó trước mắt nàng.

"Không ngờ, ta nghĩ đôi cậu nam nữ các người cũng dám làm loại chuyện này thì chắc cũng là thường xuyên."

Hồi chiều khi đi công chuyện trở về nàng bắt gặp á Cao Như Viên này cùng với tên Tam Vương Gia Lư Chúc Thành lén lút lút. Không ngờ buổi tối một nam một nữ ở chung phòng là làm chuyện này.

Cao Như Viên quần áo xộc xệch nằm trên người của Lư Chúc Thành tỏ vẻ mặt thèm khát. "Nàng đây! Dám nói với hắn trước mặt ta như vậy. Lần này ta sẽ phạt nàng để cho biết lỗi." Lư Chúc Thành cời dây áo yếm của Cao Như Viên vút xuống đất.

Cao Như Viên ôm đè hắn xuống nằm trên người hắn vuốt ve ngực hắn nói: "Như Viên chỉ là muốn chơi đùa tên dân đen đó một chút. Không ngờ hắn lại thích Như Viên thật. Muốn lợi dụng hắn làm cho á thái tử phi cao ngạo kia mất mặt a."

Cao Như Viên cời hết xiêm y của mình. Cao Như Viên bây giờ trần như nhộng tro trên người Lư Chúc Thành về mặt quyền rũ.

Lư Chúc Thành ngồi dậy ôm eo nàng ta. Kế tiếp là hôn rồi đè nàng ta xuống. "Thành ca nhẹ một chút a~ Như Viên sợ đau.", "Làm chuyện này thường xuyên mà nàng còn sợ đau sao!" Lư Chúc Thành lộ vẻ mặt dâm tà liếm đùi của Cao Như Viên (XXX ad muốn ngất xỉu tại khúc này rồi trời ơi là trời)

"Cái gì mà dân đen, cái gì mà chơi đùa lợi dụng? Dám phụ Kang, ta quyết không thể tha thứ cho đôi cậu nam nữ các người. Đẻ coi lần này là ai mất mặt. Lư Khang ơi Lư Khang, con trai người Lư Chúc Thành lại dám làm việc mất mặt này để xem người có tức chết không!"

Mặc Chi tỏ vẻ mặt suy tính cười gian. Nàng bây giờ đã thiết kế cho hắn một cái bẫy và cũng để Kang nhìn thấy bộ mặt thật của người mà hắn ngày đêm nhớ mong.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Từ Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17-1: Ai tính kể ai (1)

Mặc Chi rời khỏi phủ của Lưu Chúc Thành. Thân ảnh của nàng đi ngang qua ánh trăng sáng tối hôm đó.

"Trăng đẹp nhưng mà chẳng đúng lúc tí nào." Nàng biến mất trên không trung, đi vào không gian Long mệnh.

"Lão Yêu quái người có đó không?" Mặc Chi lại nằm trên chiếc giường lông mao rồi gọi Huyền Ly. "Có việc?"

"Ta đói rồi, làm đồ ăn cho ta." Mặc Chi nằm lì trên chiếc giường ấm áp. Huyền Ly bây giờ muốn đá nàng ra khỏi đây. Vào đây lúc nào cũng chỉ ăn với ăn. Thú vui tao nhã quá ha!

"Lão yêu quái, ta hỏi người một vấn đề được không?" Mặc Chi ôm gối ngồi dậy hỏi Huyền Ly.

"Nói!" Huyền Ly lạnh nhạt đáp.

"Nếu có người phụ người, phản bội người thì người sẽ làm gì?" Mặc Chi đặt hoàn cảnh của Kang hỏi ý kiến của Huyền Ly.

"Nếu dám phụ ta hay phản bội ta. Thì người đó sẽ trả cái giá thật đắt và sẽ làm cho người đó cả đời không dám nhìn mặt ai." Huyền Ly bưng một nồi canh nóng hổi để trên bàn rồi trả lời Mặc Chi.

Mặc Chi múc canh ra chén ngồi ăn. "Đừng nói với ta ai đó phản bội người?", "Người nghĩ ai dám phản bội ta chứ!" Mặc Chi lườm Huyền Ly tò thái độ khó chịu.

"Cũng phải, dám phản bội nha đầu nhà người thì chỉ có thể là sống không bằng chết." Huyền Ly cảm thấy thương hại cho ai đó khi phản bội nha đầu gian trá độc ác này.

"Là Kang ngốc đó đấy! Huynh ấy bị bị một à bạch liên hoa lừa dối tình cảm không hay biết. Dường như nàng ta còn tính kế huynh ấy vào dịp nào đó nữa." Mặc Chi ăn hết chén này rồi đến chén nọ nói.

"Người định thế nào?", "Ta thì tương kế tựu kế với à ta là được. Con gái của một tên thượng thư mà thôi! Ta muốn coi tên hoàng đế kia mất mặt cơ." Mặc Chi tò về mặt cười gian.

Nàng đi tới chiếc giường rồi nằm ườn ra đó đánh một giấc. "Đúng là con mèo mập làm biếng chảy thây." Huyền Ly lắc đầu thở dài rồi cũng biến mất ngay sau đó.

Sáng ngày hôm sau, Mặc Chi trở về phủ nhìn thấy vẻ mặt cười gian trá vô cùng xấu của Kang đang đợi nàng trước cửa. "Muội đi đâu tới qua.", "Hoa lâu." Nàng nhàn nhạt trả lời rồi bước vào. Vẻ mặt của Kang ngay sau đó liền thay đổi. Mặc Chi mắt nhắm mắt mở giả bộ ngồi uống trà nhìn đáng vẻ tức cười của Kang.

"Muội dám đi!", "Ha ha ha. Nói đùa thôi huynh làm gì ghê vậy?" Mặc Chi ngồi cười đau bụng nhìn vẻ mặt cau có của Kang.

"Không giống với muội nữa. Bảo muội một tin chấn động!", "Tin gì?" Mặc Chi có vẻ làm biếng nghe.

"Này này, Yang đã có thai được hai tuần, nói tóm gọn là muội sắp được làm di rồi nà!" Kang cười đắc ý ngay sau đó bị Mặc Chi kéo áo tức tốc chạy tới phòng của Yang.

"Tỷ! Tỷ có thai!" Mặc Chi đẩy cửa tạo tiếng động lớn. Lưu Khải ngồi hút canh cho Yang ở trên giường. "Muội kéo ta làm gì. Còn chạy nhanh như vậy muốn hù chết ta à." Kang thờ dốt vì ban nãy bị Mặc Chi lừa đi không hề hay biết.

Mặc Chi đi vào phòng nhìn Yang nói: "Tỷ có thai rồi ư? Muội sắp được làm di rồi ư?" Mặc Chi kích động vô cùng khi nghe câu nói của Kang nàng liền chạy qua ngay bên này.

"Phải, Yang tỷ của muội đang mang trong người hài nhi của ta và nàng." Lưu Khải lấy khăn lau miệng cho Yang. "Chàng làm quá rồi, thai nhi mới hai tuần thôi mà."

"Không được! Nàng/tỷ nằm yên đó đi!" Cả ba người Lưu Khải, Mặc Chi và Kang đều lên tiếng phản đối ý kiến của Yang. "Tỷ phải bồi bổ, là bồi bổ đấy!", "Phải! Nàng/tỷ phải bồi bổ nhiều vào." Lần này là Lưu Khải và Mặc Chi đồng thanh lên tiếng.

Yang cười nói: "Chưa bao giờ thấy hai người đồng lòng như vậy nga!", "Hứ! À phải rồi sắp tới muội phải rời đi rồi! Ngày tỷ hạ sinh đứa bé muội sẽ trở về."

"Đi ngay sao? Ngày mai là yến tiệc hay là muội ở lại rồi hẵng đi.", "Phải đó, có cần gấp như vậy không?" Lưu Khải và Kang khuyên bảo nàng ở lại.

"Không gấp! Ngày mốt muội sẽ đi."

Tất nhiên là nàng sẽ không đi vào ngày mai vì có món quà vô cùng lớn muốn tặng cho tên hoàng đế kia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17-2: Có người kiểm chuyện (2)

Mặc Chi trở về phòng của mình với một nụ cười đầy mưu mô.

"Người định như thế nào?" Huyền Ly có lẽ đã hiểu Mặc Chi đang sắp đặt một cái gì đó tiện thể hỏi vài lời.

"Kịch bản của ngày mai a! Diễn viên của bốn cô nương ta chắc bây giờ đang rất vui về chөр vai của mình ngày mai." Mặc Chi chỉ nói vài câu ẩn ý. Ngày mai nàng sẽ cho Kang biết bộ mặt ý trung nhân ngày đêm mong nhớ của hần!

"Bị nha đầu người nói như vậy thì chắc kết cục cũng chẳng tốt đẹp gì. Thật thâm độc nga!"

Huyền Ly cảm thán trước một tiểu cô nương tâm địa thâm sâu, khó đoán và nhiều bí mật vô cùng này.

Mặc Chi đi đến bên chiếc đèn lồng để bàn và thổi tắt nến.

"Đang làm gì?", "Ngủ a! Để ngày mai có tâm trạng tốt xem kịch."

Mặc Chi chui vào trong chăn và bắt đầu đánh giấc ngay sau đó. "À Như Viên đó đúng là mệnh khổ, chọc ai không chọc mà lại chọc ngay thần chết."

Huyền Ly cảm thấy thương hại nhưng cũng không phải thương hại gì mấy cho Cao Như Viên.

Buổi sáng

Mặt trời lên đỉnh tòa tia nắng ấm áp. Chim muôn hót líu lo, cây cối xanh tươi dưới bầu không khí trong xanh của buổi sáng.

Trong căn phòng, Mặc Chi bây giờ đã không còn ở trên giường. Tuy là chăn gối vẫn còn lộn xộn. Một con người với dáng ngủ thô bạo nằm dưới đất vẫn say sưa ngủ như không biết gì.

Mặc Chi lăn rôi đụng trúng chân bàn.

"A! Ai đánh ta!" Nàng bật dậy thì đầu lại trúng cạnh bàn.

"Oáp... sáng rồi hà." Mặc Chi ngồi ngáp mấy cái rồi đi xuống sửa soạn.

Nàng nắm mặt nạ quý mờ cửa đi ra bên ngoài. Nàng vron vai dưới ánh nắng ấm áp.

"Ý! Chim bồ câu của vị nào sao lại đậu ở đây?" Mặc Chi thấy bồ câu đậu trước cửa phòng của Kang thối mác rồi đi tới lấy con bồ câu.

Nàng thấy bức thư dưới chân bồ câu rồi lấy dờ ra xem.

"Tối nay hẹn chàng ở phủ của ta! Cao Như Viên!" Nàng không ngờ à Như Viên này lại tự mình dâng tới cửa a!

"Gửi sai địa điểm rồi." Nàng cười lạnh, nhét lá thư vào lại rồi ôm bồ câu chạy tới phủ của Lư Chúc Thành.

Mặc Chi nhẹ nhàng đáp xuống. Không một ai có thể nhận thấy sự hiện diện của nàng.

"Nếu như muốn thì ta thành toàn cho đôi câu năm nữ các người." Mặc Chi bước tới gõ cửa phòng của hấn rồi đặt bồ câu xuống đất.

Nàng tránh ở một chỗ khác quan sát biểu hiện của Lư Chúc Thành.

"Ai đó?"

Lư Chúc Thành mở cửa nhìn thấy một con bồ câu rồi nhặt lên xem.

"Lá thư của Viên Viên! Tối nay hẹn chàng ở phủ của ta!" Về mặt hấn như toát lên vẻ vui mừng không ngờ Cao Như Viên vậy mà lại chủ động kêu hấn tới phủ của nàng ta.

"Ha! Chờ xem vui mừng bao lâu!" Mặc Chi cười lạnh rồi thân ảnh nàng biến mất.

Buổi tối.

Phủ thái tử, tại phòng của Yang.

"Ăn mặt đơn giản là được, nàng đang mang thai." Lư Khải đứng ngồi không yên nhìn đám cung nữ sửa soạn cho Yang.

"Phải đấy! Tỷ của ta đẹp sẵn rồi. Mấy cái son phấn đậm sắc đỏ chỉ làm tỷ ấy mất đi vẻ đẹp tự nhiên mà thôi." Kang cũng tiếp thêm vài câu.

"Mặc Chi muội ấy đâu?", "Muội ấy bảo là bữa nay mặc đồ nữ nên cần trang hoàn vài thứ!"

"Không ngờ nga!" Yang hơi bất ngờ trước câu nói này của Kang. Mặc Chi trước gì tính cách mạnh mẽ không thích mặc y phục nữ mà bây giờ lại chủ động như thế!

"Ồn quá đấy! Mặc Chi kéo cửa đi vào trong phòng.

Mặc Chi mặc một bộ y phục màu xanh lá khoác thêm một chiếc áo lụa mỏng màu trắng bên ngoài, tay áo dài cột nơ nhỏ. Kiểu dáng gọn gàng đơn giản, váy ngắn ngang đầu gối tạo vẻ ngây thơ đáng yêu. Khuôn mặt trắng hồng, đôi môi đỏ mọng không sử dụng son phấn. Mái tóc cột cao kèm thêm vài món trang sức đơn giản. Hải màu xanh bên trên có một cục lông đáng yêu.

Mọi ánh mắt bây giờ đều hướng về nàng. Ngoại trừ nam trang thì đáng về đáng yêu của nàng bây giờ vô cùng phù hợp với một tiểu hài tử tám tuổi.

Kang đứng dậy vỗ tay tâng thưởng. "Muội hôm nay không còn là một ông cụ non nữa. Bây giờ đúng là đáng yêu gấp vạn lần."

"Phải đó! Mặc Chi đúng là rất dễ thương.", "Ta muốn ôm rồi nựng muội ấy quá a!" Cung nữ trong phòng bây giờ thì cứ xào xáo ồn ào. Muốn ôm lấy tiểu hài đáng yêu vô đối này cho thỏa mãn ước muốn.

"Đừng mãi nhìn Mặc Chi, thê tử của ta cũng đẹp lắm mà." Lư Khải đỡ Yang đứng dậy.

Yang mặc y phục xanh lam, kiểu dáng đơn giản không gò bó nhưng vẫn tôn lên nét đẹp cao quý của nàng. Nàng búi tóc đơn giản cài trâm phụng và vài trâm hoa nhỏ đơn giản.

"Như vậy mới đúng là Yang!" Mặc Chi và Kang đồng thanh khen ngợi.

"Đi thôi!" Yang khoác tay của Lư Khải mỉm cười rồi cả đoàn người rời phủ tới yến tiệc.

Có thể nói quý tộc bây giờ có thể nói là nhiều hơn cả yến tiệc trước gấp ba lần.

Bên trái là những quý tộc đang nói chuyện sôi nổi, bên phải toàn là những tiểu thư thiếu gia xuất thân quyền quý xinh đẹp kiêu ngạo.

Mặc Chi và Kang đi vào chỗ ngồi, lần này nàng ngồi chung với Kang hàng thứ hai sau Yang và Lưu Khải để quan sát hai con người kia.

Hoàng đế và hoàng hậu bước vào, mọi người đứng dậy hành lễ rồi tuyên bố khai yến.

"Người thấy không? Tiểu thư ngồi bên đệ đệ của thái tử phi đúng là tuyệt sắc giai nhân!", "Đúng đó! Nhỏ tuổi mà vẻ đẹp yêu mị này đúng là làm con người si mê." Mấy tên thiếu gia nhìn Mặc Chi tỏ vẻ ái mộ, trầm trồ khen ngợi.

"Gi đâu chứ! Thứ vải nó mặc đúng là thô thiển.", "Phải nga, còn nhỏ như thế, ăn mặc vậy là để dụ nam nhân hay sao!", "Hồ ly tinh không biết liêm sỉ." Mấy vị tiểu thư thì lại tỏ vẻ chán ghét, chỉ trỏ còn mắng người.

Mặc Chi bên này vẫn thản nhiên ăn hoa quả mặc kệ sự đời. "Này, mấy người kia nói thế muội không giận à?" Kang ghé tai nói nhỏ với Mặc Chi.

"Miệng lưỡi thế gian, kệ bọn họ đi!" Mặc Chi lột quýt bỏ một miếng vào miệng của Kang rồi lại ăn tiếp.

"Ừ!" Kang thấy vậy cảm thấy Mặc Chi thật dễ dãi nhưng sự thật thì trái ngược hoàn toàn.

Các quý tộc dâng lên các món đồ châu báu làm quà tặng cho Yang mừng cho nàng mang thai.

Một vị tiểu thư dâng tặng một khúc đàn. Đàn xong nàng ta tỏ vẻ kiêu ngạo nhìn Mặc Chi nhưng Mặc Chi lại tỏ vẻ không thèm để ý làm nàng ta vô cùng tức giận.

Nàng ta quay lại chỗ ngồi rồi kéo áo một nam nhân nói cái gì đó.

Hắn bước ra khỏi chỗ ngồi. Thịnh an hoàng đế: "Nghe nói Muội muội của thái tử phi võ nghệ cao cường tại hạ muốn được thỉnh giáo một lần.", "Chuẩn tấu!" Hoàng đế vui vẻ muốn nhìn thấy thực lực của Bạch Ngân chiến sĩ là như thế nào.

Mặc Chi ngồi ăn cảm thấy tên này là muốn trả thù cho muội muội muốn kiếm chuyện với mình.

"Đúng là không biết thức thời." Huyền Ly cảm thán cho một tên đầu óc ngu si muốn làm anh hùng.

Mặc Chi cảm quát trực rồi khỏi chỗ ngồi cảm theo chùm nho vừa đi vừa ăn.

Mọi người di chuyển đến một võ đài.

"Không biết cô nương muốn thi môn gì?", "Tùy tiện." Thấy Mặc Chi ngó lơ mình thế làm cho hắn bị si nhục.

"Vậy thì kiếm đạo." Hoàng đế đưa ra quyết định, tên nam nhân lúc này cười kiêu ngạo nghĩ Mặc Chi sắp tới số.

"Được." Cả hai đồng thanh đáp.

"Không biết tự lượng sức!", Nam nhân cảm trường kiếm lao tới chỗ Mặc Chi. Mặc Chi vẫn thản nhiên mặc cho hắn ta đánh như thế nào cũng không trúng được nàng.

"Nhanh quá! Mình đã dùng tám phần công lực vẫn không đánh trúng con ả đó!" Mặc Chi xoay người đá văng kiếm của hắn ra khỏi kháng đài. Ai nấy cũng đều ngỡ ngàng. Bạch Ngân chiến sĩ mà bị đánh bay kiếm dễ dàng vậy ư?

Nam nhân tức giận lao tới, trong tay áo có một thanh chùy thủ tấn công Mặc Chi.

"Dùng ám khí a! Gian lận kia." Kang bên dưới kháng đài hô to. Nhưng cả đám người đều im lặng vì sợ đắc tội với một nhân vật nổi danh này.

Cổ áo Mặc Chi rách một đường nhỏ. Nàng đứng yên một chỗ cảm quát đứng cười khiêu khích.

"Nga! Bạch ngân chiến sĩ chỉ có vậy thôi à. Nãy giờ ta chưa kịp khởi động gì cả." Mặc Chi bóc quả nho cuối cùng bỏ vào miệng rồi đứng cười trên chọc.

"Người đó sợ quá rồi nói sán chăng?" Đám đông xì xào bàn tán Mặc Chi đứng cười trên võ đài.

Nam nhân bùng bùng lửa giận lao tới định đâm chùy thủ vào cổ Mặc Chi nhưng thanh thanh chùy thủ của hắn bị Mặc Chi dùng quạt chặn vai cứng ngắt.

"Người!", "Người cái gì? Tới lúc ta căng cơ khởi động rồi nga!" Mặc Chi thân ảnh quỷ dị biến mất. Tên nam nhân bây giờ tự dung cảm thấy cột sống đau đớn. Tay chân muốn bứt ra khỏi cơ thể.

Một thân ảnh dưới chiếc mặt nạ quý đáng sợ đánh hắn không thể phản kháng.

"A!" Hắn kêu một tiếng thảm thiết, xương cốt hắn nát vụn nằm chạch vật trên võ đài bị nàng đá xuống.

"Ca! Tiện tỳ nhà ngươi dám! Dám dùng ám chiêu hại ca ca của ta!" Vị tiểu thư ôm lấy nam nhân xương vụn nát vụn khóc lóc.

Mặc Chi rơi xuống võ đài nhẹ nhàng như lông vũ. Chiếc mặt nạ làm cho ai cũng cảm thấy sợ run người. Đánh người ra nông nổi này thì...

"Hắn ta xài ám khí, ta dùng tay không sao nói là xài ám chiêu chứ!" Mặc Chi cười khinh bỉ nhìn nam nhân đang thoi thóp đau đớn nằm kia rồi chỉ vào mặt vị tiểu thư kia nói.

"Đúng đó! Ca ca của ngươi sử dụng ám khí muốn giết cả muội muội ta chứ chỉ giáo cái gì!" Kang tức giận đứng ra bảo vệ Mặc Chi trước mặt vị tiểu thư kia.

Like và bỏ phiếu cho mình nha!

Mọi người đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17-3: Vạch trần (3)

Tiểu thư ngồi ôm nam nhân dục hần tinh dậy tức giận bắt đầu chửi mắng.

"Tên dân đen nhà ngươi dám bảo vệ à. Tránh ra cho ta, thứ ti tiện." Vị tiểu thư hung hăng chỉ thẳng vào Kang nói.

Mặc Chi bước lên trước mặt Kang. Mặt nạ quý dữ tợn làm cho vị tiểu thư run sợ. "Gi mà dân đen, gi mà ti tiện. Ta khuyên cô nên súc miệng cho sạch rồi hần nói được chứ. Từ đầu chỉ nhắm vào một mình ta thì cô đừng có mà đụng tới huynh ấy."

"Ha! Hay cho một kẻ thấp hèn ti tiện. Ngươi chỉ là thứ nhỏ nhen chưa bằng một con chó thì lấy tư cách gì nói chuyện với ta! Ay dô, thái tử phi thì sao chứ! Có hai đứa huynh muội như hai người đúng là xấu mặt, à không là di truyền thì hơn! Quạ đen mà muốn làm phượng hoàng."

Vị tiểu thư cười độc ác những câu nàng ta thốt ra đều là những từ gây tổn hại danh dự người khác.

"Bốp!" Nàng ta ngã xuống đất, khuôn mặt in rõ năm ngón tay. Nàng ta ôm mặt khóc chỉ Mặc Chi.

"Nga! Ta nào có làm gi là do cô mồm miệng thối quá. Câu nào thốt ra cũng thối theo nên bị trời trừng phạt đó!" Mặc Chi cười gian nhìn vị tiểu thư ngồi ôm mặt đau đớn.

"Mà ta cũng nhắc cô. Tỷ và ca của ta chó hề gi đụng tới cô. Từ nãy tới giờ chỉ có một mình ta làm, cô dám đụng tới họ thì ta e rằng cô không còn nhà để về đâu nga!"

Mặc Chi bốp mặt của vị tiểu thư uy hiếp kèm theo một nụ cười của ác ma. Vị tiểu thư mặt biến sắc nắm tay Mặc Chi cầu xin tha thứ.

"Ngươi muốn gi ta sẽ làm theo chỉ cần ngươi tha cho ta!", "Được, ta muốn ngươi làm chứng về những việc Cao Như Viên kia làm."

Vị tiểu thư sợ khi nhìn thấy mặt nạ quý đó. Giọng nói này như muốn bóp chết nàng không còn mảnh xương trắng. Vị tiểu thư áp úng già vờ không hiểu trả lời.

"Cao Như Viên làm gi sao ta biết được ngươi tìm nhầm người rồi", "Thật không mới nãy ta còn thấy á nói là giúp á dạy dỗ ta. Ta còn nghe có người đồng ý nga!"

Mặc Chi uy hiếp vị tiểu thư khiến nàng ta hết đường chối cãi và đành phải tuân lời.

"Sao ngươi biết á nghe lời Cao Như Viên?", Mặc Chi chỉ cười và nói: "Ta chỉ nói đại thôi, ai ngờ lại là thật. Lần này á sẽ hết đường chối cãi nữa a!"

Mặc Chi đi tới kéo tay của Kang, Kang không hiểu nàng đang làm gi mà lại tỏ vẻ mặt đó liền hỏi.

"Muội dẫn ta đi đâu?", "Huynh nhiều chuyện quá, đi theo muội là được. Mọi người cũng đi theo đi!"

"Tại sao phải theo ngươi chứ!" Hoàng đế cũng khó hiểu không biết nàng đang làm gi rồi cũng cho giải tán đám quý tộc và đi theo.

Tại phủ của Cao Như Viên.

Căn phòng đầy mùi mê hương được. Trên giường một nam một nữ quan hệ với nhau. Cao Như Viên và Lưu Chúc Thành không hề biết mình đã sa lưới của Mặc Chi.

Đoàn người đã đi tới trước cửa phòng. Mặc Chi buông tay Kang đi tới cánh cửa.

"Đây là phủ của Như Viên."

Nàng niệm chú đưa hỏa nguyên tố thiêu đốt sạch mê hương để không để lại manh mối. Mặc Chi cười lạnh, Kang thấy Mặc Chi đứng lặng liền đi tới mở cửa.

"Để ta mở cho."

Kang mở cánh cửa, đập vào mắt hần là một cảnh tượng đầy ô uế mất hết thể thống.

Cao Như Viên và Lưu Chúc Thành lẫn lộn trên giường lúc này cũng sức tỉnh, cuống cuống quần chắn gối vào người.

Hoàng đế cùng hoàng hậu theo sau vào. Hoàng hậu nhìn thấy cảnh tượng này liền ngất xỉu. Hoàng đế bùng bùng lửa giận đá đổ chậu hoa bằng sứ cạnh cánh cửa.

"Đúng là mất thể thống, nhốt hai kẻ này vào địa lao cho ta! Ngày mai đưa lên triều thẩm vấn!"

Hoàng đế đi hoàng hậu trở về cung trong cơn tức giận và lo lắng.

Yang thấy vậy liền tới gần an ủi Kang.

Cao Như Viên giờ phút này khóc lóc nước mắt chảy tới kéo áo Kang.

"Muội không biết gi cả! Là hần hãm hại muội. Huynh phải tin muội.", Kang không nói gi chỉ nhẹ nhàng đẩy Cao Như ra rồi quay người rời đi.

"Một nơi như vậy mà lại bị hai người các ngươi làm cho dơ bẩn tới mức này chắc không phải lần một lần hai." Lưu Khải cũng cảm thấy khó chịu không muốn Yang phải phí sức lo lắng liền đi Yang về phủ.

"Là người!"

Cao Như Viên định dơ tay tát Mặc Chi nhưng đã bị người giữ lại.

"Làm tổn thương Kang cái kết này ngươi quá nhẹ đối với ngươi rồi."

Ánh trăng soi sáng thân ảnh nhỏ. Một mặt nạ quý dữ tợn và khát máu làm cho con người Mặc Chi tựa như từ thần muốn lấy mạng những kẻ mưu mô tham lam như đã hóa quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Từ Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Dấu hiệu

Mặc Chi xoay người rời đi. Bây giờ điều mà nàng lo lắng nhất là Kang. Không biết bây giờ hắn như thế nào rồi.

Mặc Chi đi ngang qua một cây cầu bắt gặp bóng lưng quen thuộc của Kang. Lúc này hắn không nói gì mà rời đi chắc là đau đớn lắm. Bị người mình yêu đam một nhát chí mạng trong trái tim như thế thì bảo ai có thể bình tĩnh như Kang bây giờ.

"Huỳnh ổn chứ, Kang? Đây mới chỉ là một con giông tố trong đời mà thôi." Mặc Chi đi lên cầu đứng cạnh Kang nói.

"Ha ha, muội chỉ mới lên tám thôi đó, làm như là người từng trải không bằng." Kang khẽ cười nhìn lên bầu trời xanh của màng đêm lấp lánh ngàn sao.

"Huỳnh có hận muội không, vì đã sắp đặt như thế này." Mặc Chi lúc này cũng chỉ biết gượng cười áy náy nói Kang.

"Không, muội làm vậy là đúng. Nếu không, có nói như thế nào thì ta cũng sẽ không tin là thật.", "Huỳnh nghĩ sao về việc này a!" Mặc Chi vỗ vai Kang cười an ủi nói.

"Nếu nàng ta yêu tam vương gia thì ta chỉ có thể chúc cho nàng ta hạnh phúc thôi."

"Đúng là lương thiện thật!", Mặc Chi và Huyền Ly nghe xong đồng thanh trả lời. Mặc Chi nhìn bên kia chiếc cầu, một cô gái mặc lam y đang nhìn về phía này. À không, đúng hơn là nhìn Kang với vẻ mặt thương xót và mong chờ một điều gì đó.

"Nhưng mà, ta nghĩ có người thích huỳnh thật lòng đấy!", "Muội đừng đùa ta chứ! Ta mới vừa bị đá xong đấy." Kang tưởng Mặc Chi đùa cho vui nên làm bộ mặt hờn dỗi.

"Ngà! Có người thích huỳnh thật lòng từ đầu tới cuối a! Người ta đang chờ huỳnh kia kia." Mặc Chi vỗ lưng Kang cười rồi nhìn về phía bát công chúa đang đứng ở kia.

"Huỳnh ráng làm cho tốt, không thì biết tay muội." Mặc Chi rời đi về phía bát công chúa. Khi lướt qua nàng nói thầm.

"Cố lên, ta thấy cô thật lòng nên mới tạo cơ hội đó nga!" Mặc Chi nháy mắt một cái rồi rời đi.

Bát công chúa e thẹn đi tới với khuôn mặt đỏ bừng.

"Tham kiến bát công chúa!", Kang đứng đối diện hành lễ.

"Không cần đa lễ! Huỳnh, huỳnh đứng dậy đi." Bát công chúa lúng túng tay chân và rồi dẫm lên váy và vấp ngã. "A!"

Bát công chúa ngã nằm trên người của Kang, lúc này nàng ta mặt đỏ bừng như núi lửa sắp phun trào.

"Chời ơi! Cú ngã vô tình đó sẽ nảy sinh một mối tình chăng?" Mặc Chi hí hửng ngồi trên một nhánh cây đại thụ lớn quan sát hai người đứng trên cây cầu kia.

"A! Ta xin lỗi huỳnh không sao chứ." Bát công chúa lúng túng ngồi dậy rồi kéo Kang dậy phủi quần áo của hắn.

"Vi thần không sao! Công chúa thân thể vàng ngọc không thể té đau được." Kang thì đáp trả với một vẻ mặt nghiêm túc.

"Rắc!" Mặc Chi ngồi trên nhánh cây bốp gậy một cành cây nhỏ vì tức giận.

"Ta, ta...", "Trời đã khuya để vi thần đưa công chúa về."

"À, ừ."

Kang đi trước dẫn đường. Bát công chúa đi theo sau dường như muốn nói điều gì đó.

"Huỳnh có bị tổn thương vì Cao Như Viên không?" Bát công chúa nói không lên lời quay mặt gãi đầu. "A! Mình đang nói gì thế này!"

"Bị như vậy thì ai mà chẳng tổn thương, nhưng mà miễn nàng ta hạnh phúc là vi thần vui rồi." Kang đáp trả một cách nhẹ nhàng.

"Vậy nếu có cô gái nào tỏ lộ với huỳnh thì huỳnh có nguyên ý?", "Chỉ cần cô gái đó có thể rung động vì ta, yêu ta thật lòng nhưng chắc không có đâu nhì!"

Kang quay mặt mỉm cười, bát công chúa dừng lại, gồng mình lấy dũng khí.

"Nếu ta nói ta đã rung động vì huỳnh thì sao!" Bát công chúa bắt đầu tỏ lộ tâm tư của mình trước mặt Kang.

"Tò tính rồi, chấp nhận con gái nhà người ta đi!" Mặc Chi đứng một tảng đá to nhìn lên.

"Nha đầu nhà người rình mò cái gì chứ!" Huyền Ly cảm thấy khó hiểu trước hành động kì quặc của Mặc Chi.

"Thanh xuân của ta chỉ để dành coi những cảnh như thế này. À mà nói gì lâu yêu quái người cũng không hiểu đâu!" Sự hứng thú của Mặc Chi đã đạt đến đỉnh điểm.

Kang không nói gì, chỉ mỉm cười rồi đi tới đối mặt với bát công chúa.

"Gần quá!" Bát công chúa không dám nhìn mặt Kang nói thầm.

"Nhưng vi thần không xứng...", "Ta không nghĩ rằng xứng hay không, chỉ cần ta có thể làm huỳnh rung động và chấp nhận tâm ý của ta dành cho huỳnh là đủ, ta không muốn ép buộc huỳnh."

Bát công chúa nắm lấy tay Kang nói hết ra những gì mình nghĩ trong lòng.

Kang đột nhiên quỹ gối, lúc này chỉ nở một nụ cười. Dường như hắn đã bị thuyết phục bởi cô gái nhút nhát này rồi. "Chắc có lẽ vì thần sẽ cần thời gian để làm cho người rung động trước vì thần."

"Ôi chấp nhận rồi kìa!" Mặc Chi đứng nhìn với vẻ mặt thỏa mãn và hạnh phúc biết bao mặc dù người đứng đó không phải nàng.

Bát công chúa lúc này cảm động tuôn trào nước mắt.

"Cũng tới nơi rồi nên vì thần cáo lui.", "Ừ!" Bát công chúa nghẹn ngào nhìn bóng lưng của chàng trai đang đi xa dần.

"Bị đâm một nhát chí mạng nhưng sau đó lại bị cô gái này chữa lành vết thương.", "Đúng nga, trái tim lúc này dường như đang xây một bức tường vững chắc nhưng lại bị nứt nẻ ngay sau đó."

Mặc Chi lúc này chỉ có thể cười và mong cho hai người bọn họ hạnh phúc. Cuối cùng Kang có thể tìm lại được nửa còn lại của mình vào thời khắc tâm trạng hắn suy sụp và bị tổn thương nhất.

"Có lẽ ta nên bắt đầu hành trình của mình nhỉ?" Mặc Chi nở một nụ cười nhẹ nhàng tóc nàng bay trong gió làm Mặc Chi trở nên yêu mị trong hình dáng như thế này, Huyền Ly lúc này chỉ im lặng mỉm cười không nói lời nào. Con hùng ưng này sắp rồi tổ rồi.

Mặc Chi rời khỏi tầng đá bước đi nhưng đột nhiên tim bỗng đau nhói một cách lạ thường. Ngay sau đó nàng bị thổ huyết. Mặc

Chi trợn tròn mắt nhìn vũng máu trên tay mình. Chuyện gì đã xảy ra với nàng lúc này? Huyền Ly sắc mặt biến sắc, hắn không biết chuyện này sao lại xảy ra.

Mặc Chi đầu óc tối sầm lại, nàng ngã xuống trên thảm cỏ bất tỉnh. Huyền Ly tâm trạng bất ổn đưa nàng vào không gian Long mệnh đặt trên giường lông mao.

Trong đầu hắn lại nghĩ tới một điều bất an. "Lẽ nào là dấu hiệu chứng tỏ sự sống ngày càng ngắn dần?"

Đại lục Yala

Phòng của Âu Dương Nguyên Minh.

"Chuyện gì thế này?" Tim Âu Dương Nguyên Minh cũng trở nên đau nhói. Rồi hắn lại nghĩ tới một người.

"Muội ấy xảy ra chuyện!"

Âu Dương Nguyên Minh cấp tốc đi vào không gian Long mệnh. Đến gần chiếc gương tập trung tinh thần lực để liên lạc với Mặc Chi nhưng không.

Tấm gương không hề có bất kì một phản ứng của dấu hiệu phản hồi.

Mặc Chi: Tín hiệu kém ư?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tấn chức tôn binh!

Mặc Chi bất tỉnh nằm trên giường lông mao. Thân thể nàng bây giờ như một cái xác đầy máu liên tục tuôn trào không ngưng.

Huyền Ly cảm thấy bất an, bắt đầu ngồi thiền tập trung tinh thần trấn tĩnh Mặc Chi.

Trong một không gian không có một chút ánh sáng. Một màu đen tăm tối nuốt chửng con người. Mặc Chi nằm trên một chiếc giường băng toát khí lạnh kinh người.

Xung quanh nàng là sáu loại nguyên tố đang tạo thành một trận pháp. Một luồng ánh sáng trắng tiến vào thân thể nàng. Nó luồng lách lối đi, máu cũng ngừng chảy ngay lúc đó.

Long ấn đột nhiên xuất hiện, Mặc Chi cảm thấy choáng váng. Cơ thể nàng bây giờ cảm thấy như muốn nổ tung. Mặc Chi ngồi thiền, hai tay kết ấn tập trung tinh thần lực.

"Cái cảm giác này... ta sắp tấn thăng rồi ư!" Mặc Chi tỏ vẻ vui mừng nhưng đôi lại đây là lúc mà nàng suy yếu nhất. Nếu xảy ra một sai lầm nhỏ có thể nổ tung không còn xác thịt.

Lúc lo lắng Mặc Chi lại nghe tiếng gọi của Huyền Ly đầy sợ hãi lo lắng. "Tiểu nha đầu không sao chứ!"

"Hơi yếu thế, ngay tại lúc này ta sắp tấn thăng tôn binh!" Mặc Chi giọng đầy sự mệt mỏi. Thân thể lúc nóng lúc lạnh mà tinh thần lại đang rối loạn trong người.

"Ngươi theo chỉ dẫn của ta. Thả ám nguyên tố ra!" Huyền Ly bình tĩnh hướng dẫn từng bước một.

Mặc Chi nghe theo đầy ám nguyên tố ra ngoài. Ám nguyên tố bắt đầu rối loạn nhập vào thân thể nàng tới chỗ yếu điểm.

"Trong lúc nó bắt đầu cắn xé ngươi thì dùng quang nguyên tố áp chế nó. Rất thống khổ đau đớn, nha đầu ngươi cố chịu."

"Trong từ điển của ta không có từ đau nga!" Mặc Chi khuôn mặt thống khổ tự tin cười.

"Nó đang cắn nuốt, đẩy quang nguyên tố tới đi!" Huyền Ly quan sát rồi nhắc nhở Mặc Chi.

"Tập trung tất cả tinh thần lực vào nó!" Huyền Ly bất an, đây là giai đoạn tất yếu không thể lơ là được.

Mặc Chi tập trung tinh thần lực bao bọc lấy âm và quang nguyên tố đang cắn xé nhau trong một quả cầu trong suốt. Cả hai nguyên tố bắt đầu hòa tan vào cơ thể Mặc Chi.

"Chịu đựng! Người sắp tấn thăng!" Huyền Ly cảm thấy nhẹ đi một phần. Còn lại hẳn tin chắc chắc nàng sẽ làm được.

Bảy loại nguyên tố xuất hiện xung quanh Mặc Chi tạo thành một ma trận, sau đó là tạo một kết giới xung quanh.

Mặc Chi sắc mặt hồng hào hẳn lên. Tay kết ấn tập trung thần lực, Long ấn bắt đầu biến mất. Một luồng sức mạnh cuồng bạo đột nhiên giải phóng như muốn thổi bay tất cả.

"Tấn thăng Tồn Binh rồi." Mặc Chi vui mừng hiện rõ trên khuôn mặt. Nàng trở lại không gian Long mệnh và nằm trên giường lông mao.

"Ta về rồi." Mặc Chi lại ngã xuống giường một lần nữa. Huyền Ly bỗng dưng lo lắng tội độ sợ nàng lại bị gì đó nhưng.

Khi nghe tiếng ngáy to của nàng thì hẳn đã làm to.

Sáng hôm sau, Mặc Chi trở ra với tâm tình vui vẻ, "Ồi cái bụng lại réo!"

Mặc Chi rải bước tung tăng đi tới ngự thiện phòng. Trên đường đi nàng không hề thấy cung nữ, thái giám, hay là người nào đó ở đây.

Nàng không nghĩ nhiều chỉ đi vào nhà bếp lấy một ít thức ăn đem đi.

"Nga! Có hai con gà nướng còn nóng hổi ở đây! Mà mọi người đi đâu hết rồi nhỉ?"

Mặc Chi bỏ qua ý nghĩ đó lại quay ngược về phủ. Vừa mở cửa nàng không thấy một ai ở đây.

"Kì lạ, mà thôi kệ." Mặc Chi đem đĩa gà để lên bàn đá ngồi ăn tự nhiên.

Cánh cửa lại mở ra một lần nữa, lúc này mọi người trở về ai nấy cũng đều có vẻ mặt khó coi!

"Mọi người đi đâu mà vắng vẻ vậy?" Mặc Chi nhìn về hướng cửa thấy đám người Kang trở về.

Mọi người không tin vào mắt mình. Yang chạy tới ôm lấy Mặc Chi khóc nức nở.

"Năm ngày qua muội đã đi đâu? Bọn ta tìm muội khắp nơi, hức... hức...", "Khục, khục tý làm muội ngộp a!"

Mặc Chi không hiểu mọi người đang nói gì cả. Gì mà năm ngày, mới đêm qua thôi mà!

"Muội biến mất năm ngày ư?!", "Phải đấy! Đêm hôm đó muội không trở về làm cho Yang lo lắng đến muốn ngất!" Lưu Khải tiến tới đỡ Yang dậy và lau nước mắt cho nàng.

"Nhóc thối! Làm ta bữa giờ lo lắng cho muội." Kang nhìn lướt qua Mặc Chi từ trên xuống dưới rồi thấy y phục của nàng là một màu đỏ của máu.

"Muội bị thương?" Kang lo lắng chạy tới kiểm tra tay chân Mặc Chi.

"À, ừ không cần thận nên mới bị vậy thôi! Ha ha! Ha ha!" Mặc Chi cười trừ, bởi vì phải nói dối thôi không thể nào nói thật được.

"Không đúng! Muội trông rất khác!" Lưu Khải lên tiếng nhận xét lại một lần nữa.

"Ha ha! Có gì khác đâu!" Mặc Chi lại tiếp tục nói dối. Nàng đột nhiên lại liên tưởng tới. Không lẽ Lưu Khải nhận ra mình tấn thăng rồi!

"Một hơi thờ rất khác, muội tấn thăng, đúng không?" Lưu Khải nghĩ là mình sai, không thể nào tấn thăng như thế trong năm ngày.

Nhưng mà nhìn vẻ mặt của Mặc Chi thì lại khác.

Mặc Chi người như hóa đá nhìn Lưu Khải với vẻ mặt không thể tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bạn đồng hành

"Nhìn vẻ mặt đó chắc là đúng rồi."

Yang và Kang nhìn vẻ mặt Mặc Chi phán đoán.

"Làm sao mà huynh biết!" Mặc Chi không hóa đá nữa trở lại bàn tiếp tục ăn gà nói.

"Ta đoán!" Lưu Khải nở nụ cười, Mặc Chi thì ngả ngửa. "Trời!"

"À mà chắc lát nữa muội sẽ rời đi!", "Nhanh như vậy ư?!" Yang tò mò về tiết nuôi.

"Thời gian của muội không còn nhiều nên phải vậy thôi." Mặc Chi cười dứt miếng gà vào trong miệng Yang.

"Muội định đi đâu?", "Chưa biết!" Ngay cả nàng bây giờ cũng không biết bắt đầu từ đâu.

"Ta nghe nói rằng ở đại lục Cốt Táng kể bên có rất nhiều lão sư, ta nghĩ muội có thể đến đó thỉnh giáo đồng thời tu luyện." Lưu Khải giải thích cặn kẽ.

"Nghe có vẻ được nga!" Mặc Chi cũng hơi hứng thú về các vị tiền bối mà Lưu Khải nói.

Mặc Chi kết thúc cuộc trò chuyện trở về phòng của mình thu xếp hành lý. Nàng cho vào nhẫn không gian. Mặc Chi mặc y phục nam màu đen, khoác áo choàng đen và đeo mặt nạ quý. Và hai thứ chuông trời hồn và vũ tinh khóa đeo trên đầu không cần che giấu.

Mặc Chi từ biệt đám người của Kang rồi phi thân rời đi. Nàng tiến vào không gian Long mệnh.

"Lão già đưa ta đến đại lục Cốt Táng đi!", "Đây là về mặt xin xỏ à!" Huyền Ly hơi tức giận với lời lẽ ngang bướng này của Mặc Chi.

"Không gian này cũng có tuyền tống trận mà, ngươi thấy tấm gương đó không? Đi qua nó là được." Huyền Ly lạnh nhạt quay người đi ngủ.

"Nhưng làm sao để đi!", "Thiên thật, tập trung vào nơi ngươi muốn tới nó sẽ đưa ngươi đi!" Huyền Ly lại lạnh nhạt đáp.

"Đạ tạ lão già thôi." Mặc Chi bắt đầu hiện lên trong đầu mình hàng chữ đại lục Cốt Táng rồi nó bỗng dưng phát sáng cuốn nàng vào.

"Trông như cầu trượt nga!" Trước mắt Mặc Chi là một không gian màu sắc lộn xộn và nàng đang trượt trên một con dốc.

"Có ánh sáng!" Mặc Chi kéo mặt nạ xuống.

"Á!"

Mặc Chi đang rơi xuống với tốc độ tên lửa. "Trời! Không xuống đất thẳng mà phải rơi như vậy ư!" Mặc Chi niệm chú triệu hồi Yêu Nguyệt Cơ. Yêu Nguyệt Cơ vừa xuất hiện đỡ lấy nàng trên thân nó và giờ đang lơ lửng.

Mặc Chi thở một hơi dài ngồi xếp bằng trên Yêu Nguyệt Cơ.

"Nhưng mà hướng nào mới đi vào thành?!" Mặc Chi đột nhiên nhớ tới rằng mình không có bản đồ lấy gì mà đi nơi này nơi nọ.

Mặc Chi hạ xuống cất chủy thủ Yêu Nguyệt Cơ bên hông bắt đầu suy nghĩ.

Trong lúc nhứt đầu suy nghĩ nàng thấy một thiếu niên và một cô nương tầm mười hai mười ba đang đi về phía này.

Hai huynh muội nhìn thấy Mặc Chi thì liền bật chế độ cảnh giác.

"Các hạ là ai? Không được động vào muội muội ta!" Thiếu niên đứng trước mặt che chở thiếu nữ đứng sau.

"Ta bị lạc đường!" Mặc Chi chỉ nói vồn vện mấy từ rồi nhìn về phía đôi huynh muội kia.

Nhìn sơ lược thì cũng là nam thanh nữ tú. "Thực lực cứu tinh?" Mặc Chi đánh giá đôi huynh muội.

"Làm sao các hạ biết được!" Người muội muội đứng đằng sau nói.

"Đơn giản là ta và hai người không cùng đẳng cấp."

Hai huynh muội đều nhìn bộ dáng kì quặc của Mặc Chi.

"Tại hạ tên Vương Nhất Hào đây là muội muội song sinh của ta Vương Tú Lệ. Năm nay mười ba. Còn các hạ?" Vương Nhất Hào nhìn Mặc Chi mà giới thiệu.

"Nhìn hai người ta lại nhớ tới ca ca song sinh của mình. Ta tên Mặc Chi, ta tám tuổi, hai huynh muội của Nhất Hào huynh đang đi đâu?"

"Mặc Chi muội cũng có ca ca song sinh sao? Vậy ca ca của Mặc Chi đâu?" Vương Tú Lệ dần hòa đồng hơn tiến về phía Mặc Chi hỏi.

"Chúng ta bị thất lạc a." Nói đến đây Mặc Chi hơi buồn một chút. Vương Tú Lệ xin lỗi Mặc Chi vì nhắc đến nỗi đau này.

"Bọn ta đang đến học viện Thường Bách để báo danh. Sắp nổ ra một trận tranh giành ngôi vị giữa Thường Bách và hai trường nữa là Ngưng Tinh, Hà Hoàng cũng là ba nước Thạch Hâu, Chư Hoàng và Ngải Toa của đại lục này." Vương Nhất Hào cặn kẽ giải thích.

"Vậy chúng ta đang ở lãnh thổ nước nào?", "Mặc Chi không biết ư!?" Cả hai huynh muội đều bất ngờ trước câu hỏi này.

"Ta từ đại lục khác tới!", "Sao Mặc Chi lại đeo mặt nạ?" Vương Tú Lệ tò mò hỏi.

"Tập tục thôi, không có gì cả!", "Giờ chúng ta đã thành bằng hữu, Mặc Chi có thể cho chúng ta xem mặt?" Vương Tú Lệ cười khà ái nhìn chăm chăm mặt nạ quý nọ.

Mặc Chi gỡ mặt nạ quý ra. Vương Nhất Hào hơi đỏ mặt khi nhìn thấy khuôn mặt kinh điển này của Mặc Chi.

"Đôi mắt màu xanh thật đẹp a! Khuôn mặt này đúng là khó ai có thể cưỡng lại được."

Mặc Chi lại đeo mặt nạ lên. "Tại sao?" Vương Tú Lệ không hiểu tại sao Mặc Chi lại đeo mặt nạ.

"Vì chỗ của ta có một lời nguyện không đeo mặt nạ sẽ bị trừng phạt.", "Thật đáng sợ!"

Mặc Chi tỏ vẻ mặt ghê sợ u ám bắt đầu bịa chuyện. Nếu không đeo mặt nạ thì sẽ trở thành người bị chú ý mất.

"Mà về ngoài của muội bây giờ cũng hơi nổi bật đấy! Mặc một bộ hắc y như thế này thì..." Vương Nhất Hào nhìn bộ dáng Mặc Chi mà nói.

"Đúng thật!" Mặc Chi dỡ áo choàng ra, nàng mặc nam trang. Một bộ bạch y kèm theo mặt nạ quý. Tóc cột đơn giản.

"Ngà! Muội như vậy tuần mĩ thật đấy! Ngay cả ta cũng không cưỡng lại được." Vương Tú Lệ tấm tắc khen ngợi hết lời.

"Không còn sớm! Mau vào thành tìm chỗ trọ rồi ngày mai đi báo danh." Vương Nhất Hào nhìn sắc trời không còn sớm liền hối thúc muội muội và Mặc Chi lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Cuộc khảo sát

Sau một ngày mệt mỏi vào một buổi sáng. Ánh nắng ấm áp chiếu rọi muôn nơi làm tâm trạng con người vui vẻ.

Mặc Chi, Vương Nhất Hào và Vương Tú Lệ rời khỏi khách quán để đi đến học viện Bách Thường.

"Nè từ hôm qua tới giờ ta vẫn chưa biết Mặc Chi là kiếm sĩ hay pháp sư!", "Phải đó! Muội cũng rất tò mò." Vương Nhất Hào và Vương Tú Lệ mắt long lanh nhìn về phía Mặc Chi.

Mặc Chi suy nghĩ một hồi thì nói: "Song tu kiếm sĩ, pháp sư bóa hệ."

"Quào!" Hai huynh muội Vương Nhất Hào trầm trồ.

Mặc Chi nêu ra hai nghề nghiệp nhất, có nguyên tố nào thì chỉ cần nói hòa là đc không cần phổ trương.

"Vậy, muốn học ở đó thì cần làm gì?", Mặc Chi lảng tránh nói qua một chuyện khác.

"Muốn thông qua thì phải vượt qua một cuộc khảo sát đối kháng!", "Nhưng mà đối với những kẻ đi cửa sau thì không cần như vậy. Họ chỉ cần danh ngạch thì có thể qua được rồi." Hai huynh muội Vương Nhất Hào từ từ giải thích cho Mặc Chi.

Đi một quãng đường thì họ cũng tới được học viện bách thường.

Huyền Ly nhìn thấy cổng học viện liền nói: "Đúng với cái tên, cái gì cũng tầm thường.", "Ha ha, phải!" Mặc Chi cũng chỉ biết gượng cười.

"Vào thôi Mặc Chi!"

Vương Tú Lệ khoác vai Mặc Chi đi vào. "Này, muội để ca ca của muội cô độc như vậy à!" Vương Nhất Hào buồn bực đi theo sau hai cô gái.

Vừa đi vào thì đập vào mắt ba người là một khuôn viên vô cùng rộng lớn. Người tới đây cũng khá là nhiều, đa số đều là kiếm sĩ, pháp sư cấp cửu tinh, một vài người cấp tôn giả.

"Toàn là bọn quý tộc!" Vương Nhất Hào nói nhỏ.

Vương Tú Lệ kéo hai người vào đám đông để giành vị trí thuận lợi.

"Ta chắc thi ca hai. Kiếm sĩ trước rồi pháp sư sau.", "Vậy ta đi lấy số báo danh rồi sẵn lấy cho muội." Vương Tú Lệ chen vào đám đông lấy số báo danh.

Bên này Mặc Chi cùng với Vương Nhất Hào cũng vậy. Len lỏi trong đám người chặc chội.

Một khắc sau Vương Tú Lệ thoát khỏi đám đông trên tay cầm hai tờ giấy.

"Muội lấy được rồi nè!", "Ta và Mặc Chi cũng lấy được." Vương Nhất Hào thở hồng hộc muốn ngắt xiu.

"Tỷ lấy cho muội số bao nhiêu vậy?", Mặc Chi không muốn bị trùng vì hai bên sẽ đấu cùng một lúc.

"Không sao! Ta lấy cho muội một con số là bốn trăm năm mươi số cuối bảng luôn nga của ta thì một trăm chín mươi sáu!", "Phù..."

Mặc Chi thở một hơi nhẹ nhõm, chừng nào bắt đầu khảo sát khi chưa tới số của nàng thì nàng tranh thủ đi tu luyện một lát.

"Ta nghĩ sẽ nhanh thôi! Ai cũng lấy số cho mình hết rồi!", "Ừ."

Ba người theo đoàn người đi tới kháng đài. Một bên cho kiếm sĩ, một bên cho pháp sư. "Nhất Hào, huynh số bao nhiêu vậy? Nãy giờ mặt cứ như đưa đám!"

Vương Tú Lệ liếc nhìn tờ giấy trên tay Vương Nhất Hào cười ha hả.

"Số ba hả!", "Vậy mới nói, đúng là nhọ thật!" Vương Nhất Hào tiến gần tới bên kháng đài chuẩn bị.

"Mặc Chi, còn muội?", "Số mười, con số may mắn của ta đó!" Mặc Chi dơ tờ giấy cho Vương Tú Lệ xem.

"Vậy ta coi hai người đấu rồi hẳn qua bên kia cũng không muộn nga!", "Ừ!"

Hai thí sinh đầu khảo hạch đã xong. Tiếp theo là Vương Nhất Hào và một gã thanh niên mập mạp cầm chùy.

"Mời số ba và bốn lên sàn!" Giọng của một lão già công bố bắt đầu trận đấu.

"Không được sử dụng ám khí, không được giết người!", "Đã rồi!"

Vừa dứt câu trận đấu liền bắt đầu.

Gã thanh niên to con cầm chùy lao tới Vương Nhất Hào.

Hắn dùng chùy giáng một đòn thật mạnh nhưng đã bị Vương Nhất Hào tránh được.

Vương Nhất Hào vùng quyền đâm thẳng vào bụng hắn nhưng không có tác dụng và bị phản đòn.

"Chậm thật!", Mặc Chi thầm nói một câu.

Vương Tú Lệ thì luôn hô hào cổ vũ cho Vương Nhất Hào vô cùng sôi nổi.

Sau một hồi giao chiến, tên mập bị Vương Nhất Hào đánh cho ngã xuống sàn bất tỉnh. Trọng tài hô và dơ cánh Tay Vương Nhất Hào là người chiến thắng. Chung cuộc cả hai đều vượt qua khảo sát này.

Tiếp hai trận khác và cuối cùng Mặc Chi cũng bước lên sàn.

"Mời thí sinh số chín và mười lên sàn."

Đổi đầu với Mặc Chi là một thanh niên thực lực Tôn Giả sơ kì. Tuy vậy hắn vô cùng bình tĩnh và không hề kiêu căng một chút nào. Hắn có thể cảm nhận được rằng đối thủ của hắn là một kẻ không dễ dàng đối phó.

"Không được sử dụng ám khí, không giết người."

"Rõ!" Tên thanh niên nghiêm túc hô to, Mặc Chi bên này thì hơi lạc trôi ngập một cái rồi mới hô "Rõ."

Nghe tiếng đáp lại thiếu sự tôn trọng làm cho lão già hơi tức giận muốn xem Mặc Chi làm nên trò trống gì nên hờn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22-1: Tôn binh trung kì

Mặc Chi thấy thiếu niên kia vẫn đứng yên bất động không nhúc nhích liền chán nản ngồi xuống đất.

Mọi người dưới khán đài xì xầm.

"Mặt nạ quỷ này sợ tới mức không dám đứng dậy a!", "Ta nghĩ là tên kia không dám làm gì mặt nạ quỷ này thì có!" Hai người tranh cãi ồn ào.

"Vậy hai người muốn cá không? Ta cá mặt nạ quỷ sẽ thắng!" Vương Tú Lệ thấy hai tên này đang tranh chấp thì đi tới. "Ta theo người!"

"Theo ta thấy tên thiếu niên kia chắc chắn sẽ thắng!", "Chờ xem!" Thấy vẻ mặt của Vương Tú Lệ không nói chi cười thì tên kia đã biết mình sai lầm.

Tên thiếu niên trên khán đài không chịu được liền lao tới ra đòn.

Hắn chia kiếm hướng về Mặc Chi ra đòn mạnh nhất của mình nhưng mũi kiếm của hắn đã bị chặn lại bởi hai ngón tay thon gầy của Mặc Chi. Ai nấy cũng đều ngỡ ngàng kể cả lão già chăm thi ngay chỗ khán đài cũng vậy.

Trên một ngọn tháp to lớn. Bốn lão già ngồi xung quanh một nước có hình ảnh của trận đấu đang diễn ra.

"Chặn kiếm chỉ bằng hai ngón tay!", "Không thể tin được!" Một người mặc áo bào xanh và một người mặc áo bào vàng trầm trồ.

Lão già mặc áo bào trắng vuốt râu suy đoán hỏi mọi người còn lại. "Các đệ nghĩ đây là cấp bậc gì?", "Tôn giả đỉnh phong!", Một lão già mặc áo bào đen nói.

"Đồ đệ như thế này đệ phải có!" Hai lão già mặc áo bào đen và xanh đều bắt đầu tranh giành. "Không biết ngũ đệ đi ngao du tứ phương của chúng ta nghĩ thế nào!"

"Đây là kiếm sĩ đấy! Một đồ đệ yêu nghiệt như vậy không thể để vượt mất được!", "Chờ xem ai giành được!" Hai lão già áo bào màu đen và xanh hờn dỗi cạnh tranh với nhau.

Mặc Chi đứng dậy, điều làm mọi người ngạc nhiên là nàng đang chỉnh lại tư thế tấn công cho thiếu niên này.

Thiếu niên cũng cảm thấy ngạc nhiên. Đối thủ với nhau mà ngang nhiên dám chỉnh lại tư thế cho địch và để địch tấn công chính mình.

Thiếu niên ra đòn tiến thẳng tới Mặc Chi một lần nữa nhưng lần này nàng đã đứng ngay sau lưng tay kẻ ngay cổ làm thiếu niên bỏ cuộc.

"Các hạ đúng là cao tay, có thể cho tại hạ biết quý danh?", "Vậy là đủ rồi, quý danh thì người sau này cũng sẽ biết thôi!", Mặc Chi tay gác sau gáy đi xuống khán đài. Đoán đồng lúc này thì tỏ vẻ hâm mộ vô cùng. Nàng chỉ kết thúc trận đấu như thế trong một nốt nhạc.

Kết thúc trận đấu Mặc Chi đương nhiên là người chiến thắng. Cả hai đều vượt qua khảo sát và năng lực của Mặc Chi cụ thể ra sao thì vẫn chưa có ai có thể xác định được.

"Lúc này hắn ta di chuyển làm ta không nhìn theo kịp." Người cá cược thắng vụ này nói nhỏ với Vương Tú Lệ.

"Đẹp trai thật đấy!", mấy cô nương thì lúc này kêu gào Mặc Chi trước một thân ảnh vô yêu tiêu sái.

Mặc Chi vỗ vạ Vương Nhất Hào nói nhỏ. "Huynh nói với tỷ ấy ta bận đi ăn một lát nên chắc là không thể xem tỷ ấy đấu. "Ừ, Mặc Chi muội cứ đi!"

Mặc Chi rời khỏi đám đông lặng lẽ đi vào không gian Long mệnh.

Huyền Ly hơi ngạc nhiên, "Sắp đột phá!", "Chắc vậy!" Mặc Chi đi tới ngồi trên giường lông mao.

Tay kết ấn tập trung tinh thần lực. Sáu loại màu sắc tạo thành một vòng tròn ma pháp. Mặc Chi tập trung cao độ, sáu loại màu sắc quay vòng rồi nhập lại với nhau thành một ngọn lửa lục sắc rồi nó từ từ tiến vào người Mặc Chi.

Âm nguyên tố lúc này cũng đang giao động bên trái. Mặc Chi hấp thụ ngọn lửa lục sắc. Một lát sau, một loại sức mạnh làm rung chuyển bên ngoài một hồi ngắn.

"Ta biết nha đầu người sẽ không làm ta thất vọng." Huyền Ly ngồi nhấp ly trà một cách điềm đạm.

"Tất nhiên rồi lão yêu quái, nhưng mà ta không ngờ, chỉ mới cho mấy ngày mà ta đã thắng tới Tôn Bình trung kì nhanh như vậy." Mặc Chi cảm nhận năng lượng của nàng lúc này vô cùng mạnh mẽ như muốn bẻ cong vạn vật.

Mặc Chi rời khỏi không gian Long mệnh thì đã gần tới lượt đấu của mình.

"Mặc Chi, Tỷ qua được rồi!", Vương Tú Lệ chạy tới ôm chầm lấy Mặc chi cười vui mừng rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22-2: Cuộc tranh giành không hồi kết

Vương Tú Lệ ôm chặt quá làm Mặc Chi khó thở. Vương Tú Lệ nghe trọng tài bên sân pháp sư hô hai số cuối cùng lên sân liền kéo Mặc Chi chạy thật nhanh len qua đám đông để lên sân.

"Cố lên, chúng ta ủng hộ chắc chắn sẽ thắng!" Vương Tú Lệ và Vương Nhất Hào đồng thanh hô to.

Mặc Chi cười bất đắc dĩ đi lên trên sân.

"Oa! Là mặt nạ quý bên sân kiểm sĩ ban nãy kia!", Vài cô nương phía bên dưới hò hét. Người bên này ai cũng bất ngờ.

Kẻ này là song tu ư! Không thể nào! Đây là loại thiên phú yêu nghiệt gì vậy! Chắc hẳn ai cũng sẽ nghĩ như vậy.

Nữ trọng tài hô to: "Mời số bốn trăm bốn mươi chín và bốn trăm năm mươi lên sân đấu!"

Trong tòa nhà to lại có tiếng hò hét của hai lão già.

"Pháp sư kia! Người này phải thuộc về ta!" Lão già áo bào vàng vui mừng dữ dội. Lão già áo bào cam chỉ ngồi im lặng và cười khẽ. Chắc chắn người này sẽ về bên hắn mà thôi!

"Mặc Chi bước lên sân với phong độ vô cùng thoải mái. Đáng vẻ tiêu sái làm cho mọi cô nương mê mẩn.

Đối diện với nàng là một cô nương

Pháp sư bất tỉnh đang tập trung cao độ về trận đấu.

"Này, cô không đánh lại ta đâu, chịu thua thì hơn! Ta không muốn làm cô bị thương." Mặc Chi nhìn về phía cô gái kia nói.

"Không thể nào! Ta đã tu tập lâu như vậy chờ tới ngày được đến đây học sao có thể thua được."

Mặc Chi thấy được sự cương quyết trong câu nói của cô nương kia. Nàng cười khẽ.

"Vậy ta cho cô ba cơ hội! Ta sẽ không làm gì trong ba chiêu, nếu sau ba chiêu ta không gục thì cô thua nên là cứ tận dụng hết sức mạnh của mình." Mặc Chi đứng hiên ngang nói.

"A! Mặt nạ quý đẹp trai quá!" Đám đông là những cô gái hết sức hò hét cổ vũ hết mình.

Mặc Chi người nhìn xuống đám đông cúi chào cảm ơn một cách thân thiện đầy sức hút làm các cô gái rã rời.

"Bắt đầu đi trọng tài." Mặc Chi nhìn về phía nữ trọng tài cũng đang si mê kia.

Nữ trọng tài hoàn hồn cho bắt đầu trận đấu. Mặc Chi chỉ đứng yên không động đậy. Mặc cho cô gái kia ra tay.

"Huynh nghĩ cô gái kia qua được không?", "Ta không biết!" Vương Tú Lệ và Vương Nhất Hào thì nhìn trên khán đài nhận xét.

Cô gái cảm quyền trọng dài niệm chú, ban đầu triệu hồi thủy nguyên tố bao bọc lấy Mặc Chi xong sau đó là dần đóng băng. Mặc Chi trong này cũng chỉ đứng nhìn thờơ thốc.

Cô gái sau khi đóng băng thì dùng hết thủy tinh thần lực tung ra một đòn chí mạng. Quả cầu băng bao bọc lấy Mặc Chi bỗng dung tạo ra một vụ nổ. Băng vỡ vụn bắn xung quanh kháng đài.

Cô nương đứng thờ dốc vì quá mệt. Cô trước giờ chưa từng sử dụng tinh thần lực đến cạn kiệt như vậy liền ngã xuống ngất xỉu.

"Mặt nạ quý xong rồi ư!", "Không thể nào, cô ta đã giết chết mặt nạ quý đại nhân!"

Đám đông phía dưới bắt đầu bàn tán nổi loạn. Một thân ảnh dần hiện ra. Mặc Chi vẫn sống sờ sờ và bây giờ nàng đang ngồi trên một chiếc ghế bằng băng không một vết thương.

Mặc Chi vừa ngồi dậy, chiếc ghế cũng tan thành nước. Nàng đi tới đã cô nương kia dậy và lấy trong túi càn khôn một lọ dược tề.

"Dược tề đại sư phẩm chất hoàn mỹ ba sao!", cả bốn vị lão già cũng thốt lên không tin vào mắt mình.

Cô nương dần dần tỉnh dậy. Mở mắt ra cô thấy Mặc Chi đang đỡ cô.

"Ta tuyên bố cả hai đều đấu!", Nữ giám khảo dơ tay kết thúc trận đấu. Ai nấy cũng đều vui mừng, một vài người thì buồn bã ra về quyết phục thù cho kì sau.

Vương Tú Lệ thấy Mặc Chi bước xuống chạy tới vỗ vai chúc mừng.

Mọi người đều rời đi và tập trung ở chính điện.

Bốn lão già quyền uy ngồi trên bốn chiếc ghế. Mặc Chi để ý thấy còn trống một chiếc ghế ở bên trái liền hỏi Vương Tú Lệ.

"À, giới thiệu với muội! Người Mặc Áo bào đen là Tam trưởng lão Mộc Thương, nghề nghiệp là kiếm sĩ, áo bào cam là Nhị trưởng lão Mộc Thượng, áo bào xanh Tứ trưởng lão là Mộc Tuyên, áo màu vàng Đại trưởng lão là Mộc Hoàng. Còn một vị nữa mặc áo bào đỏ Ngũ trưởng lão tên là Mộc Uyên ngao du tứ phương không biết chừng nào về. Còn vị lão già làm trọng tài sân kiếm kị tên là La Thuần, nữ trọng tài sân pháp sư là Ngải Lệ Vy!", Vương Tú Lệ từ từ giải thích cho Mặc Chi hiểu.

"Sau đây là danh sách trúng tuyển gồm tám trăm linh một học viên!" La Thuần lão già hô tên tất cả các học viên.

Sau khi đọc tên các trưởng lão đọc tên học viên của mình. Ai ai cũng vui vẻ vì mình được các vị trưởng lão nhận làm học trò. Chỉ lẽ có một người ngoài ai khác chính là Mặc Chi.

Tới giờ phút này chính là giây phút choáng ngợp nhất. Một sợi tơ màu đen quấn lấy tay Mặc Chi kéo về phía Tam trưởng lão. Ba sợi tơ khác dày hơn màu xanh, cam, vàng lần lượt quấn lấy Mặc Chi kéo về.

Mặc Chi lúc này ngơ ngác. Ta là đồ giám giá cho lão giành à? Ta nào có phải tôm hùm hay bào ngư mà tranh giành.

Mặc Chi kệ những trưởng lão mặc sức kéo nhưng nàng vẫn đứng yên như cũ không động đậy. Bốn vị trưởng bắt đầu đánh nhau qua nội công vô hình.

Mọi người đứng ở đại điện đều ngơ ngác. Mặt nạ quý phạm tội gì mà phải trời hấn. Hay là làm cho bốn vị trưởng lão chướng mắt!

Đám người cứ xì xào bàn tán. Cánh cửa đột nhiên mở ra. Một luồng sức mạnh vô hình một lần nữa quấn lấy eo Mặc Chi khiến nàng ngày càng nổi đóa muốn phản kháng.

Một nam nhân trẻ tuổi nhan sắc lay động lòng người mặc áo bào đỏ tiêu sái bước vào. Mọi người đều cúi đầu cung kính "Ngũ trưởng lão trở về!"

"Ta nói đệ, về lúc nào không về lại về lúc này!" Đại trưởng lão tức giận kéo mạnh Mặc Chi về phía mình. "Đừng hòng!" Ba vị trưởng lão còn lại phản kháng dữ dội.

"Mặc Chi có bị sao không? Sao khi không lại bị như vậy!" Vương Tú Lệ lo lắng hỏi Vương Nhất Hào.

Ngũ trưởng lão dùng lực kéo Mặc Chi về phía mình mặc kệ bốn vị kia nói cái gì.

Mặc Chi bắt đầu phản kháng. Tay muốn kéo đứt mấy sợi dây này ra. Nàng niệm chú, một hỏa diễm cháy mãnh liệt thiêu đốt hết tất cả các sợi dây.

"Ta nói, giành học viên thì đừng có bạo lực như vậy không?" Huyền Ly cũng tận hưởng nhìn Mặc Chi bị giành qua giành lại như món hàng giám giá.

Ngọn hỏa diễm thiêu cháy hết bốn sợi tơ nhưng một sợi tơ màu đỏ đã kéo nàng bay về phía cửa.

Ngũ trưởng lão cười kiêu ngạo vác Mặc Chi ở trên lưng vẫy tay chào tạm biệt bốn vị trưởng lão đi về.

"Tại sao lúc này đệ ấy lại về cơ chứ!", Bốn vị trưởng lão thét ầm lên không phục cách mà ngũ trưởng lão tranh lấy đồ nhi yêu nghiệt một cách như vậy.

"Chờ xem, ta sẽ đưa mặt nạ quý đó về với ta!", "Đệ quên còn chúng ta à!" Bốn vị trưởng lão trong mắt bùng bùng lửa giận không thèm nhìn mặt nhau rồi cho mọi người giải tán.

"Mặt nạ quý đó cư nhiên lại được ngũ trưởng lão nhận làm đồ đệ, thật khốn kiếp!", "Chứ nguoi không thấy đồ đệ của ngũ trưởng lão hà! Mười hai người trở xuống đây!" Một đám người quý tộc đi đôi bàn tán với nhau.

Còn về phía Mặc Chi.

"Thả ta xuống được không ngũ trưởng lão!", Mặc Chi suốt quãng đường bị vác trên vai ngũ trưởng lão cầu xin muốn gục ngã.

Ngũ trưởng lão chỉ cười vui vẻ không nói. "Lão yêu quái người này ta thấy còn đẹp hơn người á!" Mặc Chi nhìn thấy vẻ mặt đầy yêu mị của ngũ trưởng lão liền khiêu khích Huyền Ly.

"Hừ!" Huyền Ly giận dữ không thèm nói chuyện với Mặc Chi.

"Ta nói này đồ đệ, nguoi không thể tháo mặt nạ ra sao!" Ngũ trưởng lão vừa đi vừa nói chuyện với Mặc Chi.

"Gỡ ra thì có người không còn sống đấy!", "Ha ha, con đùa vui thật!", Mặc Chi nổi cáu muốn đánh ngũ trưởng lão một cái nhưng nàng bị dây tơ trói quá chắc không động đậy được.

"Ngũ trưởng lão cấp bậc như thế nào.", "Phải gọi là sư phụ, cùng cấp với con nhưng ta là đỉnh phong rồi. Ta cũng không ngờ còn trẻ như vậy mà đồ nhi bảo bối lại mạnh như vậy, có thể đốt được dây tơ của bốn vị ca ca là một kì tài a!"

"Có thể bỏ tù bảo bối?", "Nghe hay mà đồ nhi bảo bối! Mà con năm nay chắc mười hai nhĩ?" Ngũ trưởng lão cười tinh nghịch chọc má của Mặc Chi.

"Xin lỗi, mới lên tám thôi!", Mặc Chi không cảm xúc trả lời

Mặc Chi: Muốn nhổ tóc của tên này quá!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ra mắt các vị sư huynh, sư tỷ

Nghe Mặc Chi nói xong ngũ trưởng lão đột nhiên dừng lại hỏi một lần nữa.

"Đồ nhi bảo bối tám tuổi thật?", "Phải đó, người nghe rõ chưa!" Mặc Chi liếc ngũ trưởng lão nói.

"Ha ha." Ngũ trưởng lão cứng họng đành gượng cười vác Mặc Chi về.

Ngũ trưởng lão đưa Mặc Chi tới một khu biệt viện. Ngũ trưởng lão đi qua kết giới. Trước mắt của nàng là một khung cảnh như chốn bồng lai tiên cảnh làm mê mẩn lòng người. Sau vườn cây anh đào là một tòa lầu đài màu đỏ bắt mắt lộng lẫy.

Ngũ trưởng lão để Mặc Chi xuống rồi tiến lên phía trước hướng về tòa lầu đài.

"Giống như một khu biệt thự giữa chốn thiên nhiên. Thực vật, động vật phát triển mạnh mẽ! Hơn nữa còn giúp con người tu luyện một cách hiệu quả nhất!" Mặc Chi ngắm nhìn mọi thứ xung quanh thầm khen ngợi.

Nàng nghe thấy có nhiều tiếng bước chân hướng về phía này.

"Cung nghênh sư phụ trở về!", một đám đệ tử chạy ra cúi chào hành lễ với ngũ trưởng lão.

"Đứng dậy hết đi! Giới thiệu với các người đây là sư...", ngũ trưởng lão đột nhiên dừng lại quay sang hỏi nhỏ Mặc Chi.

"Đồ nhi bảo bối là nam hay nữ?", "Nữ." Mặc Chi điều bộ không đồng ý lắm. Nàng được đưa về đây không phải là tự nguyện mà là bị giành đem về đây.

"Nó sau này là sư muội của các người, phải biết yêu thương giúp đỡ nhau đấy! Ta mệt rồi về phòng đây!" Ngũ trưởng lão bỏ lại Mặc Chi đi về phòng mình.

"Ho!"

Mặc Chi tự dưng bị cô lập giữa dòng đời.

"Sư muội tại sao lại đeo mặt nạ?" Một thanh niên mười tám mười chín bước tới bắt chuyện với Mặc Chi.

Mặc Chi nhìn lại, thanh niên sững sờ rồi giới thiệu từng người.

"Giới thiệu với muội, ta là Hữu Thanh Đăng, bên cạnh ta là nhị sư muội Cao Hoành Thí, tiếp theo là tam sư muội Hồ Ngọc Uyển, tứ sư đệ Chu Bác, ngũ sư đệ Du Huỳnh, lục sư đệ Ngôn Hy Thành, thất sư đệ Hà Thống Tinh, bát sư muội Cao Chung Lị, cửu sư đệ Hoàng Chúc Lan, thập sư đệ Quách Ngọc Phong, thập nhất sư muội Quách Ngọc Vân, thập nhị sư đệ Hà Điều Huyền. Kiểm sĩ là từ ta đến bát sư muội cấp Tôn giả trung kỳ, từ cửu sư đệ thì là pháp sư cấp tôn giả sơ kỳ, vài ba người cửu tinh sắp tấn thăng tôn giả. Còn muội?"

"Mặc Chi, tám tuổi, nghề nghiệp là pháp sư và kiểm sĩ, cấp bậc muội không tiện nói. Rất vui được gặp các vị sư huynh sư tỷ." Mặc Chi lễ phép cúi đầu chào mười hai vị sư huynh sư tỷ của mình.

"Muội mới tám tuổi thôi ư! Có thể đỡ Mặt nạ cho ta xem không?", "Phải đó, muội đỡ ra đi!" Cao Hoành Thí và Hồ Ngọc Uyển tò mò chạy tới!

"Nhưng mà...", Mặc Chi hơi bị lưỡng lự nhưng rồi cũng đỡ mặt nạ ra.

"Chị ơi! Sao muội có thể tuần tú như vậy!", ai nấy cũng đều đỏ mặt. "Nếu bọn ta là nữ nhi nhất định cũng sẽ mê đắm tập tam sư muội!" Đám thanh niên còn lại cũng đỏ mặt mà nói.

"Sao muội không mặc nữ phục mà lại mặc nam phục." Quách Ngọc Vân nhìn bộ dáng của Mặc Chi xoa cằm nói.

"Để cướp trái tim thiếu nữ a!", Mặc Chi nháy mắt cười tinh ranh nói.

"Ôi trời đùa bé này muội cướp được trái tim của bọn tỷ rồi đấy. Đôi mắt màu xanh kia đúng là làm cho con người của muội càng trở nên sắc xảo nga!"

Cao Chu Lị đột nhiên sáp gần đối diện nhìn Mặc Chi cười ma mị nói.

"Nhỏ tuổi như vậy mà là song tu đúng là làm cho ai nấy cũng đều ghen ghét mà!" Hà Thống Tinh thì hơi cảm thấy bản thân thật yếu đuối nói.

Mặc Chi thì cũng hơi bất ngờ. Những thiếu niên, thiếu nữ này có thể tu luyện đến cấp độ như vậy thì cũng có thể gọi là thiên tài.

"Người cảm thấy gì?", "Một cảm giác mà lão yêu quái người không thể hiểu được." Mặc Chi chỉ nở một nụ cười nhẹ nói với Huyền Ly.

"Cảm giác cô độc cư nhiên lại được sưởi ấm! Kì lạ thật!" Mặc Chi cố nén ghen ngào. Ngoài trừ gia đình thì nàng chưa bao giờ có cảm giác vui vẻ như vậy.

Nếu như ở kiếp trước. Một cô gái mười chín tuổi ở trong tổ chức ngầm làm một sát thủ giết người không chớp mắt. Luôn luôn đề phòng mọi thứ xung quanh. Nàng tốt nghiệp đại học y năm mười sáu rồi sau đó cứ nhốt mình trong nhà chỉ để làm thí nghiệm nên bạn bè thì ít, kẻ thù thì nhiều.

Huyền Ly nhìn Mặc Chi lúc này lại nhớ về người mình yêu cô gái đó đang đứng trước mắt của mình và đang cười với mình.

Mười hai vị sư huynh sư tỷ kéo Mặc Chi đi vào trong lầu đài. Dẫn đi chọn phòng và trang phục.

"Nam nhân các người ra ngoài đi!" Đám nữ nhi kéo Mặc Chi đi vào trong một căn phòng. Sửa soạn cho Mặc Chi.

Một lát sau khi nàng bước ra.

Con người nàng bây giờ cứ như một tiểu thư đồng thật dễ thương dưới bộ đồng phục trắng hoa văn là những đóa hoa bi ngạn. Váy ngắn ngang đầu gối, giày đỏ, tóc búi hai bên cột đơn giản.

Đám nam nhân thấy như thế như là bị hút hồn.

"Muội vẫn thích mặc đồng phục nam", Mặc Chi lùi lại vào phòng khóa cửa. Nàng lấy nam phục mặc lên. Tóc thả không cột, đeo mặt nạ, tay cầm quạt trúc mở cửa bước ra bên ngoài.

"Đẹp thì đẹp thật! Nhưng ta vẫn thích muội như ban nãy hơn!", đám nam nhân dường như hơi kị với bộ dáng này của Mặc Chi nhất là Quách Ngọc Phong và Du Huỳnh. Cả hai người họ rất là đào hoa.

Mặc Chi tiêu sái tiến về phía đám nữ nhi đưa tay ra cho Cao Hoành Thí và Cao Chu Lị. Bọn họ cứ như là bị vẻ quyến rũ này cướp lấy linh hồn mất rồi. Một vẻ đẹp yêu mị không ai sánh bằng nhưng trông họ thật khát máu. Cao Chu Lị và Cao Hoành Thí cứ như ngai ngừng nắm lấy, Mặc Chi quay đầu cười gian với đám nam nhân.

"Các huynh thua rồi!"

Mặc Chi cười tình nghịch đi cùng với những sư tỷ của mình bỏ lại những nam nhân vẫn còn ngây ngốc nhìn đứng phía xa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 24: Đệ tử nội viện muốn dạy ta một bài học?

Mặc Chi dẫn theo các vị sư huynh, sư tỷ của mình rời khỏi phủ.

Trên đường đi, một đội ngũ trai tài gái sắc đi qua tòa ánh hào quang chói mắt làm cho bao con người mê muội.

Trên một tầng lầu.

Một đám người ngồi ăn nhìn ra cánh cửa sổ. Một cô gái mặc đồng phục màu vàng nở nụ cười khinh thường vừa uống rượu vừa nói.

"Nghe nói tên mặt nạ quý kia được đích thân ngũ trưởng lão vác trên vai trở về.", "Thì sao chứ! Thực lực chắc cũng không ra gì.", một nam nhân ăn mặc đồng phục màu cam thêu hoa loe loét giọng chua lè cũng nhìn ra mà tỏ vẻ khinh thường.

"Hai người các người coi thường người khác, có ngày chuốt lấy quả đắng!", một nam nhân thân hắc y bước xuống lầu về mặt sắt lạnh.

"Tên Tư Đồ Mặc Dương đó bị gì vậy chứ! Hắn nói như vậy ta càng muốn dạy cho tên mặt nạ quý kia một bài học.", cô gái tóc dài ngang lưng mặc ly ngang bướng đáp lại.

"Được rồi Kiều Tiên tỷ, chúng ta thân là đệ tử nội viện. Sao có thể thua một kẻ mới nhập học được!", cô gái vừa nói là Thuyền Tiểu Kiều, xuất thân quý tộc cha là em trai của hoàng đế.

"Nga! Vậy chút nữa ta sẽ được xem kịch vui!", nam nhân này tên Thuyền Tinh Hòa, con trai của một quý phi. Xuất thân cao quý.

"Chờ xem ta dạy dỗ đám người đó như thế nào!", Cô gái cười kiêu ngạo vừa rồi là Kiều Tiên, cháu gái của vị quý nhân kia cũng là mẹ của Thuyền Tinh Hòa.

Vì cả ba đều là con cháu hoàng thất nên không ai có thể đắc tội với ba người bọn họ.

Một đoàn người trai tài gái sắc, thực lực cao cường. Hơn hết họ không phải là đệ tử ngoại viện hay nội viện rắc rối như bốn vị kia.

Đứng hai bên đường hầu hết là các cô nương say đắm vẻ đẹp của Mặc Chi và đám sư huynh vô cùng đào hoa.

Đám cô nương cứ chen chúc reo hò Mặc Chi. Một cô nương bị đẩy ngã ra đường. Đầu gối bị chảy máu, tay chảy trụa. Cô nương lúng túng không biết làm sao liền có một thân ảnh tiến tới gần chữa trị vết thương cho cô.

"Là cô/ người!" Cả hai người đều bất ngờ vì gặp gỡ lại nhau trong hoàn cảnh này.

"Là cô gái lần trước làm ta tổn một bình dược đây mà!", Mặc Chi nói đùa để làm cho cô nương kia không chú ý mà chữa trị vết thương.

"A! Mặc Chi, ở đây, ở đây.", Mặc Chi nghe một tiếng gọi quen thuộc. Vương Tú Lệ đứng ở trên một tầng lầu vẫy tay gọi.

"Ta lên ngay!", Mặc Chi đỡ cô nương kia đứng dậy. "Mấy sư huynh, sư tỷ có việc gì thì cứ đi trước! Ta sẽ tới sau.", "Ừ!", đám người định đi thì Mặc Chi tự dưng kéo ông tay áo của Du Huỳnh nói nhỏ: "Huỳnh kêu hai vị giám thị tới đây giúp muội!", "Hả, ừ.", Du Huỳnh rẽ sang một hướng khác.

Cô nương ngai ngừng đáp: "Ta tên Đường Tiểu Yến, người là?", Mặc Chi cười nhẹ đáp lại.

"Mặc Chi!"

Mặc Chi định rời đi để đi tới lầu ăn nơi mà bọn Vương Tú Lệ đang chờ thì rắc rối kéo tới.

Một kim châm từ đâu xông tới tấn công về phía Mặc Chi nhưng nàng đã vô hiệu hóa nó, mặc kệ ai đó làm nàng cũng không quan tâm và tiếp tục đi.

"Đâu có dễ cho người như vậy!", một loạt những thanh kiếm mang nọc độc sát nhọn bắn về phía nàng.

Mặc Chi không để tâm dùng tay áo phát một cái nhẹ làm những mũi tên đổi hướng ngược lại.

"Trò con nít!", Mặc Chi cười lạnh nhạt không thèm để tâm. Trước mặt nàng lại xuất hiện ba thân ảnh làm cho đám đông sợ hãi và bị thương.

"Coi như là người may đi! Tiếp chiêu này của ta xem!", Thuyền Tiểu Kiều cầm trường kiếm đâm thẳng tới ngực của Mặc Chi.

Thanh kiếm đâm qua quạt trúc làm vể mặt của Mặc Chi hơi tiều tuổi.

"Người quá chậm, hơn nữa còn làm hư quạt tổn hai kim tệ ta mua được, giờ rách lỗ một lỗ như vậy trông thật mất giá!", Mặc Chi thương tiếc cây quạt rồi cắt vào trong nhẫn không gian.

"Đừng khinh người quá đáng!", Kiều Tiên tức giận Thuyền Tiểu Kiều làm không nên chuyện liền lập tức xông tới.

"Nga! Bà thím này còn ra tay độc ác hơn bà cô hồi nãy nữa.", Mặc Chi lười tiếp chiêu chỉ nghiêng người tránh né.

"Ta như vậy mà người dám nói là bà thím! Hôm nay ta phải gết người!", Kiều Tiên lựa giận búng búng bắt đầu phóng kim châm khắp nơi.

"Này! Đánh mình ta thôi, họ đâu có kiên quan. À mà ta có đặc tội gì với các người mà đồng loạt đánh ta!", Mặc Chi giả vờ thờ ngậy không hiểu chuyện gì xảy ra.

"Hai người các người không tính chừa chỗ cho ta à?", Thuyền Tinh Họa phóng hỏa điểm nở nụ cười vô cùng đáng ghét.

"Tên này là nhân yêu? Lộc lợt như một con khổng tước!", Huyền Ly cảm thán mức độ éo lá của Thuyền Tinh Họa.

"Ghe thật! Giọng nói chưa lẽ một cách không chấp nhận được. Thực lực cho tám, còn lại thì tương xứng với con zero.", Mặc Chi cảm thấy ớn lạnh với nhân yêu Thuyền Tinh Họa.

Mặc Chi di chuyển với tốc độ hoa cả mắt làm cho ba người kia phóng trượt, đồ vật gần đấy bị hư hại khá nhiều. Cùng lúc ấy hai vị giám thị đi tới, hai huynh muội Vương Tú Lệ xuống lầu.

"Đây là do ai phá!", giám thị La Thuần âm u một lần nữa nhìn. Cả đám đông tỏ vẻ chán ghét chỉ về phía ba người Kiều Tiên.

"Các người đừng có hồ đồ, dám nói láo ta sẽ không tha cho các người!", Thuyền Tiểu Kiều tức giận quát ầm lên.

"Nga! Không phải là đệ tử nội viện Tiểu Kiều sư tỷ sao?", Vương Nhất Hào vẻ mặt hơi châm biếm.

"Ngươi!", Thuyền Tiểu Kiều cứng họng muốn xông tới bóp cổ Vương Nhất Hào nhưng bị Mặc Chi ánh mắt vô tình nắm chặt tay.

"Ngươi buông ra!", Kiều Tiên thấy tình hình không ổn liền ra sức nhắc nhở.

"Đừng tới ta chứ đừng đụng tới người bên cạnh ta! Phải không Tiểu Kiều tỷ?", Mặc Chi lướt qua Thuyền Tiểu Kiều một cách nhẹ nhàng.

Ngoài mặt thì vẫn tươi cười nhưng bên trong lời nói thì tỏa sát khí nặng nề.

"Nga! Nếu tính hết chỉ phí thiệt hại thì chắc cũng khoảng hai trăm ba mươi lăm kim tệ là năm mươi ngân tệ.",

Đây là lúc mà thánh chặc chém trở tài tính toán. "Phí tổn thất tinh thần thêm hai trăm kim tệ chia đều cho mọi người bị ba vị đây làm cho bị thương. À cộng thêm cây quạt quý của ta bị Tiểu Kiều bà cô kia đâm một lỗ to làm nó mất giá khoảng năm mươi hai kim tệ là mười đồng tệ."

Với cách tính toán này của Mặc Chi làm cho mọi người ở đây sa mạc hạn hán lòi. Đây là lần đầu tiên có người dám chặc chém quý tộc trước mặt đông người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Mặc Chi liên tục đưa ra những con số và thiệt hại một cách chóng mặt làm ai nấy cũng ngán ngẩm.

"Chưa bao giờ muội thấy muội ấy nói nhiều như vậy!", Quách Ngọc Vân đỏ mặt hỏi hột cảm thán trả lời.

"Là do có kim tệ thì đúng hơn!", đám người đồng thanh trả lời. "Lần sau có mua đồ ta sẽ dẫn muội ấy theo để tiết kiệm bớt của cải của bản thân.", "Có dẫn phải là đệ mới đúng, ha ha."

Đây là lần đầu mọi người thấy một thánh chặc chém còn hơn cả gian thương. Làm cho người bỏ tiền cũng phải sức đầu mề trán.

"Ta đã nói xong, giờ thì đưa tiền đây.", Mặc Chi đi tới dùng quạt nâng mặt của Kiều Tiên cười một cách vô cùng thân thiện nhưng vì mang mặt nạ quý nên vẻ ngoài bây giờ của Mặc Chi ai cũng không biết được là như thế nào.

"Gi chứ! Một tiểu tử như ngươi mà dám đòi tiền của ta!", "Nga, đây là đòi lại tất cả tổn thất của học viện do ba người các vị gây ra thì mắc gì ta lại không đòi. Hay là muốn làm tâm trạng mọi người tệ hơn để tăng tiền tổn thất tinh thần.", Mặc Chi nở một nụ cười gian dụ dỗ con mồi béo bở đáng tiền.

"Ngươi dám!", "Ngươi cái gì! Giám thị ta vẫn còn ở đây còn định xử à. Mọi thứ ở đây hẳn nói đúng chứ không sai. Không đưa tiền ta sẽ báo với sư phụ các người!", giám thị Ngải Lệ Vy cũng nhân cơ hội này để kiếm một số món lời.

"Ba vị không đền, ngày sau ta nhất định sẽ đòi bằng được.", Mặc Chi cười thầm rồi quay người trở về lầu đài cùng với các vị sư huynh, sư tỷ.

Ba người Kiều Tiên, Thuyền Tiểu Kiều, Thuyền Tinh Họa bị hai giám thị báo cáo với đại trưởng lão và nhị trưởng lão và viết bản kiểm điểm đồng thời phải đưa tiền để sửa chữa vật chất bị ba người này phá hủy.

"Mặt nạ quý đáng ghét! Thù này ta nhất định sẽ báo!", Thuyền Tiểu Kiều cầm bản kiểm điểm vô nát trên tay.

"Ta sẽ về mách với cha ta!", "Còn ta về sẽ mách mẫu phi để trừng trị hẳn." Kiều Tiên cùng Thuyền Tinh Họa cũng phần nộ đứng đứng trở về phòng.

Tại phòng của Mặc Chi.

"Đừng!!!", một tiếng nổ phát ra. Khói đen nghi ngút bay ra khỏi phòng của Mặc Chi.

"Có chuyện?!!", Quách Ngọc Vân và Hà Điều Huyền nghe tiếng nổ chạy qua phòng Mặc Chi.

"Khụ, khụ, muội có sao không Mặc Chi!", "Muội không sao, cho dư được thôi!", Mặc Chi từ trong đám khói đen chạy ra, mặt mày lem luốc.

"Muội làm gì mà sử dụng được liệu?", Hà Điều Huyền chạy vào mở tất cả cửa phòng để khói bay ra ngoài. Khi khói bay hết thì hẳn thấy trên bàn là vô số thảo dược, dược tề và một lọ luyện đơn bị vỡ tan nát.

"Thì ra là lò luyện đơn phát nổ.", Quách Ngọc Vân thở phào nhẹ nhõm dùng khăn tay lau mặt cho Mặc Chi.

"À phải rồi, hai người không được để chuyện này cho người khác biết được không?", "Nhưng mà tại sao?"

Cả hai đều khó hiểu hỏi lại.

"Bởi vì chưa đạt được mong muốn thì muội không thể tiết lộ điều gì được!"

"Nhưng mà ta đã lỡ nhìn thấy rồi thì làm sao đây?", một thân ảnh màu đỏ đột nhiên xuất hiện trước mắt ba người.

"Sur phụ.", cả ba đều cúi đầu chào.

"Luyện được mà không có lò thì có vẻ không ổn lắm! Hay là ngày mai ta dẫn con đi mua lò luyện tốt hơn.", "Hai tụi con có thể đi chung không?", Quách Ngọc Vân và Hà Điều Huyền xin ngũ trưởng lão cho đi cùng.

"Cũng được! Lâu rồi hai đứa cũng không được ra ngoài, sáng mai bốn người chúng ta sẽ đi!", Ngũ trưởng lão suy nghĩ một hồi rồi cùng đồng ý cho Quách Ngọc Vân và Hà Điều Huyền đi theo.

"À mà sur phụ, con muốn dẫn theo người nữa được chứ?!", Mặc Chi nghĩ lại thì nhớ đến hai anh em Vương Nhất Hào.

"Tùy con!", ngũ trưởng lão vui vẻ vò đầu Mặc Chi thành một đồng rối mù rồi rời đi.

"Biết bao giờ ta mới có thể được như sur phụ nhỉ?", nhìn thân ảnh tiêu sái của ngũ trưởng lão làm cho Quách Ngọc Vân và Hà Điều Huyền hâm mộ.

"Rồi tỳ và huynh sẽ làm được thôi!", Mặc Chi mỉm cười đi vào phòng đóng kín cửa.

"Có gì thì kêu nhé Mặc Chi!", Quách Ngọc Vân và Hà Điều Huyền cũng trở về phòng.

"Chỉ cho dư một chút ít được liệu vậy mà lại thất bại.", Mặc Chi nhặt những mảnh vỡ gom lại một chỗ phàn nàn nói, "Không có lò thì người định luyện được như thế nào?", Huyền Ly bây giờ muốn xem thử Mặc Chi không có lò luyện thì luyện được thế nào.

"Nếu như luyện được bằng lò thì phải tỳ mi từng chút một, thay vì vậy tại sao ta không tự sáng tạo ra cách luyện riêng của mình.", trong đầu Mặc Chi đột nhiên hiện lên một ý tưởng. Nàng liền niệm chú triệu hồi một ngọn hỏa diễm ra.

"Đừng nói với ta người định...", Huyền Ly chợt nhận ra khuôn mặt vô cùng thích thú này của Mặc Chi thì biết là nàng sẽ làm việc gì đó hờ háo.

Mặc Chi đem hết tất cả dược liệu quăng vào hỏa diễm và bắt đầu nhắm mắt cảm nhận từng loại nguyên tố các thảo dược mang trong nó.

"Đúng là cách này khó thật!", Mặc Chi tập trung cảm nhận nguyên tố.

Hai ánh sáng đỏ xanh phát ra từ thảo dược làm Mặc Chi vui mừng không xiết. "Hỏa, Mộc, ta thấy rồi!"

Mặc Chi ép hai tay vào nhau, hỏa diễm bắt đầu nóng chảy các loại thảo dược thành một chất lỏng màu xanh. Mặc Chi lấy một chiếc bình rót chất lỏng vào trong. Chất lỏng phát ra ánh sáng xanh và dao động.

"Là phẩm chất hoàn mỹ nga! Khen ta đi!", Mặc Chi trở nên tự tin hăng với cách luyện dược này của mình.

"Tuy là cách này của người có thể khiến những lão già luyện dược coi là hờ háo mà tức chết nhưng mà cũng chúc mừng người, luyện dược sư cấp tông sư một sao.", Huyền Ly tỏ vẻ hài lòng và tán thưởng.

"Vậy ta khỏi cần tốn tiền để mua lò luyện nữa rồi.", Mặc Chi bắt đầu cảm thấy chiếc lò như không cần thiết nhưng suy nghĩ đó liền bị đánh đổ bởi Huyền Ly.

"Không, được. Tuy là cách này của nha đầu người có hiệu quả, nhưng muốn luyện những dược tề cấp bậc cao hơn thì lò luyện vẫn là thứ vô cùng cần thiết.", "Cũng phải, lần này phải lựa một cái khác tốt hơn."

"Ta khuyên người, nếu người có thể đột phá bản thân lên cấp Thần Quân thì luyện dược đối với người dễ như ăn bánh.", Huyền Ly vừa nói xong thì cắt đứt liên lạc.

"Haiz, cũng tới giờ ăn rồi, buổi trưa vì luyện dược mất mấy canh giờ đến tối rồi mà bụng vẫn còn đói meo.", Mặc Chi cảm thấy bụng mình đáng réo lên vì đói. Luyện dược đúng là làm cho năng mất sức và tu vi khá nhiều.

Nhà ăn.

Cao Hoành Thĩ và Hồ Ngọc Uyển đang tất bật dưới bếp nấu ăn. Chu Bác, Ngôn Hy Thành và Hữu Thanh Đằng thì chuẩn bị bàn ghế. Hà Thống Tinh, Cao Chu Lị, Hoàng Thống Tinh bày biện thức ăn. Quách Ngọc Phong và Quách Ngọc Vân đi gọi Ngũ trưởng lão. Chi còn Hà Điều Huyền không biết làm gì, cùng lúc đó con người chuyên cần quét đồ ăn đi tới.

"Hai tỳ làm món gì?", Mặc Chi đến gần nhìn thấy Hồ Ngọc Uyển múc đồ ăn ra đĩa.

"Ta làm há cáo a!", "Mặc Chi muội cũng nên ăn thử đi, Ngọc Uyển làm há cáo thì không thể nào chê được!", Hà Điều Huyền cũng khuyến khích bảo Mặc Chi nên thử.

Mặc Chi dùng đũa gấp một cái há cáo chấm nước tương bỏ vào miệng. Mùi vị của há cáo lan tỏa trong miệng làm cho Mặc Chi cảm thấy sung sướng và hạnh phúc.

Đúng là khi đói thì ăn cái gì cũng là ngon nhất. Mặc Chi và Hà Điều Huyền cũng phụ bụng thức ăn ra ngoài bàn. Ngũ trưởng lão lúc ấy cũng vừa tới nhìn thấy Mặc Chi bụng đồ ăn liền chạy tới ôm chặt rồi tự động về mặt lại hạnh phúc.

"Nga! Đồ nhi báo bồi đem thức ăn cho ta, cảm động quá!", lúc đó tự động ai nấy cũng đều tỏ vẻ xa lánh.

"Sur phụ đúng là làm mất hình tượng." Đám người Hữu Thanh Đằng tỏ vẻ hối tiếc.

Mặc Chi chui ra khỏi vòng tay của ngũ trưởng lão đứng bên phía sư huynh, sư tỷ.

"Đúng đấy! Sur phụ lúc ấy thật sự... ta không biết nên nói gì cho phải.", "Hình tượng sư phụ mẫu mực đâu rồi.", "Ta không muốn trở thành người như sư phụ."

Đám người đột nhiên xa lánh tỏ vẻ chán ghét.

"Hu hu, sự phụ mà các người luôn luôn hâm mộ đây mà.", ngũ trường lão đột nhiên u ám ngồi xuống đất vẽ vòng tròn khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26-1: Bán đấu giá được tề (1)

Sau khi cho ngũ trường lão ngồi cô độc một mình rồi ai cũng ngồi vào chỗ của mình dùng bữa. Một bữa cơm tối ngoài trời, không gian thoáng đảng làm cho ai cũng dễ chịu.

Dùng bữa xong mọi người ai cũng đều trở về phòng tắt đèn đi ngủ. Mặc Chi nằm trên giường tâm trạng háo hức khiến sáng hôm sau hai mắt thâm quầng như gấu trúc.

"Mặc Chi đi thôi!", Quách Ngọc Vân và Vương Tú Lệ tới kêu cửa. Mặc Chi bước ra ngoài với khuôn mặt uể oải buồn ngủ.

"Muội bị sao lại thành thế này!", Vương Tú Lệ nhìn thấy Mặc Chi thâm quầng mắt lo lắng hỏi.

"Ha ha, không ngủ được í mà!", Mặc Chi cười trừ rồi kéo cả hai tới cổng, nơi mà ngũ trường lão, Hà Điều Huyền và Vương Nhất Hào đang đợi ba người họ.

"Làm gì mà lâu vậy!", Vương Nhất Hào cần nhăn. "Huynh là lười cái gì! Lo mà đánh xe đi!", Vương Tú Lệ lườm Vương Nhất Hào mà nói.

"A, nghe lời muội là được.", Vương Nhất Hào sau đó lại ngoan ngoãn một cách lạ thường, hần đường như rất sợ Vương Tú Lệ khi giận.

Ngũ trường lão, Quách Ngọc Vân và Vương Tú Lệ ngồi trong xe. Vương Nhất Hào đánh ngựa. Mặc Chi và Hà Điều Huyền cười mỗi người một ngựa.

Sáu người thúc ngựa chạy vào kinh thành. Đi một quãng đường cuối cùng họ cũng tới nơi. Mặc Chi và Hà Điều Huyền bước xuống đất ngựa không dám đi nhanh vì sợ đụng trúng người xung quanh.

"Nga! Người kia trông thật tuần tú, còn dắt theo một con bạch mã trông thật soái a!", "Lốp mặt nạ là cho người kia huyền bí hơn!", đám cô nương hai bên đường nhìn Mặc Chi mà xi xào bàn tán.

"Ha ha, dờ ra rồi thấy thâm quầng như vậy thì càng dọa người hơn!", Huyền Ly lúc này thì nhân cơ hội mà chọc quê Mặc Chi. "Im đi, lão yêu quái xấu xí!", Mặc Chi không để tâm chỉ nói vài lời để chọc tức Huyền Ly.

"Tránh ra! Tránh ra! Tra!", một nam nhân cười kiêu ngạo cười ngựa với tốc độ nhanh. Trước mắt hắn là một hải tử vẫn còn ngờ ngác tìm mẹ của mình. Hắn dường như không để tâm coi mạng người như cỏ rác mà phi qua.

Mặc Chi đứng che mắt hải tử lại mắt lườm con ngựa mà tên nam nhân hồng hách kia cười. Con ngựa dường như cảm nhận được cảm giác vô cùng sợ hãi liền nổi điên hất nam nhân xuống đường.

"A! Con súc sinh, dám đá bổn thiếu gia!", nam nhân quát roi vào con ngựa nhưng bị ngựa làm cho một cước bay vào sạp rau.

"Mọi người đi trước, đồ nhẽ sẽ tới sau.", Mặc Chi ôm hải tử từ kia trả cho mẫu thân của nó rồi nói cho bọn người ngũ trường lão tới hội trường bán đấu giá trước. "Ta ở đây đi với người!", Hà Điều Huyền cũng đứng lại.

"Vậy hai người nhớ nhanh lên nhé!", Vương Nhất Hào tiếp tục thúc ngựa đi thẳng tới hội trường đấu giá.

"Đa tạ ân nhân đã cứu hải tử của ta!", một phu nhân tỏ vẻ mặt ôn hòa nói với Mặc Chi. "Mạnh nhi nói đa tạ ân nhân đi!", phu nhân báo hải tử cảm tạ Mặc Chi.

"Đây là con ta Tư Đồ Minh Mạnh. Ta là Minh Tinh Thảo, đại phu nhân của gia tộc Tư Đồ, chẳng hay quý danh của ân nhân là?", phu nhân đề, "Phu nhân không cần đa lễ, thấy người gặp nạn cứu là chuyện bình thường. Cứ gọi tại hạ là Mặc Chi.", phu nhân đề Tư Đồ Minh Mạnh xuống đất phủi quần áo cho nó rồi mỉm cười nói với Mặc Chi.

"Không mấy, các hạ tới nhà chúng ta làm khách.", "Đa tạ phu nhân đã mời nhưng bây giờ ta và sư huynh phải tới hội trường đấu giá ngay bây giờ."

Mặc Chi cảm thấy làm tiếc nhưng chính sự vẫn là quan trọng hơn.

"Vậy, chúng ta ngày sau sẽ gặp lại.", phu nhân cười điềm đạm rồi ôm Tư Đồ Minh Mạnh vào trong xe ngựa rồi đi.

"Này, muội quen một nhân vật lớn rồi đó! Người phụ nữ khi nãy là phu nhân của gia tộc giàu mạnh nhất nước, hội trường đấu giá mà chúng ta tới cũng là của gia tộc Tư Đồ họ."

Hà Điều Huyền cảm thấy Mặc Chi vô cùng may mắn. "Chuyện gì tới thì tới thôi, chúng ta đi mau không chừng họ đang chờ hai người chúng ta.", Mặc Chi và Hà Điều Huyền cũng leo lên ngựa bắt đầu phi nhanh về phía hội trường đấu giá.

Hội trường đấu giá.

Hai người tới nơi, một tòa nhà đồ sộ và to lớn. Mặc Chi và Hà Điều Huyền đi vào, một nữ tiếp tân quyền rũ đi ra chào hỏi.

"Hai vị chắc hẳn là người quen của Mộc Uyên trưởng lão. Mời đi lối này.", tiếp tân dẫn hai người đi vào một hành lang dài bất tận. Rồi dẫn vào một căn phòng, ngũ trường lão và mọi người đang ngồi đợi ở đây.

"Tới trễ quá đấy Mặc Chi, Điều Huyền.", Quách Ngọc Vân chạy tới kéo hai người đi vào.

"Sự phụ chắc nơi này có bán lò luyện tốt chứ?!", Mặc Chi đi tới lang thang. Phía trên thì chấn một tấm gương để không ai bị ngã. Căn phòng phía dưới là những nhà giàu vô cùng đông đúc và đang giành chỗ ngồi.

"Chắc chắn rồi đồ nhẽ bảo bối! Muốn mua gì chắc chắn sẽ có cho con chọn lựa.", ngũ trường lão tỏ vẻ hào phóng ngồi tại bàn uống tách trà nóng.

Buổi đầu giá bắt đầu. Một nam nhân trung niên bước ra cúi chào.

"Ông ta là ai?", "là Tư Đồ Mặc Quân, là gia chủ của gia tộc tư đồ.", Hà Điều Huyền giải thích cho Vương Nhất Hào.

"Kính chào quý vị quan khách có mặt tại buổi đầu giá hôm nay, vật phẩm đầu tiên là.", Nữ tiếp tân khi nẩy bung một chiếc khay tròn khăn trên một cái lồng sắt nhỏ nhỏ.

"Vật phẩm đầu tiên, linh thú cừu giai Tuyết Hồ Ly. Phù hợp với pháp sư hệ nước, giá khởi điểm là hai mươi kim tệ.", vừa dứt câu phía bên dưới liền có người ra giá.

"Ta đặt ba mươi kim tệ.", "Ta đặt năm mươi kim tệ.", "Ta đặt bảy mươi kim tệ.", con số từ từ nâng lên thành một trăm hai mươi kim tệ. Tuyết Hồ Ly thuộc về một nữ nhân con nhà quý tộc.

Vật phẩm thứ hai được đưa ra là Tị Thủy Châu, làm cho người sử dụng có thể thở dưới nước cho dù lặn sâu bao nhiêu đi chăng nữa.

Tiếp sau đó là mấy món đồ đầu giá khác, mặc dù rất hữu dụng nhưng đối Mặc Chi mua mấy cái này thì chỉ đốt tiền mà thôi nên nàng hơi chán nản.

"Chán ồm, bao lâu đây.", "Chờ lâu thì muội lại đây mà ăn một chút đi.", Vương Tú Lệ đưa chùm nho cho Mặc Chi.

"Món đồ đầu giá thứ tám, ma trượng cấp tôn giả. Giá khởi điểm một trăm kim tệ.", Mặc Chi nghe xong liền chạy tới nhìn cây ma trượng. Ma trượng này phù hợp với Vương Tú Lệ. Có nó thì ai cũng dùng hồng bất nạt được.

Mọi người bên dưới kháng đài bắt đầu ra giá tới năm trăm hai mươi kim tệ. Gia chủ gia tộc Tư Đồ bắt đầu đếm ngược thì một giọng nói vang lên.

"Năm trăm hai mươi một kim tệ.", con số vừa rồi là của Mặc Chi đưa ra. Ai nấy cũng đều cảm thấy Mặc Chi bây giờ giống như là phá đám.

Một nữ nhân mặc hồng y ra cười lạnh ngồi bên dưới ra giá.

"Năm trăm tám mươi kim tệ.", "Năm trăm tám mươi một kim tệ."

"Nhà người đang thách thức ta?!", nữ nhân hồng y tức giận đứng dậy quát. "Này, này bà cô kia. Ta muốn ra bao nhiêu là ta ra cần bà cô quản à?", Mặc Chi ngồi trên lang cang cười gian nói lại.

"Người dám thách ta!"

Mặc Chi: "Nhấn phờ lâu đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26-2: Được tề tông sư xuất hiện (2)

Nữ nhân mặc hồng y đứng dậy tỏ dáng vẻ cao ngạo.

Mặc Chi thì chỉ ngồi đó mà cười chờ xem kịch vui.

"Ta đặt một ngàn kim tệ.", "Một ngàn không trăm linh một kim tệ.", Mặc Chi bóng quả nho bỏ vào miệng vừa ăn vừa nói.

"Đồ nhi bảo bồi đang phá hay mua?", "Ai nói phá, con đang đầu giá đúng mực ấy chứ!"

Ngũ trưởng lão nghe khẩu khí đó là khi Mặc Chi chọc điên người khác mà thôi.

"Xem nữ nhân kia kia, chắc bị chọc tức rồi, ha ha!", Vương Nhất Hào nhìn bộ mặt tức cười của nữ nhân kia.

"Mặc Chi mua cây quyền trượng này chắc là cho Tú Lệ nhỉ?", Quách Ngọc Vân giả vờ tỏ vẻ ghen tị. "Tỷ và Điều Huyền ca cũng sẽ có quà riêng nga!", Mặc Chi cười tỏ vẻ bí ẩn.

"Ai cũng có, vậy còn ta thì sao đồ nhi bảo bồi!", "Sư phụ có đệ tử như con là phúc ba đời rồi, quà cáp gì nữa.", Mặc Chi tỏ vẻ keo kiệt với ngũ trưởng lão.

"Sao chứ.", ngũ trưởng lão u buồn ngồi một góc.

"Ta đặt một ngàn năm trăm kim tệ.", "Choi ngắn rồi. Ta đặt một ngàn tám trăm kim tệ."

"Người có ý.", "Gì chứ! Chi tám trăm thôi bà cô không lấy ra được à.", Mặc Chi chọc tức nữ nhân kia.

"Hừ. Người chờ đó!", nữ nhân mặc hồng y rời khỏi phòng với vẻ mặt bị người ta chọc cho điên. Đám người trong phòng bỗng dưng im lặng.

Gia chủ Tư Đồ đếm ngược và sau đó thành giao. Vật phẩm được đem lên phòng của Mặc Chi và thanh toán bằng tiền mặc.

"Này, ta muốn đầu giá vật này, không biết có được giá hay không?", Mặc Chi nhân cơ hội đem ra hai lọ được tề màu xanh và trong suốt.

Nam nhân trung niên để hai lọ được trên khay, mắt chăm chú nhìn nó giao động. "Đây là?", "Đem cho gia chủ các người, ông ta sẽ biết nên bán nó như thế nào.", Mặc Chi cầm trượng ma pháp đưa cho Vương Tú Lệ.

Nam nhân trung niên cúi chào rồi khỏi phòng.

"Mặc Chi, cái này đắt lắm. Ta không nhận đâu.", Vương Tú Lệ lắc đầu đưa lại cho Mặc Chi.

Mặc Chi đưa lại cho Vương Tú Lệ rồi nói: "Tỷ cứ nhận, coi như là quà ta tặng tỷ. Không nhận thì chúng ta không còn là bằng hữu.", Mặc Chi quay người giả vờ giận dữ.

"Thôi được rồi, muối mà không làm bằng hữu thì không ai có thể làm bằng hữu của ta.", Vương Tú Lệ cảm động nhìn cây ma trượng.

"Giờ tới phần của Nhất Hào huynh.", Mặc Chi ngắm nhìn thanh kiếm được đặt trên bàn. Không lâu sau đó thanh kiếm cũng được đưa tới phòng với giá chín trăm tám mươi mốt kim tệ.

Sau một khoảng thời gian đấu giá, mọi người được nghỉ ngơi nữa canh giờ để chuẩn bị cho các món khác.

Tại một căn phòng.

"Đây là được tề Tông sư một sao.", "Không thể nào, được tề có phẩm chất một sao hoàn mỹ làm sao tên kia lại có thể có được."

"Hắn còn nói gì nữa.", "Người đó nói nếu đưa cho gia chủ thì gia chủ sẽ biết nên bán nó như thế nào.", nam nhân trung niên kính cẩn thưa.

"Đại ca, người như thế nên kéo họ về phía chúng ta.", một nam nhân trẻ tuổi nhìn hai lộ được một cách say đắm.

Gia chủ Tư Đồ suy tư một hồi rồi nói: "Nhưng nếu người đó không đồng ý!", "Cũng phải. Chút đấu giá xong ta phải gặp người đó mới được."

Nam nhân trẻ tuổi đi ra khỏi căn phòng chỉ còn một mình gia chủ Tư Đồ và người nam nhân trung niên.

"Tới giờ rồi!", gia chủ Tư Đồ đem hai lộ được đưa cho tiếp tân và nhắc nhở phải thật cẩn thận.

Căn phòng một lần nữa lại đông đúc trở lại nhưng có hai nhân vật hoàng tộc xuất hiện. Thái tử Thuyền Ngôn Hạ và Cửu công chúa Thuyền Tĩnh Dạ.

"Nga! Ta nghe nói hai nhân vật này rất được lòng dân không giống những quý tộc khác.", Quách Ngọc Vân cảm thấy ngạc nhiên khi hai quý tộc này lại xuất hiện ở đây.

Bọn người bên dưới ra sức nịnh hót nhưng cả hai đều không quan tâm tiếp tục tới phòng vip của mình.

"Lâu rồi muối mới được ra ngoài, thật thoải mái a!", Cửu công chúa khoác vai Thái tử đi lên phòng. Căn phòng của hai người ngay sát phòng của Mặc Chi.

Gia chủ Tư Đồ bước ra mang theo hai lộ được tề của Mặc Chi.

"Tới rồi, không biết được tề của Mặc Chi được bao nhiêu tiền đây.", Hà Điều Huyền há hức vì sắp có một cuộc chiến tranh kim tệ xảy ra.

"Huynh nói gì vậy, được tề ủa ta phẩm chất hoàn mỹ mà còn là được tề tông sư há nào có thể mất giá được.", Mặc Chi ngồi trên lang cang cười kiêu ngạo nhìn xuống phía bên dưới.

"Được tề tông sư hoàn mỹ!", Thái tử ở căn phòng bên cạnh lẩm nhẩm.

"Huynh nói gì vậy?", "Không có gì, xem tiếp đi.", Cửu công chúa kéo Thái tử tới gần lang cang. Nàng nhìn thấy một thiếu niên đeo mặt nạ đang ngồi trên lang cang tựa vào cột cười một cách kiêu ngạo.

"Đẹp thật!", Cửu công chúa lẩm nhẩm.

"Vật bán đấu giá lần này là được tề tông sư một sao phẩm chất hoàn mỹ. Một lộ là Tẩy tẩy được, một lộ là Tiến cấp tức thời kéo dài nửa canh giờ. Mỗi lộ giá khởi điểm là một trăm ngàn kim tệ.", gia chủ Tư Đồ nhìn về căn phòng của Mặc Chi.

Mặc Chi khi nghe xong giá cả thì vô cùng hài lòng. Vốn dĩ nghề này sản phẩm thì ít nhưng đắt tiền như rác thì nhiều. Nên muốn làm được sư điều đầu tiên là phải có điều kiện vô cùng tốt và tư chất cao.

"Lần này muối hốt được nhiều món hời quá đấy!", Hà Điều Huyền tưởng tượng kim tệ đấu giá tăng lên mà ghen tị.

"Ta đặt hai trăm năm mươi ngàn kim tệ.", "Ta đặt ba trăm ngàn kim tệ.", Cuộc tranh đấu bắt đầu nổ ra. Con số mọi người bên dưới đưa ra cao nhất là bảy trăm ngàn kim tệ.

Một gã quý tộc phòng vip đối diện giá tám trăm ngàn kim tệ làm cho mọi người bên dưới im lặng.

Gã quý tộc cười ha hả nhưng sau đó liền cứng họng bởi con số thái tử đưa ra.

"Tám trăm năm mươi ngàn kim tệ.", "Chín trăm năm mươi ngàn kim tệ."

Gã quý tộc bắt đầu cảm thấy khó khăn, hắn nhất định phải lấy được cả hai lộ được tề này mang về.

"Một triệu kim tệ.", Cửu công chúa thay mặt thái tử bắt đầu chặc chém gã quý tộc.

"Không ngờ nhị ca lại ở đây, nhưng muối và tam ca không nhường đâu!", "Chờ xem ai sẽ thắng!", tên quý tộc này là nhị Vương gia Thuyền Ngôn Hành con trai của Kiều quý phi.

"Ta đặt một triệu năm trăm kim tệ.", nhị Vương gia bắt đầu nghiêm túc ra giá.

"Hai triệu kim tệ.", "Hừ! Ba trăm kim tệ.", cả hai tranh chấp hơn thua nhau tới cả trăm kim tệ. Mặc Chi lúc này thì sáng mắt trước một số tiền lớn nên bây giờ đang cầu mong những con lợn béo này moi tiền ra thật nhiều.

"Muội như vậy lời hay lỗ?", "Vẫn còn thiếu năm mươi kim tệ.", Mặc Chi đang tính chặc chẽ từng đồng từng cật.

"Bốn trăm triệu kim tệ.", "Vậy thì năm trăm triệu kim tệ.", mọi người bên dưới đều cảm thấy choáng váng trước một số tiền khủng khiếp. Tự như người bán được tề này đúng là thu một món lớn.

"Sáu trăm triệu kim tệ.", "Bảy trăm triệu kim tệ.", nhị Vương gia bắt đầu đắn đo, tiền hắn mang tới chỉ có một tỷ kim tệ ban này đấu giá hết một trăm năm mươi triệu và bây giờ còn hai trăm năm mươi triệu kim tệ với số tiền đang đấu giá hắn quyết định liều một phen.

"Tám trăm năm mươi triệu kim tệ.", "Chín trăm triệu kim tệ.", thái tử lúc này ra mặt chính thức ra giá.

"Hôm nay là ngày tài lộc của Mặc Chi ư!", bốn người Quách Ngọc Vân, Hà Điều Huyền, Vương Nhất Hào và Vương Tú Lệ đỏ mắt ghen tị nhìn thiên tài chặc chém bị mê hoặc bởi kim tiền.

Ngũ trường lão thì vô cùng đắc ý với đồ nhi mà hắn vẫn luôn luôn xem trọng nay đã lọt vào mắt xanh của bọn quý tộc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Ta hết nghèo rồi!

"Chín trăm triệu kim tệ còn ai ra giá cao hơn không?", gia chủ Tư Đồ hô to nhưng bên dưới và phía trên là một vùng trời im lặng không một ai lên tiếng.

Gia chủ Tư Đồ đếm ngược, hai lo được tề này thuộc về thái tử. Buổi đấu giá kết thúc, mọi người ra về vì tiếc nuối không đấu giá được món đồ nào.

Gia chủ Tư Đồ vui vẻ đem hai lọ được đưa cho thái tử giao dịch. Nhưng bị thái tử từ chối, muốn giao dịch với chủ của hai lọ được tề cũng chính là Mặc Chi. Sau khi hỏi ý kiến thì Mặc Chi đồng ý ra mặt để giao dịch và có một mục đích khác là tự thân đếm tiền.

"Lần này ta hết nghèo rồi!", "Lần này muội phải khao cả bọn đi ăn thật ngon đấy!", Quách Ngọc Vân choàng vai Mặc Chi nói.

"Đề xem, về tới nhà ta sẽ đem quà cho hai người!", Mặc Chi ngồi trên ghế cười đắc ý.

Tiếng bước chân của một đoàn người tiến tới gõ cửa phòng của Mặc Chi. "Công tử người còn ở đó chứ?", nam nhân trung niên gõ cửa gọi.

"Vào đi!", ngũ trường lão cho vào.

"Câu này phải là của đồ nhi sao sư phụ lấy!", Mặc Chi nói nhỏ.

"Vây cho ta xin lỗi đồ nhi bảo bối!", ngũ trường lão cảm thấy uất ức. Từ đầu tới giờ không ai cho hắn nói gì cả.

Gia chủ Tư Đồ và đệ đệ bước vào và sau đó là thái tử, nhị vương gia, cửu công chúa bước vào. Tất cả mọi người đều hành lễ chỉ trừ Mặc Chi và ngũ trường lão.

Trừ ngũ trường lão không hành lễ ra thì mọi người đều cảm thấy Mặc Chi quá vô phép tắc. "Tại sao ngươi không thỉnh an?", cửu công chúa cảm thấy khó hiểu.

Mặc Chi thì đang ngồi ăn nho nhìn thấy có người nói mình vô lễ.

"Ta nghe nói chi cần thực lực cao hơn thì không cần quỳ trước bất cứ ai nha!", "Vây..."

"Vị này nói đúng!", thái tử thì có thể hiểu được vì với thái độ này chắc chắn người này thực lực không kém gì ngũ trường lão.

"Giờ thì, các vị kéo tới đây có việc?", Mặc Chi trong lòng biết nhưng giả vờ hỏi lại.

"Tại hạ muốn giao dịch cùng với các hạ.", thái tử cuối đầu chấp tay nói. Mọi người dường như nhìn thấy cảnh này thì đông băng. Đường đường là một thái tử lại cúi đầu trước một kẻ mới gặp lần đầu.

Mặc Chi thì cảm thấy người này không vòng vo như những kẻ khác nhưng cúi đầu mà nói như thế này thì có hơi. Nếu hắn biết mình cúi đầu trước một nha đầu tám tuổi thì sao nhỉ?

"Được rồi, thái tử không cần như vậy, giao dịch một cách nhanh gọn đừng làm sư phụ ta mất thời gian.", Mặc Chi ngồi lại một cách nghiêm túc kêu thái tử và gia chủ ngồi bàn chuyện.

"Được tề này là do các hạ luyện hay có được ở đâu?", "Các người nào có ủng nước không? Nếu ta nhất được thì mắc gì phải đem bán cho các người!", Mặc Chi trong lòng hơi khó chịu với câu hỏi này.

"Các người hỏi thừa, nếu nhất thì để dùng chứ đem bán làm gì!", ngũ trường lão đứng chỗ lang cang lạnh nhạt đáp.

"À, ừ thì ra là vậy.", gia chủ Tư Đồ đồ mồ hôi. Câu hỏi này giống như là chọc tức người khác đây mà.

"Đây là chín trăm triệu kim tệ bán đấu giá được.", thái tử lấy trong không gian mấy tờ chi phiếu và một túi kim tệ đặt trên bàn. Mặc Chi mắt hiện lên chữ kim tệ sáng rực ở trên bàn.

Mặc Chi lại nghĩ đến một vấn đề khác. "Vây về phần thù lao gia chủ Tư Đồ ngài không lấy của ta?", "Được đấu giá giúp công tử được tề tông sư ta cảm thấy rất vui rồi, kim tệ công tử cứ giữ ta không lấy thù lao đâu!", gia chủ Tư Đồ cười vui vẻ đáp lại.

"Vây ta không cần khách khí nữa.", Mặc Chi đem chi phiếu bỏ trong không gian Long mệnh, túi kim tệ thì cho vào nhẫn không gian.

"Vị công tử này có thể đến hoàng cung làm khách Đông cung của ta?", thái tử về mặt nghiêm túc nói.

"Đề khi nào có thời gian đã hiện tại ta bận lắm! Giờ thì cáo từ!", Mặc Chi đứng dậy chào theo nhóm người ngũ trường lão đi ra khỏi phòng.

"Người này có thể chữa bệnh cho thái tử phi hay không?", "Muội không thấy ư? Với phẩm chất của hai lọ được này thì thấy người đó chắc chắn sẽ làm được.", thái tử vô cùng có lòng tin đối với Mặc Chi.

"Trời không còn sớm, ta tiễn các vị.", gia chủ Tư Đồ cung tiễn thái tử, nhị vương gia và cửu công chúa ra về.

Trong một khách điểm bậc nhất của kinh thành.

"Trời ơi! Giờ ta mới nhớ là mình quên mua lò luyện rồi.", Mặc Chi đột nhiên sựng lại một hồi, một thứ quan trọng như vậy mà nàng lại quên mất.

"Đúng là đầu óc toàn để mất tới tiền thì cái gì cũng có thể quên.", Huyền Ly thờ dãi.

Mọi người đều dùng bữa một cách ngon miệng. "Từ bé tới giờ ta chưa ăn được món nào ngon như thế này.", Vương Nhất Hào gấp đồ ăn một cách háng hái.

"Sự phụ, chừng nào chúng ta trở về.", "Ngày mai chúng ta trở về.", ngũ trường lão ngồi nhấp chén trà nóng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Giấc mơ kì lạ

Sau bữa ăn tối vô cùng thịnh soạn do Mặc Chi tiếp đãi. Mọi người ai nấy cũng đều no say trở về phòng đánh một giấc để ngày mai trở về học viện.

Mặc Chi thối tất nệm leo lên giường ôm gối ngủ thật ngon.

Khi đó trong mơ nàng nhìn thấy một làn khói màu vàng hút nàng vào làn khói.

Mặc Chi giống như một linh hồn trôi dạt, Huyền Ly ngay lúc đó cũng ở bên cạnh nàng. Mặc Chi nhìn thấy một chiếc hồ màu xanh màu ngọc lưu y dao động mãnh liệt.

Mặc Chi tới gần thì chiếc hồ hiện ra một khung cảnh.

"Đây là?", Mặc Chi nhìn thấy mình trong hình hài nữ oa bên trong một vườn hoa đào. Đang nằm ngủ một cách say sưa. Tiếng suối chảy róc rách, bên trong căn nhà một nam tử mặc hắc y khôi ngô, đầy sự ấm áp đi ra nhìn nàng với ánh mắt ôn nhu rồi ôm nàng vào lòng.

"Hắn ta là ai? Đây là cái gì vậy chứ!"

Mặc Chi tò vè nghi hoặc, người kia có phải là nàng hay không? Còn nam nhân hắc y này là ai?

Mặc Chi tiếp tục theo dõi, nam tử hắc y bỗng nàng vào trong phòng khuôn mặt người đó trông rất hạnh phúc.

Bên trong căn nhà trang trí đơn sơ nhưng vẫn cho người ta thấy rằng nó vẫn tôn nghiêm và đầy sự thoải mái.

Mặc Chi nhìn thấy nam tử này giống như là mất mát một cái gì đó.

"Tại sao cho dù chết nàng vẫn luôn chống đối lại ta!", nam tử hắc y cầm tay cô gái một thân trắng xóa mà khóc.

"Chuyện gì xảy ra, tại sao hắn... lại khóc vì ta.", Mặc Chi tự dưng cảm thấy thật đau nhói trong trái tim

Hồ nước lại xuất hiện một khung cảnh khác.

"Đó là ca ca, còn có Huyền Ly, hai nam tử kia là ai? Chuyện gì thế này! Tại sao mọi người toàn thân đầy máu như thế này?", Mặc Chi hoảng hốt nói không nên lời.

Phía xa là một cô gái một thân huyết y, ám nguyên tố nồng nặc, tay dính đầy máu tươi. Yêu Nguyệt Cơ thì vỡ nát dần tan biến.

"Nàng ta sao lại giống mình như thế.", đều là tóc đen, mắt rỗng và xanh nhưng bên mắt rỗng dường như giống mắt của loài quỷ khát máu.

"Vậy nữ oa kia là như thế nào?", Mặc Chi nhìn thấy nam tử hắc y ban nãy với vẻ độc bá của một bậc đế vương uy quyền đầy sự vô tình.

"Muội muội ta... đúng là nhìn lầm người.", Âu Dương Nguyên Minh thân bị trọng thương cố gắng đứng dậy.

"Vậy sao, đây mới chính là vương hậu của ta. Vương hậu mà ta tìm kiếm bấy lâu nay! Còn nàng ta bây giờ cũng chỉ còn lại một linh hồn không xác nằm trong tay ta!", nghe xong câu này Mặc Chi lúc này như cô đọng.

"Vì người nên nàng ấy mặc cả sống chết lao vào Tử viêm để cứu người ra. Không ngờ từ đầu tới cuối cũng chỉ là một con cờ cho người lợi dụng để đoạt xác."

Huyền Ly bị mất một cánh tay gắng gượng đứng dậy phản bác.

"À được lắm con cờ cho phu quân của ta đã là phúc cho ả rồi. Cái thân xác này cũng chẳng ra gì.", nữ nhân mặc huyết y cười khinh miệt.

"À còn nữa. Á bây giờ cũng chỉ như một phế vật không biết làm gì, giống như một...", nghe tới đây Mặc Chi đột nhiên bị đẩy ra khỏi làn khói đó.

Mặc Chi tỉnh dậy, người chày đầy mồ hôi. "Ha! Chi là gặp ác mộng thôi.", Mặc Chi cố nhớ lại những gì mình đã thấy nhưng không được, Huyền Ly thấy nàng tỉnh dậy liền lo lắng hỏi.

"Nha đầu, người sao vậy?", "Chi gặp ác mộng thôi. Không sao!"

Lúc này mặt trời cũng vừa lên cao. Mặc Chi bỏ qua giấc mơ đó vỗ mặt cho tươi tỉnh chuẩn bị lên đường trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29-1: Đội ngũ tinh anh tiến cung

Mặc Chi và mọi người lên đường trở về học viện. Lúc này bên trong trường ai nấy cũng đều xôn xao bàn tán.

"Có chuyện gì vậy?", Quách Ngọc Vân hỏi.

"À, thái tử điện hạ gửi một thiệp mời đến cho các vị trưởng lão để chọn ra các tinh anh tiến cung kiểm nghiệm thực lực nga!", một thiếu niên đáp lại.

"Cứ về trước từ từ tính sau.", ngũ trưởng lão biết được ý tứ của thái tử là để Mặc Chi tiến cung.

"Vậy Tú Lệ và ca ca xin tạm biệt ngũ trưởng lão và các vị trò về trước!", Vương Tú Lệ bước xuống xe lễ phép hành lễ, ngũ trưởng lão gật đầu và cho rời đi.

"Sư phụ vậy người cứ đi đi! Đồ nhi và sư đệ, sư muội tự về lâu đài cũng được.", "Vậy giao cho con.", ngũ trưởng lão ngay lập tức biến mất. Quách Ngọc Vân đánh xe ngựa về lâu đài.

Vừa trở về là nhìn thấy mọi người đang tập luyện trước sân rất chăm chỉ.

"Sư huynh, sư tỷ bọn muội về rồi.", "A! Nhóc con đi mà không nói cho đại ca tiếng nào làm ta lo muốn chết. Quách Ngọc Phong chạy tới xoay Quách Ngọc Vân một lần để xem xét.

"Cả hai người nữa. Đi mà không nói tiếng nào.", Hữu Thanh Đăng và những người khác cũng đi tới hỏi han. Mặc Chi cảm thấy hơi phiền nên giả ốm quay về phòng trước.

"Haizz, kiếm được mớ tiền trong một ngày thì ta nghĩ không lâu sau ta sẽ thành một nhà tài phú. Có thể đốt tiền như rác.", Mặc Chi nghĩ tới thì cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

"Tiếp theo...", vừa định nói gì đó thì Cao Chu Lị tới gõ cửa phòng của nàng. "Mặc Chi, sư phụ cho gọi mọi người tới phòng của người.

"Muội hiểu rồi, muội sẽ tới ngay!", Mặc Chi nổi hứng muốn lột tung cả căn phòng của ngũ trưởng lão để tìm bảo bối.

"Đi thôi, có thể sẽ có bảo bối đấy!", Mặc Chi thần ảnh biến mất phi thân tới phòng của ngũ trưởng lão.

"Điều đầy đủ cả rồi, ta sẽ nói luôn. Lần này học viện chúng ta sẽ chọn ra các tinh anh để tham gia thi đấu với hai trường Ngung Tinh và Hà Hoàng. Và trong năm nay bắt buộc trường chúng ta phải đứng thứ nhất. Nên ta muốn cử người từ Đại sư huynh các con bắt sư tỷ và Mặc Chi sẽ được tham gia trong năm nay.

"Nhưng sư phụ còn chúng con thì sao?", "Các con có điều không biết, năm nay hai trường kia hầu hết sẽ cử các cao thủ từ Tôn giả trở lên để tham gia thi đấu.", ngũ trưởng lão thờ dài cảm thấy tiếc cho những đồ đệ còn lại.

"Đồ nhi đã biết.", những người không được tham gia có hơi buồn rầu nhưng cũng phần chần chừ cổ vũ cho những người được chọn.

"Trước khi đi thì muội sẽ có món đồ cần thiết cho các sư huynh, sư tỷ.", Mặc Chi lấy trong nhẫn không gian ra một chiếc hộp gỗ. Khi mở ra là mười hai lọ được tề.

"Đây là được tề, từ đâu muội có?", những người chưa biết khi nhìn thấy cả hộp được tề này liền cảm thấy hoang mang lẫn bất ngờ.

"Bỏ qua vấn đề từ đâu. Những người được cử đi muội sẽ đưa được tề tiến cấp nhất thời kéo dài nửa canh giờ khi các vị sư huynh sư tỷ bị dồn vào đường cụt. Những người còn lại muội sẽ đưa Tây tủy cốt, giúp cho mọi người tu luyện nhanh chóng.

"Vậy còn ta?", "Người không có phần ở đây.", Mặc Chi cất hộp gỗ vào trong không gian lạnh nhạt trả lời.

"Ồ.", ngũ trưởng lão nhìn thấy ai cũng có quà nên bản thân cảm thấy buồn tui.

"Đùa thôi, của người là một lọ Tây lôi dịch. Nhờ sau này người có bị thiên lôi đánh thì chỉ cần uống cái này liền có thể trở về trạng thái khỏe mạnh ban đầu.", Mặc Chi nhét lọ được tề vào tay của ngũ trưởng lão định quay lưng rồi đi thì cảm thấy không ổn.

"Đồ nhi bảo bối, ta biết con quan tâm ta nhất mà!", ngũ trưởng lão điên cuồng ôm Mặc Chi làm nàng có hơi bị nghẹt thở.

"Khu, khu, vậy chừng nào vào hoàng cung?", Mặc Chi mặt mũi xanh lè hỏi.

"Ngày mai có sứ giả tới đón chúng ta vào hoàng cung."

Giờ chứ! Cứ tưởng là hai ba ngày sau ai ngờ lại gấp tới như vậy. Cả đám người tự dung khi nghe câu nói của ngũ trưởng lão như bị hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29-2: Đội ngũ tinh anh tiến cung (2)

Mặc Chi thì lại kích động quay người lắc lư ngũ trưởng lão.

"Mấy lão già đó bị gì vậy chứ! Tiến cung thôi mà, có cần gấp như vậy không? Làm như tuyển vợ cho thái tử không bằng.", Mặc Chi lắc lư ngũ trưởng lão một cách đầy sự thô lỗ. Ngũ trưởng lão nghe xong liền ngất xỉu trên giường.

"Sư phụ, sao người yếu đuối vậy?", Cao Chung Lị tới đỡ ngũ trưởng lão dậy.

"Đa tạ. Nhưng mà Mặc Chi, vào sớm có gì không tốt?", "Không thích, nếu đi thì con sẽ đến sau mọi người một ngày chịu không?"

Mặc Chi đứng vòng tay hờn dỗi đứng ngoài cửa.

"Mà thôi không sao. Ngày mốt con tới có thể còn kịp.", ngũ trưởng lão suy đi nghĩ lại cũng chấp thuận cho Mặc Chi tới sau một ngày.

"Giờ thì các con tập hợp tại chính điện để nghe thông báo.", "Con không đi.", vừa nói xong Mặc Chi liền biến mất trước mắt của mọi người.

"Đúng là khó dạy.", ngũ trưởng lão vỗ trán.

Mọi người tập hợp tại chính điện. Bốn vị trưởng lão còn lại đã ngồi vào vị trí từ bao giờ. Nhìn thấy ngũ trưởng lão tới liền hỏi hang về Mặc Chi.

"Ngũ đệ, tiểu tử kia đâu?", nhị trưởng lão nhìn trong đám học viên không thấy Mặc Chi liền hỏi.

"Nó mệt nên ở lại nghỉ rồi. Không tới đây đâu.", nghe xong câu nói của ngũ trưởng lão bốn vị đều tức nuối. Từ ngày báis sư tới giờ, họ vẫn chưa thấy bóng dáng của Mặc Chi lần nào cả.

Đại trưởng lão bắt đầu thông báo những tin quan trọng về đại hội lần này và nêu tên những tinh anh được chọn.

"Những tinh anh được chọn là: Hữu Thanh Đăng, Cao Hoành Thí, Hồ Ngọc Uyển, Chu Bác, Du Huýnh, Ngôn Hy Thành, Hà Thống Tinh, Cao Chung Lị ở ngũ viện. Tùng Tư Dương, Kiều Tiên ở đại viện. Thuyền Tiểu Kiều ở Nhị viện, Thuyền Tinh Họa ở tứ viện. Đó là danh sách những người được chọn. Ngoài ra còn hai thành viên là thái tử điện hạ và cửu công chúa tham gia lần này nên phải cố gắng hết sức để giành hạng nhất. Nếu giành được hạng nhất sẽ được vào Hóa Long Điện ở cánh rừng phía bắc nơi mà Hóa Long Nữ tu luyện ngàn năm để lấy hững bảo vật bản thân mong muốn."

Đại trưởng lão ngồi xuống nhường cho nhị trưởng lão tiếp tục thông báo.

"Các tinh anh ngày mai sẽ tiến cung điện kiến hoàng đế và khảo nghiệm thực lực chọn ra mười hai người tham gia thi đấu, ai tới muộn thì sẽ bị trừng phạt thích đáng. Cho dù là con nhà quý tộc đi chăng nữa. Hình phạt đưa ra là năm mươi roi Tru tiên. Thông báo kết thúc, tất cả giải tán."

"Gi chứ! Năm mươi roi tru tiên là chỉ còn lại nửa cái mạng thì thi đấu kiểu gì chứ!", "Ha! Ta thì muốn cho tên mặt nạ quý kia ném thử mùi vị đó như thế nào.", đám học viên giải tán một cách ồn ào xì xầm bàn tán nói xấu Mặc Chi.

"Năm mươi roi tru tiên, không biết sẽ như thế nào. Mặc Chi nói sẽ tới sau một ngày sẽ không sao chứ!", Hồ Ngọc Uyển nhớ những lời Mặc Chi nói và hình phạt cảm thấy vô cùng đáng sợ.

"Không sao đâu, muội ấy là quái vật rồi tỷ còn lo lắng gì nữa.", Hà Thống Tinh đi bên cạnh cố gắng nói những lời cầu an.

"Hy vọng là muội ấy tới kịp lúc. Ta rất lo cho muội ấy là đằng khác. Luyện được tốn nhiều thể lực như vậy hèn gì muội ấy không mỏi mệt mới lạ.", Cao Hoành Thí thì suy tư nên làm món gì cho Mặc Chi ăn ngày lúc này.

Tại phòng của Mặc Chi.

Mặc Chi tuy mệt mỏi nhưng cũng cố gắng vào không gian Long mệnh tu luyện. Không thể bỏ bê việc quan trọng như vậy được.

"Nha đầu, ngươi không biết điều hòa thân thể thì tu luyện lúc này có thể tẩu hỏa nhập ma đó!", Huyền Ly nhìn thấy Mặc Chi gắng sức như vậy thì cảm thấy đau lòng vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30-1: Thái tử đưa đón tinh anh tiến cung (1)

Mặc Chi không quan tâm lời nói của Huyền Ly vẫn gắng sức mà tu luyện chút ít.

"Ngươi nên nghỉ ngơi. Ngươi như vậy đúng là làm ta khó xử vô cùng.", Huyền Ly có chút nổi giận với thái độ này của Mặc Chi. Nhưng Mặc Chi vẫn để ngoài tai không quan tâm.

Huyền Ly bất đắc dĩ liền đánh ngất nàng để nàng ngủ một lúc.

"Tại sao ngươi lại cứng đầu giống nàng ta như thế!", Huyền Ly nhìn Mặc Chi ngủ trong lòng của hắn cảm thấy thương xót vô cùng. Một nha đầu tám tuổi như Mặc Chi lúc này thì chỉ cần chơi vui vẻ và ăn ngon mặt ăm là được.

Nhưng nha đầu này thì mệnh khổ. Sống chưa chắc qua hai mươi tuổi. Thất lạc người thân còn gì hơn với từ vô cùng cô đơn. Như một con sói cô độc, không có bè bạn, luôn đề cao cảnh giác mọi người xung quanh ở cảnh giới cao.

Huyền Ly hóa thành Hoàng Huyền Lang bao bọc lấy Mặc Chi trong một bộ lông dày ấm áp.

Trong thời gian Mặc Chi ngủ, thái tử bắt đầu từ hoàng cung đưa người đến đây đón Tinh anh đi vào cung.

Sáng ngày hôm sau họ đã tới nơi. Mọi người bắt đầu leo lên xe, lên ngựa tiến về kinh thành. Năm trưởng lão không hề nhìn thấy Mặc Chi có mặt ở đây thì có hơi sốt ruột.

"Mọi người cứ lên đường trước. Mặc Chi đang trong giai đoạn không thể tiếp xúc nên không thể ra ngoài ngay bây giờ.", ngũ trưởng lão vừa nói xong thì thái tử cũng đi tới gọi năm vị chuẩn bị lên đường.

Đoàn người và ngựa kéo dài tiến vào kinh thành rồi vào hoàng cung. Lúc tập hợp điểm danh mới thấy Mặc Chi không có mặt.

"Còn vị nào là Mặc Chi?", "Mặc Chi chỉ đi theo học hỏi không thi đấu nên có thể sẽ tới muộn một ngày.", ngũ trưởng lão kịp thời giải vây.

"Nhắc mới nhớ! Trong danh sách không hề có tên Mặc Chi, vậy muội ấy có đến không?", Du Huýnh nhớ lại buổi thông báo ngày hôm qua mà hỏi.

"Ta không biết, tâm trạng của muội ấy lúc đó dường như rất phức tạp.", Ngôn Hy Thành nhớ tới vẻ mặt thiếu sức sống của Mặc Chi ngày hôm đó.

"Đúng thật là. Vậy muội ấy không thi đấu ư?", "Huýnh không nghe thấy sao. Muội ấy chỉ được tham gia học hỏi. Thi sao có thể thi đấu được. Trừ khi có người làm cho muội ấy hồi tâm chuyển ý.", Chu Bác thở dài vỗ vai Hữu Thành Đăng mà nói.

Thái tử cũng không nhìn thấy Mặc Chi thì có hơi thất vọng. Hy vọng của hắn là Mặc Chi có thể chữa bệnh cho thái tử phi. Từ ngày thành thân với hắn nàng ta luôn luôn mệt mỏi, thiếu sinh lực, không muốn ăn uống, trong lòng muộn phiền.

Mọi người ai nấy cũng đều được ở phòng riêng tuy là không bằng ở học viện.

"Ha! Ta còn tưởng tên mặt nạ quý đó có gì giỏi lắm! Không được chọn giống như chúng ta.", Kiều Tiên cười một cách kiêu ngạo hống hách.

"Để xem ngày mai tới ai sẽ ăn năm mươi roi tru tiên!", Thuyền Tiểu Kiều thì cười đắc ý.

"Ta muốn nhìn thấy bộ mặt lúc ăn roi của hắn như thế nào.", Thuyền Tinh Họa thì ọ ọ như một nữ nhân. Giọng nói chua lè làm người ta chán ghét.

"Các ngươi cứ chờ mà xem.", Tùng Tư Dương đi ngang qua căn phòng của Thuyền Tiểu Kiều, nghe được đoạn nói chuyện đó liền cười lạnh.

Sáng ngày hôm sau, mọi người được triệu tập, có cả cửu công chúa và thái tử.

Năm vị trưởng lão nghiêm khắc nhắc nhở một lần nữa và bắt đầu khảo sát thực lực của từng người.

Ai nấy cũng đều vượt qua một cách hoàn mỹ nhưng số phận mỗi người mỗi khác. Hà Thống Tinh, Du Huỳnh và Cao Chung Lị bất ngờ bị loại.

Cùng lúc đó Mặc Chi sau khi đánh một giấc quên đi tất cả những việc ngày hôm qua. Nàng chỉnh chu đồng phục mới một cách gọn gàng từ tóc tới kẻ chân.

"Hoàn tất!", Mặc Chi đi ra khỏi phòng triệu hồi Yêu Nguyệt Cơ để đi vào hoàng cung.

Yêu Nguyệt Cơ chờ Mặc Chi bay nhanh đến nỗi mọi người bên dưới nhìn thấy một đường sáng vô cùng dài trên bầu trời.

"Ngươi không định thi đấu thật ư?", "Đấu đá làm gì cho mệt. Giờ ta chỉ thích đi săn báu vật mà thôi.", Mặc Chi ngồi xếp bằng trên Yêu Nguyệt Cơ mặc sức nó như thế nào cũng có thể ngồi bóc vỏ nho ăn sáng.

Mặc Chi vừa ăn xong chùm nho thì Yêu Nguyệt Cơ cũng dừng lại. Mặc Chi nhìn thấy vẻ mặt của đắc ý của đám người Kiều Tiên. Nhìn về mặt ba vị sư huynh sư tỷ của mình thì biết chắc là họ đã bị loại.

"Chỉ có mười một người! Còn thiếu một người.", tam trưởng lão thấy không đủ số lượng.

Một thân ảnh từ trên trời rơi xuống nhẹ như lông vũ. Rơi xuống không phát ra một tiếng động nào cả.

"Ta đề cử một người.", Ngũ trưởng lão nhìn thấy Mặc Chi tới liền cười kiêu ngạo.

"Là?", Thái tử nhìn về mặt của ngũ trưởng lão đoán ra vài phần.

"Mặc Chi!", Mặc Chi nhẹ nhàng đáp xuống. Một thân ảnh quý dị quen thuộc cùng với chiếc mặt nạ khát máu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30-2: Yến tiệc chào mừng đội ngũ tinh anh (2)

Ngũ trưởng lão nhìn thấy Mặc Chi lúc này xuất hiện vô cùng đúng lúc. Nhưng quan trọng là nàng có bằng lòng tham gia hay không đó mới là vấn đề.

"Mặc Chi! Muội tới rồi!", Cao Chung Lị nhìn thấy chiếc mặt nạ quen thuộc liền biết đó là Mặc Chi nên chạy tới vui mừng.

Thái tử sau khi nhìn thấy Mặc Chi thì trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm.

"Con tới đúng lúc lắm! Hiện tại ở đây thiếu một người.", ngũ trưởng lão đứng dậy đi tới chỗ Mặc Chi.

"Không phải thành viên thì tham gia làm gì?", Mặc Chi tỏ vẻ buồn chán muốn rời đi ngay.

"Hừ! Cho ngươi cơ hội mà không biết nắm bắt!", Thuyền Tiểu Kiều tỏ vẻ chanh chua nói.

"Có cho ta cũng chẳng cần. Tham gia chỉ tốn thời giờ, nếu đi thi ta thà đi tìm báu vật.", Mặc Chi ngồi trên ghế đá vừa ăn nho vừa nói.

"Nếu ta nói tham gia sẽ được báu vật vậy ngươi có đi hay không?", thái tử biết được tâm tư của Mặc Chi. Một người tuy là kiêu ngạo, thích tiền nhưng mà thực lực lại vô cùng mạnh mẽ.

"Thái tử nói thật?", "Phải!"

Mặc Chi nghe xong hai từ báu vật thì mắt liền sáng lên. Trờ mặt nhanh như bánh trắng đòi tham gia.

"Phụt, ha ha!", ngũ trưởng lão quay mặt cười trộm. Không ngờ Mặc Chi lại có thể hồi tâm chuyển ý nhanh như vậy.

Mặc Chi tỏ sát khí lườm ngũ trưởng lão.

"Được rồi. Tất cả đã đầy đủ thì ta sẽ nói thể lệ của cuộc thi lần này.", đại trưởng lão kêu mọi người tập hợp một cách nhanh chóng.

"Cuộc thi này chia làm ba phần. Thứ nhất là cuộc đua sinh tồn. Nếu số người không sống sót đi ra sẽ bị loại. Thứ hai thi đấu đồng đội, mỗi nhóm năm người. Thứ ba là thi đấu đối kháng, như bình thường các ngươi đã biết.", đại trưởng lão vừa đọc xong mọi người liền tự đi chọn thành viên cho nhóm một cách ồn ào lộn xộn.

"Sẵn đây ta sẽ chia nhóm luôn. Nhóm thứ nhất có: Hữu Thanh Đăng, Cao Hoàn Thi, Kiều Tiên và Thuyền Tiểu Kiều. Nhóm thứ hai có: Thái tử điện hạ, cửu công chúa, Thuyền Tinh Họa, Chu Bác và Ngôn Hy Thành. Người thi đối kháng sẽ là Mặc Chi và Tùng Tư Dương."

"Tại sao ta phải chung nhóm với đám người ngu ngốc này chứ!", Kiều Tiên không chấp nhận liền phản bác.

"Người, ăn có thể ăn bậy chứ nói không thể nói bậy."

Mặc Chi cảm thấy Kiều Tiên này thật quá quái. Hơn nữa lại còn là sư huynh, sư tỷ của mình mà ăn nói như vậy.

"Còn người! Chỉ là người được lấp vào chỗ trống làm gì được lên tiếng ở đây.", "Tuy là được lấp vào nhưng chắc gì người mạnh bằng ta."

Mặc Chi cười thầm, chăm chọc nói.

"Đúng là không ra thể thống gì cả.", ngũ trưởng lão cũng đứng dậy đi mất.

Một bầu không khí vô cùng nặng nề ở đây.

"Phải rồi, các vị về phòng sửa soạn rồi tới dự cung yến do phụ hoàng ta tổ chức! Còn có các vị giám khảo tới đây nên mọi người dù thể nào cũng phải đi!", cửu công chúa đột nhiên nhớ ra việc này liền thông báo với mọi người.

Ai cũng trở về phòng của mình. Mặc Chi thì ghét nơi đông người nên sẽ không đến tham gia.

"Ta thấy người thích đồ ăn ngon nhưng sao bây giờ lại không đi?", Huyền Ly cảm thấy kì lạ liền hỏi.

Mặc Chi không trả lời đóng hết cửa bày ra trên bàn một ít được liệu.

"Đừng cố gắng quá sức! Nếu cố gắng quá người sẽ bị cạn kiệt tinh thần lực mà trở nên tiêu tụy.", Huyền Ly cố gắng khuyên nhủ Mặc Chi nhưng nàng vẫn không đáp lại câu nào.

"Ta đang suy nghĩ, nếu như một ngày nào đó ta không còn là ta nữa thì sao nhỉ?", Mặc Chi không biết bị gì mà lại nói ra những lời ngớ ngẩn ngay cả bản thân Mặc Chi cũng không biết là mình đang nói gì nữa.

"Nếu như người không còn là người thì chỉ có một cách.", Huyền Ly tâm trạng cũng trầm lắng. Những lời hần nói ra là có căn cứ.

"Ta chỉ tiền mòm hỏi thôi.", "Nếu vậy sau này nó xảy ra thì sao!", Mặc Chi không hiểu Huyền ly lúc này đang nói gì.

"Khi người không còn là người, thì linh hồn sẽ bị cưỡng ép ra khỏi cơ thể. Người bình thường thì sẽ hồn bay phách lạc. Nhưng nếu nha đầu người có thể thu thập được năm chú ấn của ngũ vị Long nữ thì có thể người sẽ được tái sinh trong một thân thể mới!"

"Nhưng mất bao lâu?", Mặc Chi phân chia đồng được liệu trên bàn.

"Điều này thì ta không chắc. Nhưng tỉ lệ thành công rất thấp, hoặc là một trăm năm, một ngàn năm hoặc là không tính lại.", Huyền Ly nhắc đến việc này thì lại nhớ đến người thương.

"Tại sao người biết!", Mặc Chi nhìn thấy vẻ mặt của Huyền Ly lúc này hơi đau khổ.

"Như Nguyệt Lão Tổ là người đã tạo ra điều này. Nhưng đã rất lâu, cuối cùng nàng ta không thành công. Khi chết vô cùng hối tiếc và mong rằng sau này có người cho nàng ta thấy được điều kì diệu này diễn ra."

Mặc Chi trầm mặt một hồi lâu sau khi Huyền Ly nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Ngịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 30-3: Mặc chi được chọn thị tẩm!!! (3)

Nghe Huyền Ly biết rõ như thế thì chắc Như Nguyệt Lão Tổ đó là tiền kiếp của nàng. Một nữ tử tu luyện và chế tác ra thuật cải tử hồi sinh, lấy thân làm thử nghiệm nhưng lại bất thành.

Mặc Chi thu dọn được liệu cất lại vào trong nhẫn không gian. Nàng tiến tới mở cửa đi ra ngoài nhưng khi đó lại cảm nhận được hơi thở của ai đó đang ở đây.

Nhìn lên mái nhà, một nam nhân hắc y tóc tung bay trong gió cười tà mị.

"Thân là một cường giả lại thích đi nghe lén như thế à.", Mặc Chi nhú mày nói.

"Ta chỉ mệt và dừng chân nghỉ ngơi. Nào đâu vô ý nghe được câu chuyện của các hạ.", nam nhân hắc y vừa vỗ vai của chính mình tỏ vẻ mệt mỏi nói.

"Bớt nhiều chuyện thì mới sống lâu được.", Mặc Chi tỏ sát khí, nhắc nhở nam nhân hắc y rồi rời đi.

Nhìn thấy Mặc Chi rời đi nam nhân hắc y lúc này như nở một nụ cười sùng nịnh.

"Nhím con xù lông rồi!"

"Vương, tới lúc đến yến tiệc rồi.", một nam nhân hắc y khác quý xuống nói.

"Dường như ngày nàng ấy sống lại sẽ không còn xa.", cả hai người đều biến mất theo làn gió.

Mặc Chi lúc này thì đi ngay đến chỗ yến tiệc.

"Người nói không thích mà.", Huyền Ly bây giờ lại tỏ thái độ coi thường.

"Không thích là không thích, nhưng không thích không ăn được. Nên ta phải đi ăn.", Mặc Chi lúc này vừa ôm bụng vừa đi tới.

Trở mặt nhanh như cái bánh trắng, chưa bao giờ hẳn lại thấy có một người vì đồ ăn mà bỏ cả lập trường của mình, Mặc Chi là đối tượng kiểu như vậy.

Mặc Chi vừa tới nơi thì cả phòng đang ăn tiệc uống rượu. Một đoàn ca kĩ chuẩn bị đi vào, tên thái giám đứng ngoài cửa nhìn thấy Mặc Chi tưởng lầm là một trong số ca kĩ tiến cung liền cho người kéo nàng đi thay quần áo.

"Chuyện gì thế này, đám người này đưa ta đi đâu vậy?!", Mặc Chi khi không bị kéo đi trong một căn phòng. Sửa soạn một hồi lâu, Mặc Chi trong một bộ vũ y màu trắng. Khuôn mặt trang điểm. Đôi mắt xanh lam làm cho nàng càng thêm quyến rũ và vô cùng có sức hút. Mọi vũ nữ đều mang theo một chiếc khăn che mặt, đến cuối cùng tháo ra nếu khăn ai được nhặt thì người đó tới nay sẽ được thị tẩm.

"Cái *** gì thế này. Đi ăn mà sao thành vũ nữ mất rồi.", Mặc Chi đen sầm u ám bị đám người thái giám kéo tới đoàn ca kĩ.

"Mời các vị thưởng thức tiệc múa của đoàn ca kĩ vô cùng nổi tiếng bậc nhất kinh thành.", nhị vương gia vừa nói xong tất cả vũ nữ đi vào. Mặc Chi đứng sững người không biết chuyện gì xảy ra. Thái giám đứng ở cửa thấy Mặc Chi không vào liền đẩy mạnh một cái.

"Tên thái giám đáng ghét!", Mặc Chi tức giận muốn giẫm nát chân tên thái giám.

Huyền Ly lúc này vô cùng đắc ý nhân cơ hội cười nhạo. "Nha đầu nguoi cũng có ngày hôm nay! Ha ha!", "Im đi lão yêu quái!"

Xung quanh Mặc Chi nổi lên từng ngọn lửa ma trôi với gương mặt vô cùng u ám.

Người dự tiệc là bốn vị giám khảo của ba nước. Thứ nhất là Hàn Tử Linh, viện trưởng của học viện Hà Hoàng của nước Ngải Toa đại diện. Thứ hai là Đại hoàng tử của nước Chư Hoàng - Cung Vô Kị làm đại diện. Thứ ba là Vương Tử của nước Du Đường thuộc Đại lục Kim Tinh, Ngô Hải Nam. Thứ tư là Đại trưởng lão của học viện Bách Thường, Mộc Hoàng.

Cả bốn vị được an bày vị trí ngồi bên trái hoàng đế. Còn các tỉnh anh và các vị còn lại sẽ ngồi bên phải.

"Hiếm khi các vị tới đây thì hãy thưởng thức yến tiệc ngày hôm nay.", Hoàng đế nói một cách rất hào phóng.

"Vây ta sẽ không khách khí nữa.", vương tử đứng dậy cười đa tạ.

Từng vị vũ nữ bước vào, Mặc Chi xếp cuối hàng vũ nữ, ai nấy nhìn thấy mỹ nữ đều đỏ mặt nhìn theo. Khi Mặc Chi tiến vào thì tất cả nam nhân bên trong phòng đều xôn xao bị hút hồn.

"Đó là.", "Mặc Chi mà!", Hồ Ngọc Uyển khi nhìn thấy Mặc Chi xếp cuối hàng đi vào thì xem tí nữa hô to.

"Sao muội ấy trong đoàn ca kĩ này.", Ngôn Hy Thành tuy cũng đỏ mặt nhưng cũng quay lại hỏi.

Đám sư huynh, sư tỷ ngồi bên dưới lúc này đều bất ngờ. Nhạc nổi lên, các vũ nữ bắt đầu biểu diễn, Mặc Chi muốn nhanh kết thúc việc này nên cũng nhìn mọi người mà bắt chước nhảy múa.

"Cô nương có đôi mắt xanh lam kia đúng là có khí chất!", "Đúng vậy, rất xinh đẹp. Ta muốn lấy nàng ta về làm thiếp, à không! Làm vợ mới đúng.", Đám quý tộc nam bên dưới nhìn Mặc Chi nhảy múa mà nảy sinh ý đồ bất chính.

(Ad: Mấy chú muốn đi tù lắm cơ à!)

Ngũ trưởng lão nhìn thấy Mặc Chi trong tình trạng thế này cũng chỉ biết cười mà thương thức.

Vũ điệu kết thúc. Các vũ nữ dỡ khăn che mặt tung lên trời. Mặc Chi định rời khỏi nhưng bị một vũ nữ khác kéo khăn che mặt ra.

Khăn của Mặc Chi rơi trúng chỗ của vương tử. Vương tử nhặt chiếc khăn lên và hỏi.

"Khăn này là của vị nào.", Mặc Chi định rời đi trong im lặng nhưng vũ nữ bên cạnh lên tiếng chỉ vào Mặc Chi.

"Ta, không phải. Chi là hiểu lầm mà thôi.", Mặc Chi về mặt tránh né.

"Muội ấy đen đuôi thật. Đi tới yến tiệc để ăn vậy mà lại thành vũ nữ bắt đắc dĩ", Cao Hoàn Thí và Hửu Thanh Đằng vỗ trống thờ dài.

"Chi tới ăn tiệc mà cũng không yên với các người.", Mặc Chi búng tay một cái, quần áo ngay lập tức trở về như cũ.

Chiếc mặt nạ quý khắt máu xuất hiện trên mặt làm mọi người cảm thấy run sợ trước sát khí vô hình.

"Haizz, là ta không có phúc hưởng. Mĩ nhân đi mất rồi tại hạ cũng không cần ở đây nữa. Cáo từ.", Vương tử nhìn thấy bộ dáng Mặc Chi lúc này thì cười trộm sau đó là rời đi.

"Chuyện này là sao? Người lúc này là ai?", hoàng đế vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra.

"Hồi hoàng thượng. Người lúc này là một trong những tỉnh anh được đưa đến đây.", Nhị trưởng lão vội đứng dậy giải thích.

Sau khi nghe xong thì hoàng đế vô cùng tức giận sai người đi chặt đầu tên thái giám đưa làm người.

Mặc Chi trên đường trở về phòng. Vừa mở cửa bước vào thì thấy hán nằm ở trên giường của nàng.

"Ban đêm ban hôm mà lại chui vào phòng của khuê nữ, không biết liêm sỉ.", Mặc Chi nhìn thấy hãnd trên giường lập tức đóng ngay cánh cửa.

"Ta nghe nói nếu nhặt được khăn của ai thì người đó phải thị tẩm cơ đấy!", vương tử cười một cách đắc ý.

"Đó là đồ của người khác, không phải của ta thì mắc gì ta phải thị tẩm cho Vương tử.", Mặc Chi định rời đi thật nhanh chóng nhưng lại bị một sợi dây vô hình kéo ngược lại vào trong phòng.

"Nga! Vậy sao?"

Mặc Chi lúc này bị đè xuống giường. Vương tử nằm ở phía trên.

"Tên vô lại! Tránh xa ta ra!", Mặc Chi cố gắng chống trả nhưng không được. Vương tử này thực lực mạnh hơn nàng.

Vương tử gỡ chiếc mặt nạ quý ra. Một gương mặt vô cùng giận dữ đang nhìn hắn.

"Thật dễ thương", Vương tử nhìn thấy có hơi đỏ mặt.

Mặc Chi thừa cơ hội ngồi dậy dùng đầu đụng vào đầu của vương tử thật mạnh.

"Nga! Xù lông thật rồi!", vương tử tuy đau nhưng không tức giận còn cười sùng sĩnh.

"Tên biến thái!", Mặc Chi ra quyền định đánh vương tử một cú thật mạnh nhưng lại bị hắn trả ngược ôm nàng vào trong lòng.

"Ta sẽ làm cho nàng hồi tâm chuyển ý làm tân nương của ta.", vương tử hôn nhẹ lên trán của Mặc Chi. Động tác của hắn lúc này đúng thật là rất ôn nhu.

Mặc Chi mặt hơi đỏ vùng ra. "Năm mơ!"

Mặc Chi vừa nói xong, vương tử cũng ngay lúc đó biến mất.

"Lần đầu tiên có người có thể ép mình tới mức đường cùng như thế này.", Mặc Chi nhặt lại chiếc mặt nạ mà nói với Huyền Ly.

"Người tốt nhất nên đề phòng người này.", Huyền Ly giận dữ đáp trả lại rồi biến mất.

"Lão yêu quái làm sao thế nhỉ. Mà thôi kệ hắn đi.", Mặc Chi suy nghĩ một hồi lại bỏ qua. Nàng chỉnh lại quần áo rồi đi kiếm thứ gì đó để lột da.

"Ngày xui xẻo gì thế này. Ăn thì bị bắt làm vũ nữ. Về phòng đi ngủ gặp ngay trúng một tên biến thái mới gặp lần đầu bảo ta làm tân nương của hắn. Thật là."

Huyền Ly bên trong Long điện lúc này thì lại nổi một cơn thịnh nộ ngầm. Ai biết được lúc này Huyền Ly đang nổi máu ghen mà mặt hết lí trí chứ!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31-1: Lên đường (1)

Sau một ngày đối với Mặc Chi vô cùng đen đủi, ngày hôm sau cứ thế lại tới.

Từ tờ sáng đã gọi mọi người tập hợp điểm danh. Mặc Chi tới ngày hôm qua không hề ngủ được. Luôn luôn bắt chế độ phòng thủ cảnh giới cấp cao, nàng sợ rằng đêm tới lại có kẻ vào phòng làm bậy.

Tam trường lão cho điểm danh mọi người. Tới lượt của Mặc Chi thì không trả lời. Mặc Chi trong trạng thái ôm gối ngủ đứng, ai có gọi thì cũng mặc kệ.

"Hôm nay chúng ta sẽ xuất phát tới học viện Hà Hoàng của vương quốc Ngải Toa, nơi tổ chức thi đấu của các trường.

Tất cả theo ta đi tới địa điểm đề xuất phát."

"Rối!", đoàn người hô to rõ ràng riêng có Mặc Chi mơ mơ màng màng ngủ một cách say sưa.

Thấy Mặc Chi vẫn còn đứng một chỗ. Ngũ trường lão đành kéo Mặc Chi theo sau.

Phượng tiện di chuyển là Phi Điều, Linh thú phong hệ. Mỗi con có thể chở được năm người.

Mặc Chi nghe thấy tiếng kêu của linh thú liền thức dậy. Thấy mọi người đều đã lên lưng Phi Điều một mình nàng ôm gối mơ màng.

Mặc Chi ngáp một cái bảo mọi người cứ đi trước, nàng sẽ tới kịp.

"Nhớ tới cho đúng giờ đấy Mặc Chi!", "Ừ, ừ, mọi người đi trước đi.", Mặc Chi uể oải vẫy vẫy tay nhìn đàn Phi Điều cất cánh bay đi.

"Trước khi đi thì ăn trước đã.", Mặc Chi xách gối trở ngược lại vào trong phòng. Đồ ăn được mang tới vô cùng thịnh soạn.

"Tuy không phải là cao lương mỹ vị nhưng như vậy là đủ rồi.", Mặc Chi giải quyết bữa sáng một cách nhanh gọn. Đồ ăn cũng sạch sẽ không còn gì để bỏ đi.

"Đúng rồi, lão yêu quái! Có cách nào nguy trang không. Yêu Nguyệt Cơ như vậy quá nổi bật.", Mặc Chi vừa ăn đào vừa nói chuyện với Huyền Ly.

"Hừ!", "Gi chi! Ta có chộc gì tới ngươi?", Mặc Chi nhìn đáng vẻ hờn dỗi của Huyền Ly mà khó hiểu.

"Ta vẫn còn ghen đấy!", Huyền Ly nói nhỏ, Mặc Chi lúc ấy thì lại không để ý tưởng Huyền Ly tự kể một mình.

"Người quên nó là món đồ bất biến à.", "Phải ha! Ta quên mất! Giờ thì nghĩ ra hình dáng gì cho oai nhĩ?"

Mặc Chi trong đầu lại gọi lên những thứ kì quái. Cuối cùng cũng suy nghĩ ra thứ muốn cười.

"Yêu Nguyệt Cơ à, biến thành đám mây đi.", Mặc Chi gọi Yêu Nguyệt Cơ ra bảo nó biến thành hình dạng khác.

Một đám mây trắng mịn như bông, còn có độ đàn hồi cao giống một chiếc nệm lo xo.

"Nga! Êm quá!", Mặc Chi lăn người trên đám mây Yêu Nguyệt Cơ biến thành.

"Cười mây ư!", Huyền Ly chưa bao giờ thấy một ý tưởng nào như thế.

Mặc Chi ngồi trên đám mây mà cười thích thú.

"Ước mơ làm Songoku đã không còn là xa vời.", "Songoku là cái gì?"

Nhìn thấy vẻ mặt mãn nguyện của Mặc Chi, Huyền Ly càng không hiểu nàng đang nói cái gì.

"Ha ha! Không cần vội, ta muốn đi mua một chút đồ ăn vặt. Đi thôi Cân Đầu Vân!", Mặc Chi vỗ vỗ đám mây trắng mịn. Yêu Nguyệt Cơ hiểu ý liền phóng đi thật nhanh.

"Vừa phải thôi chứ! Ta còn muốn ngắm cảnh.", Mặc Chi lấy trong túi càn khôn mấy món điểm tâm vừa đi vừa ăn cho hết.

Đám người đi trước bây giờ thì...

"Bay gì mà cao quá vậy.", Thuyền Tinh Họa nhìn xuống phía dưới mà run lấy bầy.

"Còn bao lâu nữa mới tới nơi.", "Dự kiến là ba ngày nữa.", Hữu Thanh Đẳng ngồi trên lưng Phi Điều ngắm nhìn mặt trời đang lặn hỏi.

"Không biết Mặc Chi có tới kịp không?", "Yên tâm. Ngày hôm sau nó sẽ tới ngay thôi!", ngũ trưởng lão vỗ vai Chu Bác trấn an nói.

"Ta đói quá đi mất, còn phải nhịn đói ba ngày nữa.", Thuyền Tiểu Kiều ngồi xoa bụng la ó làm mọi người rất phiền.

"La cái gì chứ! Không ăn thì nhà ngươi chết à! Đúng là không có tiền đồ.", Kiều Tiên ngồi bên cạnh nghe Thuyền Tiểu Kiều la ó phát bực đáp lại.

"Các ngươi im lặng. Chi cần tới nơi, ta sẽ cho các ngươi nửa ngày tự do.", đại trưởng lão đi phía trước cũng với ba vị giám khảo.

Lần này đi chỉ có ngũ trưởng lão và đại trưởng lão. Những người còn lại thì ở lại chờ tin tốt mà mọi người mang về.

Đoàn Phi Điều xuất phát đã được hai ngày liền. Họ đáp xuống một khu rừng đốt lửa, dựng trại nghỉ ngơi.

Mặc Chi lúc này vẫn còn la cà mua đồ ăn khắp nơi. Mỗi nơi nàng đi qua đều là những món ngon nhất của kinh thành. Mặc Chi mua rất nhiều đồ ăn mặn ngọt thu vào túi càn khôn để dành ăn trên đường đi.

Sáng hôm sau.

Mặc Chi dùng Yêu Nguyệt Cơ trong hình dáng Cân Đầu Vân mà xuất phát.

Khoảng nửa canh giờ sau, Mặc Chi vì lố tố lực nên đã tạo ra một cuộc hỗn loạn ở đây. Mọi người đều bắt ngờ khi thấy Mặc Chi, đặc biệt là lúc này đang ngồi trên một đám mây.

"Chào mọi người!"

"Muội làm đi khi nào mà tới nhanh vậy?", Cao Hoành Thí nhìn Mặc Chi lơ lửng trên đám mây trắng tò mò hỏi.

"Mặc Chi mới xuất phát được nửa canh giờ thôi. Hai ngày nay vẫn ở kinh thành mua đồ ăn vặt.", Mặc Chi vừa ăn bánh đậu xanh vừa nói.

"Nửa canh giờ! Người có nói quá hay không?", Thuyền Tiểu Kiều khi nghe xong nghĩ Mặc Chi nói quá mà thôi. Đây đã ngày thứ ba mà họ chỉ mới đi gần nửa đoạn đường lí nào lại nhanh như vậy.

Mọi người nghe Mặc Chi nói xong đều há hốc mồm không thể tin được. Chỉ có những người hiểu rõ thì không hề để tâm tới việc này đặt biệt là ngũ trưởng lão.

Mặc Chi bay ngang hàng với các vị giám khảo đưa cho họ một ít bánh để ăn lấy thảo.

Mặc Chi trở ngược lại đưa túi bánh đậu xanh lấy trong túi càn khôn đưa cho sư huynh và sư tỷ cùng nhau thưởng thức. Ba ngày rồi họ vẫn chưa có gì lót dạ.

"Muội mua ở đâu mà ngon vậy?", "Không nói đó!", nghe câu nói của Ngón Hy Thành, Mặc Chi cười tinh nghịch trả lời.

Nhìn thấy đám người của Hữu Thanh Đẳng ăn uống no say làm cho Thuyền Tinh Họa và Thuyền Tiểu Kiều nổi máu ghen tị.

"Cửu công chúa, ta cũng có quà cho người này!", Mặc Chi ném cho ngũ công chúa một gói bánh nhân đậu đỏ.

"Đa tạ!", cửu công chúa cười vui vẻ mà đáp lại làm Mặc Chi vô cùng hài lòng. Cửu công chúa đưa cho thái tử đứng trước, cai tiếp theo là đưa cho Tùng Tư Dương, không cho bọn người của Kiều Tiên làm cho nàng ta vô cùng phần nộ.

"Sao ngươi không cho ta!", "Ngại quá! Ta chỉ còn nhiều đó mà thôi!", Mặc Chi tỏ vẻ tiếc nuối mà trả lời, phải nói bộ dáng lúc này vô cùng thánh thiện.

"Ngươi!", "Ngươi cái gì, ta nào có làm gì đụng chạm tới bà thím đâu!"

Mặc Chi nằm trên đám mây mà hưởng thụ nhân nhạ đáp lại. Ý tứ lúc này làm cho Kiều Tiên nổi trận lôi đình muốn bóp chết Mặc Chi ngay lập tức.

Trên đám mây vẫn còn thức ăn. Mặc Chi lúc này vui sướng mà hưởng thụ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31-2: Học viện hà hoàng là những kẻ thích coi thường người khác! (2)

Mặc Chi sau khi ăn xong liền nằm nghỉ ngơi trên đám mây Càn Đẩu Vân, chỉ cần nó đi theo đoàn Phi Điều này là có thể tới nơi.

Với tốc độ của Yêu Nguyệt Cơ thì đáng lẽ đã tới từ lúc trưa rồi. Đàng này bọn Phi Điều này bay khá chậm nên nàng chỉ đành giảm tốc lực để đi cùng với mọi người.

Mặc Chi nhắm mắt ngủ, chớp mắt qua ba ngày liên tiếp. Mọi người cuối cùng cũng tới nơi. Mặc Chi thì vẫn ngủ không hay biết gì.

"Mặc Ch...", Du Bác định gọi Mặc Chi dậy nhưng bị Hữu Thanh Đẳng bịt miệng rồi lắc đầu. Nhìn thấy Mặc Chi ngủ say như thế chẳng ai nỡ mà gọi dậy.

Đám mây vẫn cứ lơ lửng trên không trung. Mọi người tới nơi thì đã xế chiều, Mặc Chi lúc này tỉnh dậy nhìn trời sắp tối mà nói.

"Ha ha! Trời chưa sáng. Ngủ tiếp.", Mặc Chi định nằm xuống lại một lần nữa nhưng đã bị ngũ trưởng lão tóm lấy kéo xuống đất.

"A! Động đất!", Mặc Chi té xuống đất làm nàng hoảng hồn tỉnh dậy không đi ngủ được nữa.

"Mọi người đã về nhận phòng của mình cả rồi mà con giò này vẫn có thể ngủ.", "Gi chứ! Là ai để cử con đi chứ! Người còn nói nữa."

Mặc Chi xoa vai đang đau nhức bởi con chấn động mà nàng tưởng tượng.

"Không nói nhiều. Về phòng của mình đi.", ngũ trưởng lão mất lửa mà nói.

"Được rồi. Nhưng mà Mặc Chi thích ngủ ở ngoài trời, ngủ chỗ lạ không quen.", Mặc Chi leo lên lại Càn Đẩu Vân mà nói.

"Nhớ tập hợp đầy đủ để tới học viện Hà Hoàng vào sáng mai.", "Biết rồi, biết rồi.", Mặc Chi vẫy tay chào và bay đi mất. Ngũ trưởng lão đứng phía bên dưới chỉ biết thở dài.

"Ngươi nghĩ như thế nào?", "Chả sao cả. Coi như là lần này thu hoạch được ngoài ý muốn, sẵn tiện ta muốn xem thử thực lực mà bọn người đó kiêu ngạo tới mức nào."

Mặc Chi ngửa đầu nhìn vầng trăng sáng rồi cười. Để xem chuyến đi này có uống thời gian hay không.

Mặt trời đã lên cao, mọi người đã tập hợp đầy đủ và bắt đầu xuất phát tới học viện Hà Hoàng sáng giá mà người ta ca ngợi không ngớt như thế nào.

"Ta nghĩ chắc cũng chỉ là mấy kẻ tép riu mà thôi.", Thuyền Tiểu Kiều trong lòng vô cùng đắc ý mà nói.

"Khẩu nghiệp thì coi chừng bị nghiệp quật nga!", cửu công chúa nhìn về mặt đắc ý của Thuyền Tiểu Kiều mà châm chọc.

"Các ngươi phải biết đoàn kết. Không được khinh địch. Có thể năm nay họ sẽ mời người bên ngoài vào đây tham gia. Mặc Chi thì ta không còn gì để nói nhưng các ngươi ta sợ trùng chiều khích tướng cho nên phải hết sức cẩn thận.", Ngũ trưởng lão cười Phi Điều đi đầu nghe thấy Thuyền Tiểu Kiều nói như thế liền quay đầu nhắc nhở.

"Mặc Chi là cái thái gì mà ngũ trưởng lão lại coi trọng...", Kiều Tiên định nói nhưng nhìn thấy thái tử lờm lờm liền run rẩy mà im lặng.

Mặc Chi vẫn một thân một thuyền ung dung tự tại mặc kệ sự đời. Sau một canh giờ thì họ cũng đã tới được học viện Hà Hoàng.

Chỉ có công vào thôi là đầu tư không ít tiền để xây nhiều đó đủ thấy là học viện này giàu có tới mức nào. Hoàng thất quý tộc ở học viện này còn nhiều hơn học viện Bách Thường gấp mười lần nên các học viên bình thường thực lực yếu thường hay bị xem thường.

Đàn Phi Điều Đáp xuống đất. Mọi người nhảy xuống xếp một hàng đi vào riêng chỉ có Mặc Chi muốn làm cho những kẻ thích phô trương lát mặt nên vẫn ngồi trên mây mà đi vào.

Ngũ trưởng lão đưa mọi người một khu vực bốn bề là bốn lầu đài cao sang sát nhau không có không khí nào có thể lọt vào.

(Ad: xài biện pháp nói quá đó!)

Ngũ trưởng lão đi vào trong rồi bảo mọi người có thể tự do đi lại. Ai gây rắc rối, người đó tự gánh trách nhiệm.

Mọi người bắt đầu đi theo đàn. Mặc Chi thì chỉ cứ theo sau, nhìn thấy Mặc Chi lúc nào cũng buồn chán nên thái tử, cửu công chúa và Tùng Tư Dương chạy tới đi cùng.

"Mặc Chi! Chúng ta đi cùng được chứ!", cửu công chúa đi tới gần nói.

"Cũng được.", nhìn thấy cô nương nào hoạt bát làm cho Mặc Chi vô cùng thoải mái ngay lập tức. Nàng thu Yêu Nguyệt Cơ quay trở về trước mắt bao nhiêu người làm ai cũng lát con mắt mà ngưỡng mộ ganh ghét.

"Vậy mọi người muốn đi đâu?", thái tử đi bên cạnh cửu công chúa hỏi thăm.

"Đi ăn. Ta đói lắm rồi.", Mặc Chi nghe mùi thức ăn thoang thoảng mà lần theo. Trong khi đó ba người vẫn ngo ngác. Đồ ăn có thể hấp dẫn Mặc Chi tới mức như vậy ư?

Nhà ăn lúc này thì ít người nên đối với Mặc Chi vô cùng tiện nghi. Tất cả món ăn đều được đưa ra một cách nhanh nhất. Hết đĩa này đến đĩa khác, Mặc Chi - một con người như bỏ đói lâu năm bây giờ cần quét nơi này một cách khùng khiếp.

Một đám người của học viện Hà Hoàng bước vào ngồi vào bàn. Cô gái cho gọi món Ngư Thiên Hoàng nhưng đã hết. Cô gái tức giận đập bàn hỏi phục vụ.

Người phục vụ sợ hãi nhìn Mặc Chi phía đối diện run lấy bầy trả lời.

Mặc Chi định trả tiền rồi rời khỏi. Cô gái lúc nãy nhìn thấy đồng phục của Mặc Chi là biết ở học viện Bách Thường. Tay cầm roi quất tới.

"Nga! Ta muốn ăn đồ ngon chứ chả cần ăn roi của bà thím nhá!", Mặc Chi cầm dây roi mà kéo đứt. Về mặt tỏ vẻ coi thường ả giàu sang sau chiếc mặt nạ quý khát máu.

"Ngươi...", "Ta đụng gì tới bà thím mà bà thím động thủ tới ta? Nga! Vậy mà lại là người của học viện Hà Hoàng này nữa. Haizz ai có học trò dữ như bà thím thì chắc là đau khổ lắm!"

Mặc Chi một lèo tung ra những câu chọc tức cô gái dữ dằn kia.

"Ngươi dám làm hư roi của Xuân Vĩnh! Coi ta xử ngươi như thế nào.", một thiếu niên cột tóc đuôi ngựa ra oai xông tới.

Tay của hắn bị Mặc Chi nhanh gọn chặn lại bằng một bàn tay.

"Người ra đòn thế này thì ta chỉ cần dùng hai phần công lực có thể búng người bay đi nơi nào rồi.", Mặc Chi cười lạnh mà nói. Hàn khí từ lời nói của nàng giống như đóng băng người đó thành một băng lâu ngàn năm.

"Phải đó! Chi là một con cá thoi mà cũng đòi đánh người. Đùng là quá đáng.", Tùng Tư Dương nãy giờ im lặng thì bắt đầu phản bác lại.

"Được lắm! Các người chờ đó cho ta!", "Ai rảnh mà chờ người.", cửu công chúa chống nạnh chỉ thẳng mặt cô nương dữ dằn nói lại.

"Nói trước! Có kêu người tới đây thì ta cũng sẽ cân hết.", Mặc Chi quay người rồi đi để lại một câu nói tràn đầy sự tự tin và kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31-3: Gặp gỡ các tinh anh

Mặc Chi dứt khoát quay người đi, những người chứng kiến cảnh này có kẻ cười nhạo vì cô nương kia bị Mặc Chi dạy cho một bài học, đừng tưởng là quý tộc thì có thể coi thường người khác.

Ngược lại là những kẻ chuyên nịnh hót ảo tưởng sức mạnh kẻ bên cạnh cố gắng khuyên cô nương kia nguôi giận.

Một đám người mặc bạch y đội nón che kín mặt đứng bên ngoài nhìn thấy cảnh này cũng khá là thích thú. Nhất là nam nhân dẫn đầu. Nhìn thấy Mặc Chi cười một cách vô cùng kiêu ngạo như vậy thì chắc thực lực không tầm thường.

"Thiếu chủ, chúng ta phải tới chính điện ngay bây giờ.", một cô nương đi bên cạnh vội vàng nhắc nhở.

"Chúng ta đi."

"Ta có nhìn nhầm không? Thiếu chủ vậy mà lại cười.", cô gái đi bên cạnh nhìn thấy thiếu chủ cười liễn hoa mắt mà dụi.

Bên chỗ của Mặc Chi.

"Vừa rồi người đánh hay lắm!", "Phải đó! Bà thím dữ dằn kia cũng không dám động đây nữa nga!"

Cửu công chúa nhớ lại tình cảnh lúc nãy tấm tắc khen ngợi Mặc Chi.

"Chúng ta giờ phải về chính điện.", "Ừ."

Mặc Chi nhàn nhạt trả lời thái tử. Cửu công chúa nhìn thấy như thế này có hơi ngượng ngùng nên kiểm soát kéo Tùng Tư Dương đi trước.

"Họ đã đi rồi. Thái tử điện hạ có gì cứ nói.", Mặc Chi hiểu được ý đồ của thái tử, chắc chắn là hắn muốn cầu xin nàng một việc gì đó.

"Nếu vậy ta sẽ nói thẳng. Ta cần các hạ chữa bệnh cho thái tử phi của ta.", thái tử mặt nghiêm túc nói.

"Tại sao ta phải chữa cho thái tử phi của người?", "Nếu các hạ chữa được, ta sẽ đưa cho thứ mà các hạ đang cần."

Thái tử cảm thấy vô cùng khó xử khi nói ra lời này.

"Thái tử điện hạ nói xem ta cần thứ gì?", Mặc Chi vẫn thản nhiên mà bước đi giữa dòng người.

"Có phải là một lò luyện được cấp cao. Chỗ của ta có một lò luyện được tên là Kim Sinh Hóa vẫn chưa nhận chủ.", thái tử vô cùng tự tin với món đồ trao đổi này.

Huyền Ly sau khi nghe xong liền báo Mặc Chi nhất định phải lấy được nó. Đó là báu vật được tạo ra từ hóa nguyên tố vô cùng tinh khiết trở thành Kim Sinh Hóa như bây giờ.

Nhìn thấy Mặc Chi không trả lời, thái tử cảm thấy chắc chắn còn thiếu gì đó.

"Nếu vẫn chưa đủ thì chỗ của ta còn có một quả trứng của Xích Thủy Nhân Ngư. Ta bằng lòng đưa cho các hạ."

Thấy thái tử hào phóng như vậy. Mặc Chi liền nhận lấy hết cả thấy và đồng ý chữa bệnh cho thái tử phi làm thái tử vui mừng khôn xiết.

Hai người là trở về chính điện cuối cùng. Bước vào bên trong có ba hàng ngũ.

Bên trái là đám người mặc hồng y lúc nãy của học viện Hà Hoàng, ở giữa là đoàn người mặc bạch y đội nón che mặt của học viện Ngưng Tinh. Và bên phải là bạch y thêu hoa bi ngạn là người của học viện Bách Thương.

Mặc Chi và thái tử bước vào. Thái tử lên đứng đầu. Mặc Chi thì bước vào là đứng ở cuối hàng.

Những người đứng ở trên kia là viện trưởng Hàn Tử Linh, đại hoàng tử Cung Vô Kỵ, đại trưởng lão Mộc Hoàng.

"Ngày mai sẽ mở ra cuộc thi sinh tồn kéo dài hai tháng nên các người nhớ phải cẩn thận. Đặc biệt không được giết người, nếu phát hiện sẽ bị đẩy ra khỏi lục địa. Nhiệm vụ lần này của chúng ta là cần là một loại Chúc Nhiễm và Tử Tước Thảo. Ma thú là Lục Ngạc Giai và Kiêu Hư. Nếu ai săn được về nhiều nhất sẽ được vào vòng trong. Đội thứ hai sẽ bị loại hai người, đội thứ ba sẽ loại bốn người."

Sau khi nghe hết thể lệ cuộc thi ngày mai ai nấy mỗi người một vẻ. Người lo sợ, người vui mừng, riêng Mặc Chi là sau khi nghe thông báo là rời đi không thấy bóng dáng cả vị thiếu chủ kia nữa, đi lúc nào không ai hay biết.

Biết có người đuổi theo, Mặc Chi dừng lại cười mím nói.

"Đúng là thiếu chủ. Năng lực như vậy đúng là không ai chê được. Nhưng mà tại sao phải che mặt?", "Đây là điều cấm kị của môn phái chúng ta. Không được để thế gian nhìn thấy dung mạo của mình. Vậy các hạ tại sao phải đeo mặt nạ?"

Vị thiếu chủ mặt đầy mưu mô mà hỏi lại.

"Chỉ là phong tục mà thôi. Mà sao thiếu chủ lại đuổi theo ta?", Mặc Chi đứng vòng tay cười kiêu ngạo hỏi lại.

"Ta nghe nói Mặc Chi đây là một luyện được sư vậy có thể.", vị thiếu chủ đi thẳng vào vấn đề.

"Không rành, không rành. Người có biết luyện được khổ tới mức nào không? Hơn nữa còn là cái nghề chuyên đốt tiền thì tại sao ta phải luyện cho người.", Mặc Chi xua tay tỏ ý từ chối thẳng thừng.

Vị thiếu chủ biết rõ Mặc Chi trước khi làm gì thì thứ đầu tiên phải có là tiền.

"Nếu có thể luyện được, ta sẽ trả năm trăm triệu kim tệ.", "Không luyện."

"Sáu trăm triệu kim tệ.", "Không muốn."

"Tám trăm thì sao?", "Không thích!", Mặc Chi được nước lấn tới.

"Một tỷ.", "Thành giao! Người muốn luyện được kiểu gì?", Mặc Chi nghe thấy tiền liền chớp nhoáng đồng ý ngay tức khắc.

"Ta muốn tiến cấp tức thời.", "Chuyện nhỏ.", Mặc Chi vốn muốn để lộ được này cho bản thân nhưng xem ra là không cần thiết nên nằng ngay tức khắc lấy ra để trước mặt vị thiếu chủ.

"Giao tiền.", "Ngày mai ta chắc chắn sẽ đưa cho người."

"Vậy ngày mai ta sẽ giao được. Giờ thì tạm biệt.", Mặc Chi búng tay một cái liền biến mất theo cơn gió.

Chiếc khăn che mặt bị gió thổi bay ngược lên. Đằng sau tấm khăn là một gương mặt vô cùng dịu dàng. Làn mi cong, đôi môi vô cùng gợi cảm. Mái tóc màu nâu tung bay trong gió làm vị thiếu chủ này trở nên phong trần.

"Nếu không làm thiếu chủ thì bây giờ ta cũng được như người. Tự do ngao du tứ phương."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Cuộc thi chính thức bắt đầu

Mặc Chi trên đường trở về tâm trạng vô cùng vui vẻ. Ngày mai nàng sẽ có một tỷ kim tệ do chính tay của mình đếm từng xu từng cật một.

Nghĩ đến mớ tiền đó đếm cũng nóng cả tay.

Mặc Chi trở về liền đi vào phòng không gặp bất cứ ai và như thế lại trôi qua một ngày.

Một ngày sắc trời khá là âm u. Năng như là không thể xuyên qua đám mây tạo nên một khung cảnh ảm đạm.

(Ad: ảm đạm là gì vậy trời.)

Ba học viện đều tập trung tại chính viện nghe lại bài ca dặn dò của các vị giám khảo. Họ được Phi Điều đưa đến một cánh rừng nằm ở phía Bắc. Trên đường đi, Mặc Chi đưa cho Hữu Thanh Đăng một chiếc lục lạc và dặn chỉ cần gặp nguy hiểm chỉ cần lắc chuông gọi nàng tới. Việc gì được thì chắc chắn Mặc Chi sẽ giúp đỡ hết mình.

Nhìn vào bên trong khung cảnh vô cùng ảm ướt và âm u.

Ba vị giám khảo đưa cho mỗi người một quả cầu thủy tinh. Nếu ai gặp nguy hiểm thì chỉ cần bóp nát nó là có thể ra ngoài và đồng thời cũng bị loại khỏi cuộc thi và nếu ai không ra khỏi khu rừng được thì cũng coi là bị loại.

Nghe xong ai nấy cũng đều nuốt nước bọt ừng ực. Vậy thì nếu họ có nguy hiểm gì thì chết là nguy cơ cao nhất!

"Cuộc thi này chỉ kéo dài hai tháng nên chúc các người thành công!", viện trưởng học viện Hà Hoàng mở kết giới. Từng nhóm người lần lượt bước vào. Mặc Chi và vị thiếu chủ bạch y kia đi sau cùng.

Mọi người vừa bước vào đều bị phân tán nên chỉ còn lại Mặc Chi và vị thiếu chủ bạch y.

"Giờ không ai làm phiền rồi. Có thể giao dịch ở đây.", Mặc Chi lấy từ túi cần khôn ra một lọ được tiến cấp tức thời.

Vị thiếu chủ lấy ra mười tờ chi phiếu. Mặc Chi mắt sáng kim tiền định đan tay lấy nhưng mà suy xét lại hình tượng.

"Giờ thì có thể rồi chứ?", vị thiếu chủ cười mỉm nói.

"Một tay giao đồ, một tay giao tiền.", Mặc Chi vô cùng cẩn thận.

Cả hai người trao đổi chi phiếu và được tề cùng một lúc. Mặc Chi vuốt xoa ngồi xuống đất xem kỹ và ngửi mùi tiền từ tờ chi phiếu.

"Dược liệu này kéo dài bao lâu?", "Năm canh giờ. Nhưng ta khuyên người khi nào không dịch lại thì hẳn dùng. Không thì sẽ để lại hậu quả không lường được. À mà sao ta lại nói ra nhỉ? Thời kệ đi."

Mặc Chi tự nói tự trả lời. Vị thiếu chủ bạch y đưa lọ được tề vào trong nhẵn không gian.

"Giờ thì biết đi đâu kiếm mọi người bây giờ?", Mặc Chi đi xung quanh lật từng bụi cây ngọn cỏ tìm kiếm

(Ad: Ai mà núp trong bụi để chế tìm vậy.)

"Người có thể đi cùng với ta.", "Không bao giờ."

Mặc Chi ngay lập tức phản đối ý kiến này.

"Dù gì tới tận hai tháng. Chơi trước rồi tính!"

Mặc Chi bắt đầu nhìn ngó xung quanh tò về thích thú.

"Trong này cũng có chỗ để chơi ư?", vị thiếu chủ bạch y đứng ngăn người mà hỏi.

Hai người cuối cùng cũng đi cùng nhau. Đi được một lúc, hai người thấy một cái hồ nước khá rộng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời và thảm cỏ xanh mượt cỏ đầy cỏ cây.

Mặc Chi đi tới mức một ít nước uống giải khát rồi ngã người trên thảm cỏ êm mượt.

"Có gì thú vị ư?", vị thiếu chủ thấy Mặc Chi về mặt vô cùng miễn nguyện.

"Có thể ở cùng với thiên nhiên như thế này là một cơ hội hiếm có. Người thử đi rồi biết!"

Mặc Chi nhắm mắt ngủ một lúc. Vị thiếu chủ nghe vậy thì cũng ngồi xuống thử.

Nhìn thấy Mặc Chi bên cạnh như vậy thì hẳn bắt đầu tò mò muốn giờ mặt nạ của Mặc Chi xem mặt.

"Từ bỏ ý đồ đen tối đi.", vị thiếu chủ nghe Mặc Chi nói xong tự dưng khựng lại.

"Dám lấy tiền của ta thì chuẩn bị mà an táng bản thân trước!"

Vị thiếu chủ thấy Mặc Chi ngủ mà còn khua tay múa chân, còn hơn thế là nói mớ nữa. Trong mắt của nàng ta không có ai hơn tiền sao?

Bên chỗ của Hữu Thanh Đằng và mọi người học viện Bách Thuồng.

"Chúng ta dừng lại nghỉ ngơi lấy sức đã. Với thực lực như chúng ta thì phải cần tìm cho được những vật phẩm được đưa ra càng nhanh càng tốt!", Hữu Thanh Đằng ngồi trên một tảng đá nghỉ ngơi và nói với mọi người.

Ai nấy cũng đều đồng ý. Cao Hoành Thí nhìn một hồi lâu tự dưng không thấy Mặc Chi liền lo lắng hỏi.

"Mặc Chi đâu?", "Phải, hèn gì nãy giờ để thấy thiếu thiếu cái gì đó!", Ngôn Hy Thành nhìn ngó xung quanh.

"Muội ấy thực lực cao cường. Không sao đâu! Chắc chắn muội ấy sẽ tìm thấy chúng ta.", Hồ Ngọc Uyển vỗ vai an ủi Cao Hoành Thí.

"Tự làm tự chịu. Hoi đâu mà lo lắng!", Kiều Tiên lạnh giọng cười độc ác nói.

"Vậy để chúng ta bỏ người một mình xem thử người có tìm được bọn ta hay không?", cửu công chúa cảm thấy vô cùng chướng mắt liền đứng dậy dạy bảo.

"Đừng nghĩ rằng thực lực cao mà tự mãn. Nàng ta có thể bóp người ra bã còn không chừng.", Tùng Tư Dương ngồi thêm dầu vào lửa.

Kiều Tiên tức giận định tách ra đi riêng nhưng suy nghĩ đó bị đánh đổ.

Người của học viện Hà Hoàng kéo người đợi ngay đằng sau mà chuẩn bị động thủ.

"Xem ra vị khách không mời của chúng ta tới rồi.", mọi người liền khẩn trương cầm vũ khí chuẩn bị chiến đấu với khí sắc vô cùng nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Thực lực khác biệt..

Đám người học viện Hà Hoàng đứng bao vây. Nữ nhân hồng y lúc trước xuất hiện trước mặt mọi người một cách kiêu ngạo.

"Nga! Một đám chuột nhắt trốn ở đây à.", ánh mắt lúc này của ả vô cùng xem thường mọi người ở đây.

"Các người muốn làm gì?", Thuyền Tiểu Kiều run sợ trước áp lực nặng nề mà nữ nhân kia to ra.

"Ha ha ha! Các người nghĩ ta sẽ làm gì? Đi chung hả? Ha ha ha!", nữ nhân hồng y cười một cách vô cùng kiêu ngạo không xem ai ra gì kể cả thái tử và cửu công chúa đang ở đây.

"Tch! Lần này e rằng phải có người hy sinh như thế ư!"

Hữu Thanh Đằng căng thẳng nhìn đám người học viện Hà Hoàng đứng xung quanh chuẩn bị động thủ.

Ngay lúc này hẳn lại nhớ tới món đồ của Mặc Chi đưa. Khi đó Mặc Chi đã nói chỉ cần bóp nát quả cầu này thì nàng sẽ tới kịp lúc.

Nhưng rồi hần lại do dự. Không được dựa dẫm vào món đồ này hay là Mặc Chi. Người ta muốn chém muốn giết thì một mình hần chịu là đủ. Không thể để Mặc Chi bị liên lụy.

"Nói lời từ biệt đi!", nữ nhân hồng y nở nụ cười độc ác tay cầm roi vung tới trước mặt Thuyền Tinh Họa.

Sợi roi mang theo uy áp vung thẳng về phía của Thuyền Tinh Họa. Cùng lúc đó một phi tiêu được hình thành từ nước chặng được một đòn của nữ nhân hồng y.

"Là ai dám phá chuyện tốt của ta!", nữ nhân hồng y sắc mặt dần kém rồi gào lên.

Một đoàn người mặc bạch y đội nón che mặt xuất hiện.

Là người của học viện Ngưng Tinh. Dẫn đầu là một cô gái thường hay đi bên cạnh thiếu chủ của họ.

"Đừng có mà lo chuyện bao đồng!", nữ nhân hồng y vung roi tới cô gái. Sợi roi được cô gái nắm chắc trong tay làm cho nữ nhân hồng y không thể thu lại được.

"Các người muốn làm trái quy tắc thì đừng có mà ra tay trước mặt bọn ta."

Cô gái nói ra những lời vô cùng lạnh lùng.

"Người là ai?", nữ nhân hồng y hơi run sợ trước cô gái bạch y lạnh lùng.

"Ta là Bạch Nhiên Thùy, là người phụ trách sự an nguy của thiếu chủ."

"Vậy lo đi bảo vệ thiếu chủ các người. Đừng ở đây làm việc thừa thãi.", nữ nhân hồng y tức giận lấy ra một cây roi khác vung về phía Bạch Nhiên Thùy.

"Không biết tự lượng sức!", Bạch Nhiên Thùy nắm chắc cả hai sợi roi thì triển thuật đông cứng lan về phía của nữ nhân hồng y.

Một nam nhân nhìn thấy nguy hiểm liền gỡ tay của nữ nhân hồng y ra khỏi sợi dây.

"Chiêu Hề! Người tránh ra!", nam nhân vẫn cương quyết không buông.

"Hong Liên Mĩ! Đừng có làm chuyện điên rồ. Người chán sống à!"

Hong Liên Mĩ gạt Chiêu Hề qua một bên chuẩn bị hạ đòn sát thủ.

Thái tử cảm nhận được nguy hiểm liền lấy ra một quả bom khói. Nhân lúc khói chưa tan thì kéo nhau mà chạy.

Làn khói biến mất. Chỉ còn lại đám người của học viện Hà Hoàng đứng ở đây hít khói.

"Đáng ghét!", Hong Liên Mĩ nắm tay vào thân cây mà phát tiết.

Đám người kia thì vẫn cứ đâm đầu chạy về phía trước. Họ cứ chạy như vậy từ ngày này sang ngày kia là qua ba ngày.

"Chắc bọn người đó không đuổi kịp đâu. Chúng ta nghỉ ngơi đã.", thái tử dừng lại nhìn về phía sau rồi mới an tâm kêu mọi người ngồi nghỉ.

"Tại sao lại chạy?"

Bạch Nhiên Thùy lại gần mà hỏi thái tử giọng điệu lạnh nhạt vô cùng.

"Như cô nói đấy. Không muốn làm trái quy tắc đấy thôi."

Thái tử lấy bình nước ra uống giải khát.

"Vậy hoàng huynh, đêm nay chúng ta sẽ ở đây ư?", "Ta nghĩ chắc là vậy. Cứ chạy tiếp như thế này thì không ai còn sức lực nữa."

Cửu công chưa nghe vậy thì cũng thả lỏng mà yên tâm ngồi nghỉ ngơi.

"Nhiệm vụ trước mắt là phải tìm kiếm được Chúc Nhiễm và Từ Tước Thảo.", "Nhưng ở đây đâu có hồ nước nào. Để nghe nói là Chúc Nhiễm thường ở vùng đầm lầy. Còn Từ Tước Thảo là ở dưới nước."

Hữu Thanh Đằng nghe Ngôn Hy Thành nói như thế cảm thấy cũng có lí. Trong một khu rừng âm u này thì đầm lầy là thứ dễ kiếm nhất. Còn hồ nước thì phải tìm ở đâu.

Mặt trời cứ lặn, mặt trăng xuất hiện. Bên một hồ nước trong xanh in bóng mặt trăng dưới hồ. Mặc Chi ngồi thiền tĩnh tâm hấp thụ tinh hoa ở nơi này. Bên dưới hồ nước luôn có những đốm sáng lúc ẩn lúc hiện đủ sắc màu.

Mặc Chi lại gần thì thấy những bông hoa đang ở dưới đáy hồ biết đây là Từ Tước Thảo liền tháo giày và áo ngoài nhảy xuống dưới hồ.

Vị thiếu chủ lúc này cũng vừa đi kiếm thức ăn về tới. Nhìn thấy áo ngoài và giày của Mặc Chi ở bên hồ nhưng không thấy Mặc Chi đâu.

Tâm trạng lúc này cũng hơi lo lắng liền cởi mũ, giày và áo ngoài mà nhảy xuống.

Lặn được một lúc cuối cùng hần cũng nhìn thấy Mặc Chi.

Mặc Chi nhỏ từng cây Từ Tước Thảo một cách tỉ mỉ vô cùng.

"Ta bầy, người ba!", Mặc Chi nhìn thấy thiếu chủ bạch y đang tiến lại gần liền nhún mặt mà nói.

"Được được."

Biết đó là địch ý của Mặc Chi nên hần cũng không nói gì nhiều.

"Người tên gì cho ta biết tên được không? Mỗi lần gọi thiếu chủ này thiếu chủ kia đúng thật mệt.", Mặc Chi vừa nhỏ vừa thu vào nhẫn không gian và hỏi vị thiếu chủ cũng đang ở phía xa hái Từ Tước Thảo.

"Ta tên Bạch Vũ.", "Chi vậy?", "Phải!"

Sau một hồi thu hoạch Từ Tước Thảo. Cả hai đều ngoi lên mặt nước. Ánh trăng soi sáng làm cho cả hai đều nhìn thấy mặt của nhau.

"Nga! Người đẹp như vậy hèn gì giấu là phải.", Mặc Chi đi lên bờ. Gương mặt đầy chiều trô.

Bạch Vũ lúc này cứ như là một nhân ngư. Vẻ đẹp của hắn vô cùng hài hòa với khung cảnh như thế này.

Nhưng khi nhìn Mặc Chi hắn lại đỏ mặt tía tai.

"Người, người là nữ!", "Nga phải đó! Ta có nói ta là nam bao giờ rồi?"

Cả người Mặc Chi bây giờ là một bộ y phục ướt nhẹp. Nhìn thấy Mặc Chi vậy đúng là mê người. Mặc Chi còn giờ cả mặt nạ ra, cả người từ tóc đến chân đều ướt trong bộ y phục màu đỏ vô cùng yêu mị. Giống như là một bông hoa bi ngạn tràn đầy yêu khí.

Mặc Chi định cúi đầu đi hong khô nhìn thấy Bạch Vũ quay đầu đỏ mặt.

"Người né cái gì chứ! Ta có mặc đồ trong mà.", Mặc Chi nhìn thấy Bạch Vũ như vậy liền reu ghẹo không thương tiếc.

"Không biết liêm sỉ", Bạch Vũ nghe vậy liền chửi thề một câu.

Bạch Vũ nghĩ Mặc Chi như thế này mà lại dám ăn mặt thoáng mặt thoáng mát trước mặt nam nhân. Có thật đây là con gái hay không?

"Người đúng là lảm lòi. Mặc đồ ướt cảm lạnh rồi đúng có trách. À mà người không dùng nón che nữa thì có sao không?", Mặc Chi tự dung hỏi tới vấn đề này làm cho Bạch Vũ đỏ mặt lần hai.

"Người thấy được mặt thì chỉ có người trong sự môn. Cha mẹ hoặc vợ con.", "Vậy?"

"Không không! Là do ta! Ta sẽ lấy người làm thẻ.", Bạch Vũ tự dung lúng túng nói. Mặc Chi lúc này ôm bụng cười lăn cười bò.

"Ha ha! Người nghĩ sao vậy! Ta nào cần người lấy ta! Nhưng mà... hic... cái gì mà thấy mặt lấy làm vợ thì cũng hơi quá. Ha ha ha!", Mặc Chi nhìn vẻ mặt lúng túng của hắn mà cười không ngời dậy nổi.

"Nhưng...", "Coi như huê. Người thấy mặt ta thì chỉ có người quen. Còn người thì cứ... ha ha ha... xem như là không có chuyện gì xảy ra là được."

Mặc Chi cười chảy cả nước mắt. Lấy vợ sinh con gì chứ! Nàng bây giờ chỉ mới tám tuổi mà thôi. Trâu già gặm cỏ non hà.

Nhớ bỏ phiếu và like nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Từ Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Gặp phải kiêu hư không tầm thường

Bỏ đồ ướt trên người của Mặc Chi ngay lập tức được hong khô bởi một ngọn hỏa diễm nàng triệu hồi.

"Người tìm đồ ăn rồi bỏ đầu mất rồi.", Mặc Chi tới bên hồ lấy áo ngoài mặc vào. Rồi con đối lại biến nàng thành một con người khác.

"Lúc này do lo lắng cho người nên ta quên đi lúc nào không hay.", "Giữ chứ!"

Mặc Chi bỗng dung hóa đá mà sụp đổ ngay tức khắc.

Mặc Chi ôm bụng ngã người trên thảm cỏ nhắm mắt.

"Người lại làm trò gì?", "Do người nên ta đối. Thôi thì đi ngủ cho đỡ đối."

Mặc Chi vừa nói xong liền nhắm mắt đi ngủ thật nhanh chóng. Có kêu cách mấy nàng cũng không thềm dậy.

Ngày qua ngày, mặt trời lặn thì mặt trăng lên cao, mặt trăng lặn thì mặt trời lên cao. Mặc Chi và Bạch Vũ bắt đầu cuộc tìm kiếm. Bọn người thái tử cũng vậy. Ngày đêm miệt mài tìm vật phẩm và tìm kiếm Mặc Chi cùng Bạch Vũ cứ thế là qua một tháng.

Trong một vùng đầm lầy.

Đám người thái tử đang bắt đầu lùng sục mọi góc ngách để tìm kiếm Chúc Nhiễm.

"Ghé chết đi được. Bắn hết cả quần áo.", nhìn thấy bùn đất khắp nơi, Thuyền Tinh Họa và Thuyền Tiểu Kiều tỏ ra kinh hãi.

"Im miệng hết đi. Các người đi sinh tồn chứ có phải đi ăn tiệc đâu mà sợ bắn quần áo chứ!", cửu công chúa đi bên cạnh nghe hai con người này cảm râm bên tai liền nổi đóa.

"Im lặng nào. Đường như có thứ gì đó đang tới.", Bạch Nhiên Thùy chuẩn bị rút kiếm động thủ.

Mọi người đều bật chế độ đề cao cảnh giác, nhìn ngó mọi thứ xung quanh. Cả đám người đứng thành một vòng tròn xem xét mọi địa hình.

Âm thanh phát ra ngày một rõ hơn. Bên dưới lớp bùn hiện lên đôi mắt to màu vàng đang tiến về phía bên này.

"Không xong! Mau rời khỏi đây!", thái tử nhìn thấy một con vật sần sùi đang nổi lên trên mặt nước liền gấp rút báo mọi người mau chóng rời khỏi lớp bùn lầy đang ngày càng lắng xuống.

Một người của học viện Ngung Tinh xấu số chạy không kịp liền bị con vật này cho vào miệng làm bữa.

"Là Kiều Hư!", Tùng Tư Dương nhìn thấy bộ dạng nó liền đoán ra ngay.

"Còn nữa. Trên da của nó có thể bắn ra một thứ dung dịch làm tan chảy con mồi!", "Vậy điểm yếu của nó là ở đâu?"

Nghe Tùng Tư Dương phân tích Hữu Thanh Đằng bắt đầu ân sát khắp người Kiều Hư.

"Hừ! Muốn biết được điểm yếu thì chỉ cần đánh nó là được chứ gì.", Kiều Tiên ngạo mạng dùng ngân châm phóng tới Kiều Hư. Thuyền Tiểu Kiều và Thuyền tình Họa cũng muốn lập công liền đi theo Kiều Tiên nghênh chiến Kiều Hư.

"Chờ đã! Các người điên rồi.", thái tử định ngăn cản nhưng đã không còn kịp nữa. Kiều Hư tức giận, trên lưng nó bắn ra một thứ dung dịch nhòe màu vàng dán chặt Kiều Tiên, Thuyền Tiểu Kiều và Thuyền Tình Họa trên cây.

"Đã nói không được gấp mà cứ không nghe. Đúng là thành sự không có mà bại sự có thừa.", Hồ Ngọc Uyển thấy ba người này bộp chộp gấp gấp bị như thế cũng đáng.

"Việc bây giờ là phải giết và lấy được thú hạch của nó.", Bạch Nhiên Thùy ra lệnh cho đệ tử học viện Ngung Tinh bày trận cầm chân con Kiều Hư này. Bạch Nhiên Thùy rút kiếm chuẩn bị động thủ nhưng rồi lại có một tiếng động khác tiến tới một cách mãnh liệt.

Một con Kiều Hư khác to hơn con Kiều Hư lúc này từ dưới lớp bùn ngoi lên.

"Chọc nhầm Kiều Hư vương và Kiều Hư hậu rồi.", Hữu Thanh Đằng nhìn thấy cả hai con Kiều Hư hung hãn thế này mà toát mồ hôi hột.

"Giờ phải làm gì đây?", cửu công chúa đứng trước tình cảnh này cũng không dám suy nghĩ nhiều. Một là nó chết, hai là chúng ta phải làm thức ăn cho hai chúng nó và cũng đồng nghĩa tiến tới cái chết.

"Cứu ta! Ta không muốn chết.", Thuyền Tiểu Kiều bị dọa sợ ra mặt, quần áo của ba người bọn họ lúc này đang tan chảy dần.

"Người im miệng, là lớn như vậy muốn nó phát hiện ra?", Du Bác tức giận mà mắng.

Tùng Tư Dương nghe Du Bác nói xong trong đầu liền nảy lên một ý tưởng.

"Phải rồi! Kiều Hư mất vốn dĩ nhìn không rõ. Nó tấn công chúng ta là nhờ cảm nhận được sự di chuyển của chúng ta. Chỉ cần làm náo loạn âm thanh thì có thể tiêu diệt được nó."

"Hắn nói đúng! Ta cũng vừa phát hiện được điểm yếu của nó là lỗ phun ra dung dịch trên lưng. Nó không thể phun ra liên tiếp được.", thái tử quan sát một lúc rồi đưa ra kết luận của mình.

"Vậy chúng ta sẽ làm náo động nó nhưng ai sẽ tấn công điểm yếu của nó bây giờ?", Bạch Nhiên Thùy lên kế hoạch tính toán từng đường đi nước bước.

"Việc này...", mọi người ai cũng suy nghĩ. Muốn giải quyết nó thật nhanh thì phải cần hai người có tốc độ vô cùng nhanh và phải vô cùng chính xác.

"Phải chi có Mặc Chi ở đây thì tốt!"

Cao Hoành Thái và Ngôn Hy Thành ngay lúc đó liền nghĩ tới một người nhưng biết đi tìm Mặc Chi ở đâu bây giờ.

"Hai người vừa nhắc đến muội đúng không?", trong lùm cây xuất hiện hai thân ảnh một cao một thấp đi ra.

Mặc Chi và Bạch Vũ vừa lúc tìm thấy mọi người. Nhìn thấy Mặc Chi và Bạch Vũ bình an cả đám người tuy muốn vui nhưng ngay bây giờ thì không được.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tiêu diệt kiều hư

Mặc Chi quay nhìn thấy đám người đang đánh hai con Kiều Hư xù xì kia. Dù cho thế nào vẫn không thể chiếm được thế thượng phong.

Kiều Tiên, Thuyền Tiểu Kiều, Thuyền Tình Họa bị chất nhầy dính chặt tại chỗ, quần áo tan chảy gần hết hầu như không còn một mảnh vải che thân la hét sợ hãi.

"Chỉ là hai con cóc cấp tôn giả. Sao các người không mau giết nó cứu chúng ta!", Kiều Tiên vô cùng phách lối ra lệnh. Không khí im lặng bất chợt. Kiều Hư hậu đang tiến về phía của Kiều Tiên phóng cái lưỡi dài.

Một lưỡi dao bay ngang qua xém cắt đứt được chiếc lưỡi của nó.

"Ha! Bên ngoài không có tác dụng thì vào bên trong vậy.", Mặc Chi cười lạnh phi thân vào trong miệng Kiều Hư hậu.

Trước khi đi nhấn nhủ những người còn lại phải tiêu diệt được Kiều Hư vương.

Mặc Chi tạo tiếng động mạnh để cho Kiều Hư hậu phát giác được mà cuốn lấy nàng bên trong.

"Vào rồi!", mọi người lập tức triển khai ngay kế hoạch ban đầu định sẵn. Bạch Vũ sẽ là người động thủ.

Tất cả mọi người bắt đầu gây ra thật nhiều tiếng động ở mọi hướng để đánh lạc hướng Kiều Hư vương. Nó lập tức bị thu hút điên cuồng đuổi theo nhưng xung quanh nó đâu đâu cũng là tiếng động. Bạch Vũ lúc bấy giờ đang đứng trên cây đợi thời cơ.

Thấy Kiều Hư vương đã vào vị trí đánh giấu. Tay rút ra một thanh chủy thủ bạc nhảy khỏi cành cây.

Kiều Hư tức giận bắt đầu dồn năng lượng để phun ra chất nhầy ăn mòn. Ba lần liên tục bắn ra. Bạch Vũ đợi thời cơ khi nó chưa kịp đóng lại.

Thân thủ nhanh nhẹn cầm thanh chủy thủ bạc vào lỗ phun trên lưng của Kiều Hư vương.

Thanh chủy thủ bạc trên lưỡi còn có tâm chất độc nên ngay lập tức Kiều Hư vương cảm thấy vô cùng đau đớn rồi gục ngã trên đám bùn hôi thối.

Bạch Vũ dùng chủy thủ rạch bụng Kiều Hư lấy thú hạch.

"Nhiệm vụ hoàn thành.", Bạch Nhiên Thùy thờ phào nhẹ nhõm. Mọi người đều vui mừng, cả ba người kia cũng được giải thoát khỏi dung dịch ăn mòn. Trên thân không còn một mảnh vảy nên xấu hổ vô cùng lấy một bộ y phục khác thay vào.

Nhưng bên thái tử ai nấy cũng đều không cười. Mặc Chi lâu như vậy vẫn chưa ra nhờ có chuyện gì xảy ra thì sao?

Hồ Ngọc Uyển và Cao Hoành Thí đều không dám nghĩ đến những điều tồi tệ. Cầu nguyện cho Mặc Chi trở về.

Mặc Chi lúc này đang....

"Ya hù! Cầu trượt này dài vô tận à? Ngồi nghèo vãi.", Mặc Chi sau khi bị cuốn vào miệng đang trên đường rơi xuống một khúc ruột dài vô tận của Kiều Hư hậu.

Một khắc sau.

Mặc Chi rơi xuống một nơi đầy âm u. Xung quanh toàn là máu. Mặc Chi bước xuống nhìn ngó xung quanh.

"Ra đây là bên trong của một con cóc. Đúng là nhiều cơ quan thật mà cũng thối chết đi được.", Mặc Chi vừa đi vừa bịt mũi. Nếu người thường mà ngửi cái này thì hồn bay phách tán. Người chết nghe mùi này có khi còn sống lại.

Mặc Chi đi thêm một lúc nữa thì thấy một thứ sức mạnh đang ẩn náu xung quanh nàng. Mặc Chi im lặng cảm nhận vị trí của nó. Nàng bước tới ba bước, thú hạch màu xanh thẩm phát sáng. Mặc Chi nhanh chóng cắt đứt sợi dây kết nối của thú hạch và Kiều Hư.

Kiều Hư hậu giật mình. Nó cảm nhận được thú hạch của nó đã bị cắt đứt.

"Kiều Hư hậu cho ta có được thú hạch này cũng coi như là hời hẫm nga!", "Ngươi dám!"

Kiều Hư hậu nghe thấy giọng cười đắc ý của Mặc Chi thì biết Mặc Chi đã ra tay với thú hạch của mình. Khi nuốt vào thật quá là sợ sẩy.

"Cầu xin ngươi trả lại thú hạch cho ta.", Kiều Hư hậu nhẹ giọng nài nỉ.

"Muốn ta trả cũng được. Cho ta biết Chúc Nhiễm ở đâu.", Mặc Chi ngồi trong dạ dày của Kiều Hư đắc ý uy hiếp.

"Chúc Nhiễm nó, ở dưới đầm lầy này có một hang động mọc đầy Chúc Nhiễm. Ta nói rồi, ngươi hãy tha cho ta!"

Kiều Hư hậu trong đầu đang suy tính một kế hoạch để trả đũa. Khi Mặc Chi trả lại thú hạch thì sẽ cho dịch tan chảy chảy vào. Thế nào thì Mặc Chi cũng chết.

Mặc Chi lạnh giọng trả lời lại. "Thả ta ra trước! Ta nhất định sẽ trả."

Kiều Hư hậu không có tính kiên nhẫn liền cho dịch tan chảy đi vào trong bụng làm cho Mặc Chi không còn mảnh xương.

"Ha! Còn có chiêu này.", Mặc Chi triệu hồi thủy nguyên tố đóng băng dòng dịch tan chảy thành một dòng sông băng trong bụng Kiều Hư hậu.

Thủy nguyên tố đóng băng hết tất cả mọi thứ bên trong. Bên ngoài, Kiều Hư hậu dần dần bị đóng băng. Mặc Chi đâm lưng bụng Kiều Hư hậu ra ngoài. Mặc Chi cười lạnh búng tay một cái nhỏ giọng kêu. "Nô!"

Kiều Hư hậu bị đóng băng, khi nổ những khối băng chứa thịt của Kiều Hư hậu bay tứ tung. Nghe được tiếng nổ vang trời bọn người đứng bên này giật mình.

Nhìn thấy một thân ảnh trên đám mây trở về sau vụ nổ.

"Mặc Chi!", Mặc Chi vừa tới nơi thì Cao Hoành Thí và Hồ Ngọc Uyển chạy tới ôm chặt lấy nàng mà khóc.

"Muội làm gì mà lâu ra quá vậy? Biết ta lo lắng không?!", Mặc Chi gạt nước mắt của hai cô nương đang lo lắng cho nàng lúc này bảo họ đừng khóc nữa. Đánh nhau hay gì đó thì nàng có thể giải quyết nhưng những giọt nước mắt này thì nàng không thể đỡ nổi đâu!

"Suôn sẽ chứ!", Bạch Vũ nhìn thấy Mặc Chi trở lại cũng vui lây.

"Ngươi nghĩ ta là ai!", Mặc Chi nở một nụ cười vô cùng tự tin.

"Còn nữa. Ta biết được Chúc Nhiễm ở chỗ nào.", "Ở đâu?"

Cả bọn người đồng thanh hỏi.

"Đừng có hét vào mặt ta như thế. Chúc Nhiễm mọc ở bên dưới đầm lầy này. Nhưng mà trời đã tối rồi, sáng ngày mai rồi hãy lên đường."

"Chết tiệt! Lại phải lợi dụng.", Thuyền Tiểu Kiều cau có.

"Vậy ngươi có thể đứng ở trên này canh hoặc về trước mà!", cửu công chúa cảm thấy con người này thật đáng ghét. Bây giờ rất muốn cắt luôn cái lưỡi của Thuyền Tiểu Kiều cho chó ăn ngay lập tức!

"Chúng ta đêm nay sẽ nghỉ ngơi ở đây!", thái tử đứng chỉ đạo và phân chia khu vực cho mọi người. Ngày mai sẽ là một ngày đầy vất vả đối với mọi người từ trước đến giờ

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chúc nhiệm, loài cây thích dung nham!

Sau trận chiến với Kiều Hư. Mọi người đều rất mệt mỏi nhưng lại rất là vui. Lần đầu tiên hai trường là đối thủ mà lại có thể hợp tác lâu dài.

Mọi người tụ họp tại một chỗ, ngồi quây quần bên đống lửa với mùi thức ăn thơm phức. Ai nấy cũng đều ăn uống no say. Ngủ một giấc thật ngon để ngày mai đi thu hoạch Chúc Nhiệm sâu dưới lớp bùn kia.

Mặc Chi xung phong ngồi gác đêm nên ai nấy cũng đều yên tâm mà đi ngủ.

Đống lửa lúc to lúc nhỏ như nhảy múa. Mặc Chi triệu hồi một ngọn hỏa diễm sau đó là điều khiển ngọn lửa xoay vòng trông thật đẹp mắt.

"Người có tâm sự?", Huyền Ly nhìn thấy Mặc Chi ngồi một mình. Về mặt thật cô đơn nên quan tâm hỏi.

"Không có gì."

Mặc Chi điều khiển ngọn lửa xoay vòng, nhìn đám lửa này nàng lại nhớ tới hồi nàng còn năm tuổi. Đôi mắt cứ thế lim dim.

Một gia đình bình thường nhưng đầy ấm áp. Xung quanh bàn ăn là hai vợ chồng và ba đứa con của mình.

Họ ăn tối và trò chuyện rất là vui vẻ.

Nhưng..

Số phận đưa đẩy họ tới cái chết. Một đám sát thủ được cử tới đây giết chết hai vợ chồng này để bắt đầu mối. Một đám cháy bùng lên đã thiêu rụi căn nhà. Người chồng bị bắn ngay vào tim, người phụ nữ thì bị cưỡng hiếp một cách tàn bạo rồi dùng dao tự sát. Người vợ gắng sức chạy vào bên trong căn nhà đang bị đám lửa nuốt gọn.

Người vợ nhìn thấy người chồng đang nằm trên sàn rồi khi đó người vợ cũng ngã xuống. Gương mặt bà vô cùng mãn nguyện. Khi chết, chỉ ít thì hai người họ cũng sẽ đi cùng nhau.

Ba đứa trẻ bị đẩy xuống một căn hầm bí mật. Đứa con gái út đã chứng kiến toàn bộ câu chuyện này. Bố bị bắn chết, mẹ thì bị cưỡng hiếp sau đó là tự sát. Đứa bé dường như không tin vào mắt mình, sau khi đám cháy tan. Ba chị em rời khỏi căn hầm, đứa con gái cả và con trai thứ ôm hai thi thể cháy đen mà khóc.

Đứa con gái út thì không hề khóc hay nói một lời nào. Chỉ đứng trầm mặt, đôi mắt lúc nào cũng mang địch ý. Đối diện với một cuộc sống bình thường, cô vẫn luôn cười nhưng nụ cười đó chính là những sát khí vô hình, không tanh mùi máu.

Cho đến khi mười hai tuổi. Một sát thủ giết người trong vô hình đã rạn danh thiên hạ. Giết được ông trùm buôn bán dầu khí bất hợp pháp đứng đầu nước Mĩ. Và hiện tại luôn bị truy nã với giá hai trăm tỷ USD.

Nhưng họ đâu biết rằng, sát thủ họ đang tìm ngày ngày vẫn đến trường ngồi trong lớp học và sinh hoạt một cách bình thường.

Hồi ức tới đó thì kết thúc. Mặc Chi mở đôi mắt của mình, lúc này thì trời cũng đã sáng. Đống lửa cũng đã tàn. Mọi người đều chuẩn bị kế hoạch để lên đường.

"Chúng ta sẽ chia làm hai nhóm. Một nhóm trên bờ phòng thủ. Một nhóm sẽ lặn xuống dưới đầm lầy này."

Thái tử người dẫn đầu bày ra kế hoạch.

"Vậy hai phần ba số người học viện Bách Thuồng và học viện Ngưng Tinh sẽ ở trên này phòng thủ. Nửa còn lại sẽ lặn xuống dưới.", Bạch Vũ xem xét địa hình xung đưa ra ý kiến của mình.

"Chúng ta sẽ ở lại", đám người của Kiều Tiên xung phong dơ tay ở lại.

Nhìn thấy họ nói như thế thì đám người thái tử càng không yên tâm nên cử thêm Hữu Thanh Đằng và Tùng Tư Dương ở lại. Và tất nhiên là cử công chúa cũng ở lại vì sợ sẽ nguy hiểm.

Bên đội ngũ của Ngưng Tinh là gồm Bạch Vũ và ba học viên khác lặn xuống đầm lầy. Bạch Nhiên Thủy ở lại để chỉ đạo mọi người.

"Nhớ phải theo sát nhau. Còn về việc giao tiếp dưới nước thì chắc mọi người đã biết!", thái tử dặn dò những người sẽ đi theo mình xuống bên dưới đầm lầy.

Sau khi phân phó trách nhiệm. Đám người Mặc Chi bắt đầu lặn xuống đầm lầy. Nước đục ngầu rất khó để thấy được đường đi. Người lặn xuống thì chắc chắn phải có được kỹ thuật vô cùng tốt. Người dẫn đầu là Bạch Vũ và thái tử. Mọi người theo chỉ đạo chia nhau ra tìm kiếm hết mọi ngõ ngách ở đây. Hồ Ngọc Uyển phát hiện một cửa động bị che lấp bởi một hòn đá to.

Mặc Chi búng tay một cái, hòn đá theo đà nổi tan tành. Mọi người bơi vào bên trong. Được một đoạn đường thì họ rơi xuống một hang động có sức nóng kinh người.

Chúc Nhiệm vẫn vững chãi bám thân trên những tảng đá to theo đó mọc chẳng biết nơi này. Một học viên của học viện Ngưng Tinh vươn tay định hái Chúc Nhiệm nhưng đập vào mắt hắn là một cái cây biết cử động lại còn chạy rất là nhanh. Nhìn thấy Chúc Nhiệm lao mình xuống hồ nham thạch mọi người ai nấy cũng đều hốt hoảng. Nhưng phụ sự lo lắng, Chúc Nhiệm không hề bị thiêu đốt mà còn giúp cho nó tươi hơn.

"Đúng là loài cây kì lạ.", Mặc Chi chạm nhẹ vào lá cây Chúc Nhiệm không như là có sự cự tuyệt. Nhưng rồi sau đó lại kéo nhau bám lên thân của Mặc Chi.

"Chuyện gì thế này!", đụng vào thì Chúc Nhiệm liền chạy. Nhưng tại sao nó lại bám dính chắc cứng Mặc Chi như vậy?

Mặc Chi thì lại có thể hiểu. Vì bên trong nàng là một luồng tinh thần lực vô cùng dồi dào, với lại bọn chúng còn cảm nhận được hóa nguyên tố đang giao động mạnh mẽ bên trong nên

bám lấy Mặc Chi mà hút chút chất dinh dưỡng. Mặc Chi này ra một ý tưởng nói nhỏ với đám Chúc Nhiễm.

Nói rằng nếu đi theo thì nàng sẽ cung cấp cho chúng một nơi vô cùng lí tưởng để sinh sống không cần phải ở trong hang động nhỏ bé thế này.

Chúc Nhiễm có vẻ hiểu liền nghe theo Mặc Chi.

Mặc Chi đưa đám Chúc Nhiễm vào trong không gian Long mệnh.

"Người rừng ở đâu thì về đó!", Huyền Ly nhìn thấy một cỏ thân thể xung quanh toàn là cây cỏ liền tưởng Mặc Chi thành người rừng.

Mặc Chi không quan tâm. Đưa đám Chúc Nhiễm vào trong một căn phòng. Bên trong là những loại thảo dược quý lúc trước nàng trồng ở đây. Chúc Nhiễm tự động leo xuống khỏi người Mặc Chi.

Từng đám rủ nhau leo lên những nơi cao nhất theo đó mà mọc. Căn phòng này có thể làm cho bọn chúng sinh sống một cách tự nhiên, tự điều chỉnh nhiệt độ thích hợp với từng loại.

Mặc Chi vô cùng hài lòng rồi đi ra ngoài. Nhìn thấy xung quanh Mặc Chi không còn Chúc Nhiễm nữa ai nấy cũng đều tò mò.

"Chúc Nhiễm đâu rồi?", thái tử nghi hoặc hỏi.

"Lúc này đốt hết rồi nhưng ta còn giữ lại hai cây.", Mặc Chi đưa cho Bạch Vũ và thái tử mỗi người một cây Chúc Nhiễm đặt ở trên tay.

"Không thể nào! Nham thạch nóng như vậy mà lại còn hai cây.", ba học viên học viện Ngưng Tinh nghe Mặc Chi nói xong liền phản bác lại vấn đề vô lí này.

"Lửa của ta là có thể đốt chúng làm dược liệu chứ không phải như hồ nham thạch đằng kia là cung cấp dinh dưỡng cho chúng, được chứ!"

Mặc Chi mặt vô cùng tự tin mà đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Ngịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Cuộc đua sinh tồn kết thúc

Trong hang động lúc này còn còn một bóng cây Chúc Nhiễm. Hồ dung nham bắt đầu tràn lên bờ với độ nóng khủng khiếp.

"Nguy rồi! Mau rời khỏi đây. Không thì sẽ bị dung nham này nuốt chửng.", thái tử dẫn đầu nhảy lên con đường đi vào ban này.

Mọi người đều gấp gáp xô đẩy nhau mà leo lên trước. Ai nấy cũng đều không muốn chết ở một nơi như thế này. Nhìn mọi người lên đầy đủ, Mặc Chi là người leo lên cuối cùng. Với tốc độ chậm chạp này thì họ khó có thể ra khỏi miệng hang này được. Nó quá dài đối với họ.

Và lúc này là đang bơi ngược với dòng nước nên tốc độ giảm đi rất nhiều.

Mặc Chi cảm thấy không ổn lúc này liền triệu hồi Yêu Nguyệt Cơ với hình dáng một quả bóng bằng nước.

"Mau đi vào bên trong!", Mặc Chi hỏi thúc mọi người bơi vào bên trong bong bóng. Bên trong chỉ đủ chỗ cho bảy người. Mặc Chi bảo Yêu Nguyệt Cơ rời khỏi trước khi quá muộn. Bản thân thì dùng phong nguyên tố bơi ra bên ngoài.

Dung nham phía sau vẫn điên cuồng đuổi theo tràn ra khỏi hang. Thấy mọi người rời khỏi an toàn lúc này Mặc Chi mới hạ mình. Tay kết ấn phức tạp đọc chú thuật.

"Người muốn ngăn chặn dòng dung nham này là điều không thể nào!", Huyền Ly bên trong cũng nóng gan nóng ruột không biết Mặc Chi định làm chuyện điên rồ gì tiếp theo.

"Ban đầu đề ý. Chỉ cần cho thổ nguyên tố san lấp mặt hồ là thứ nhất. Dùng thủy nguyên tố đóng băng toàn bộ bên trong làm một lớp khóa phong bế tạm thời."

"Nhưng bao lâu?", "Nhiều nhất thì chắc là một ngàn năm."

Xung quanh Mặc Chi là những ngọn lửa bùng cháy tạo nên một lớp bảo vệ vô cùng hoàn hảo.

"Người điên rồi. Một ngàn năm chẳng khác nào là rút đi sự sống của người.", Huyền Ly liền cảnh báo. Nhìn Mặc Chi không thêm đề ý tới nên hấn cũng thờ dãi.

"Được rồi. Nhưng người phải nghe theo lên của ta.", Mặc Chi nghe Huyền Ly nói vậy thì hài lòng. Chuẩn bị tư thế bắt đầu tiến hành nhiệm vụ.

Mặc Chi trong người lấy ra một vài tấm giấy màu vàng. Dung máu của mình vẽ lên mấy tờ phù chú dán chung quanh miệng hang. Dòng dung nham lúc này bị Mặc Chi dùng phù chú cản trở nên không chảy ra bên ngoài được.

"Cái này sẽ không cầm cự được bao lâu. Nên phải biết nắm bắt thời cơ.", "Biết rồi!"

Mặc Chi lao mình vào dòng dung nham đi xuống phía dưới cùng của hang động. Yêu Nguyệt Cơ sUau khi hoàn thành nhiệm vụ cũng trở về với Mặc Chi.

Mặc Chi triệu hồi Yêu Nguyệt Cơ trong hình dáng của một cây Nguyệt trượng có hình mặt trăng lưỡi liềm trong suốt xinh đẹp.

Thổ nguyên tố được Mặc Chi triệu hồi. Mặc Chi điều khiển thổ nguyên tố che lấp miệng hang bên cạnh sau đó là xung quanh hang động. Dung nham bị bộ áo giáp của Mặc Chi nuốt chửng không còn một chút. Lớp phong ấn thứ nhất hoàn thành, Mặc Chi tiếp tục triệu hồi thủy nguyên tố đóng băng toàn bộ nơi này và thời gian là một ngàn năm.

Mặc Chi sau khi hoàn thành nhiệm vụ về mặt có đôi chút tiêu cực thiếu sinh khí.

"Rời khỏi đây được rồi.", Yêu Nguyệt Cơ lơ lửng trên không. Mặc Chi ngồi lên Yêu Nguyệt Cơ bắt đầu rời khỏi hang động. Lớp đá bị đục thủng. Yêu Nguyệt Cơ đưa Mặc Chi ra bên ngoài. Toàn bộ nơi Yêu Nguyệt Cơ đi qua đều đóng băng toàn bộ. Lớp dung nham bị đóng băng tạo một con đường để Mặc Chi đi ra.

Rời khỏi đầm lầy đen. Yêu Nguyệt Cơ biến đổi thành bong bóng nước đưa Mặc Chi lên bờ.

Mặc Chi sắc mặt tuy tiêu tuy nhưng đeo mặt nạ thì chắc chắn là mọi người sẽ không biết nên vẫn giả vờ bình thường mà cười vui vẻ với mọi người.

"Muội không bị gì chứ Mặc Chi?", Cao Hoành Thí nhìn thấy Mặc Chi trở lại vui mừng khôn xiết. Mặc Chi đã dùng bảo bối của mình mà đưa mọi người đi lên trước, một mình chống chọi với dòng dung nham.

Nhìn thấy Mặc Chi không bị tổn thất cái gì mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

"Tất cả đã tập hợp đủ thì chúng ta sẽ cùng nhau trở về.", Bạch Vũ tập hợp tất cả người bên Ngưng Tinh học viện và cùng nhau trở về. Thời gian hai tháng đã hết. Đã đến lúc phải trở về.

Thái tử cũng tập hợp đầy đủ mọi người. Hai bên cùng một lúc bóp nát quả cầu thủy tinh để đi ra ngoài.

Quả cầu dịch chuyển mọi người ra khỏi khu rừng. Phía xa xa là những vị giám khảo đứng trông chừng từng ngày từng đêm.

Có điều là người của học viện Hà Hoàng đã về trước mọi người ở đây cách đây ba ngày trước và nắm trong tay là thú hạch của Lục Ngạc Giai nên hết sức kiêu ngạo.

"Các người cuối cùng đã trở lại. Tuy nhiên người về trước sẽ là người đứng nhất.", viện trưởng học viện Hà Hoàng nhìn đám người nở nụ cười vô cùng đắc ý.

"Thật không?", Mặc Chi ném xuống đất một thú hạch của Kiều Hư hậu, cây Chúc Nhiễm và một vài nhánh Tử Tước Thảo khiến cho viện trưởng học viện Hà Hoàng trầm mặt không nói lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cao thủ chơi dơ

Nhìn thấy vật phẩm bị chà đạp dưới đất như vậy khiến cho ai nấy cũng thấy xót. Đó đều là những món đồ khó có thể mà mua được. Vậy mà con người này dám quăng xuống đất như vậy.

"Sao nào, Còn gì để nói?"

Mặc Chi cười lạnh nhạt nhìn về mặt vô cùng buồn cười của đám người trước mặt.

Viện trưởng học viện Hà Hoàng ráng nuốt con rức giận, sắc mặt ngưng ngạo tiếp theo là lạnh thính.

Bạch Vũ cũng cho người để bỏ món vật phẩm ra. Nhìn thấy học viện Ngưng Tinh cũng lấy ra món đồ bằng với học viện Bách Thường, thì đại trưởng lão liền hiểu được ý đồ ở đây.

Chắc là Mặc Chi cùng với tên này đã hợp tác lại thành một nhóm qua đó mà giúp đỡ nhau.

Không đời nào có chuyện hoang đường đó được, kẻ thù với nhau cơ đấy. Chi đơn thuần là lợi dụng nhau mà thôi.

Đại trưởng lão ngay lập tức thu hồi lại cái suy nghĩ đó và trở lại trạng thái bình thường.

"Đến lúc kết thúc rồi.", "Phải đó đừng có mà kéo dài thời gian chứ, lũ người học viện Hà Hoàng kia!"

Bạch Nhiên Thùy chia kiếm về phía viện trưởng học viện Hà Hoàng mà nói. Mọi người đứng sau liền hưởng ứng mà đồng thanh đáp trả.

"Nhiên Thùy không được vô lễ.", Bạch Vũ trong lòng cười mím nhưng bên ngoài thì mặt vẫn không cảm xúc dơ tay chặn lại.

"Hừ! Các người được lắm!", trước sự kiêu ngạo của bọn người Ngưng Tinh, viện trưởng học viện Hà Hoàng xem chút nữa là bùng nổ sự tức giận của mình.

"Các người được lắm! Ha ha ha! Tuổi trẻ đúng là thật tuyệt đấy!", đại trưởng lão thích thú vuốt râu mà cười.

Mọi người được triệu tập lại sảnh sau đó là bắt đầu công bố kết quả.

"E hèm, qua cuộc thi lần này thì chúng ta có hơi đánh giá thấp các người rồi.", "Năm nay thực lực có thể nói là hơn lớp trẻ năm trước."

Khi vừa nói xong thì sắc mặt bên Hà Hoàng không được tốt lắm.

"Về vật phẩm. Ta xin được công bố.", giọng của viện trưởng học viện Hà Hoàng hơi ngập ngừng trong giây lát.

"Bách Thường, thú hạch của Kiều Hư hậu phẩm chất cao,..." sau khi công bố xong kết quả của ba trường, học viện Bách Thường đứng nhất, tiếp theo là Ngưng Tinh và cuối cùng là Hà Hoàng.

Buổi tối.

'Rầm!'

"Đúng là lũ người vô dụng. Đường đường là học viện Hà Hoàng tiếng tăm lừng lẫy nhất ba trường vậy mà lại thua trong tay Bách Thường kém cỏi."

Viện trưởng học viện Hà Hoàng tức giận gọi hai người dẫn dắt đội ngũ của trường.

"Xin ngài bớt giận. Chúng tôi có một kế hoạch khiến cho chúng ngày mai có thể không thể nào về nhà được khi đã lên sân đấu!", nữ nhân cười vô cùng kiêu ngạo.

Một thân ảnh đen ngời trên mái nhà.

"Thật không may. Người bị dính chương đó sẽ là các ngươi a!", Mặc Chi ngồi ăn cây kẹo đường trên nóc nhà.

"Sao lúc nào người ta làm việc gì xấu là nơi đó có người vậy? Mặc Chi."

Huyền Ly dường như tương tượng Mặc Chi thành một con quái vật đánh hơi mùi xấu xa trong đêm tối.

"Ai biết được. Cứ coi như chúng xui xẻo khi gặp phải cao thủ chơi dơ ta đây.", Mặc Chi vô cùng thích thú, cười gian tà.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 39: Thời gian tính kế!

Tự hỏi rằng đám người kia có thể thực thi được kế hoạch hay không? Trước khi đi, Mặc Chi đưa cho nhóm của Hữu Thanh Đăng được tề tiến cấp tức thời nên chắc gì chúng có thể đầu lại.

Mặc Chi liếm môi, nụ cười sát khí vô hình.

"Không giết người thì ta cho chúng tàn phế."

"Thật độc ác! Tuổi nhỏ như thế mà lại... haizz.", Huyền Ly chịu thua cái tính cách này của Mặc Chi. Một hải tử chỉ tám tuổi, thực lực yêu nghiệt, đều có những tính toán riêng trong đầu, giết người không chớp mắt, vẻ ngoài hơn cả tử cực phẩm. Con người như vậy sợ ngay cả Như Nguyệt cũng không thể bằng.

Bóng đen biến mất trên mái nhà không một chút tung tích.

Một đêm khác qua đi là bình minh đi tới.

Mọi người được dẫn tới một cái lõi đài rộng lớn. Giữa là hình của một con hổ vô cùng dữ tợn.

"Hà Hoàng bị loại bốn người chắc chắn sẽ không đầu lại chúng ta. Hahaha!", Kiều Tiên cười kiêu ngạo chỉ trỏ.

"Ta nói tại sao lúc đó Kiều Hư không ăn thịt các ngươi cho xong! Mặc dù quân số ít nhưng toàn là những tinh anh có tiếng tăm ngươi dám khinh địch sẽ nhận lấy quả đắng.", Cao Hoành Thĩ lườm Kiều Tiên khiến cô ta không đáp trả lại được gì.

Bên Hà Hoàng

Hồng Liên Mĩ suy tính hết tất cả mọi việc, nhìn nội bộ bên Bách Thường lục đục thì vô cùng đắc ý.

Điểm danh quân số thì chỉ thiếu mỗi Mặc Chi mà mọi người cũng không để tâm. Mặc Chi thì đối kháng thì chắc cũng còn rất là lâu mới xuất hiện.

Ngũ trưởng lão dẫn dò mọi người vô cùng kĩ lưỡng. Nhất là được tề tiến cấp nhất thời, phải sử dụng đúng lúc, đây cũng chỉ là thuật lại cho vui mà thôi, ngũ trưởng lão vô cùng tin tưởng. Thái tử và Hữu Thanh Đăng có thể dẫn dắt được những người còn lại.

Một đoàn người mặc bạch y đội nón có mạng che bước vào. Bên họ cũng bị loại hết hai người nên chắc đối kháng sẽ là Bạch Vũ và Bạch Nhiên Thùy.

Thái tử nhìn đội hình bên đó trong đầu có những tính toán. Việc tung ra Mặc Chi và Tùng Tư Dương liệu có phải là đúng đắn?

Tiếng trong vang lên dồn dập, trên một tòa nhà bốn vị giám khảo lần lượt xuất hiện và an vị vào chỗ ngồi của mình. Từ bên trái nhìn qua lần lượt là đại hoàng tử Cung Vô Kỵ, tiếp theo là vương tử Ngô Hải Nam, kế bên là viện trưởng học viện Hà Hoàng, Hàn Tử Linh và cuối cùng là đại trưởng lão học viện Bách Thường, Mộc Hoàng.

Bốn người đều tỏa ra một người tinh thần lực không tương thấp sáng bốn ngọn lửa bốn góc lõi đài.

"Oa! Thực lực thật cao cường!", mọi người đứng bên dưới đều trầm trồ khen ngợi không ngớt.

Nhìn bên dưới đám người đông đúc không nhìn thấy Mặc Chi khiến cho ai đó hơi bị thất vọng.

- - - - -

Ad chuẩn bị ra tiểu thuyết mới tên là "Cô nàng Capuchino"

Mọi người đón đọc nha!

Lịch ra: 12h ngày 28/9/2019.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Giò ra tay

Cuộc thi năm nay ở học viện Hà Hoàng phải nói là đầu tư nhất mọi năm. Ngay cả các học viên năm nay cũng không hề tầm thường, lai lịch càng khiến cho người ta ganh ghét.

Đại trưởng lão bước lên phía trước, tay vuốt râu cười vui vẻ rồi nói: "Luật lệ thì các ngươi đã biết, ta và ba vị giám khảo còn lại chỉ chúc cho các ngươi may mắn và nhất định phải sống sót.", "Đã rõ!"

Đội ngũ bên dưới đồng thanh hô to làm cho các vị giám khảo hài lòng. Bảng một Hà Hoàng với Ngưng Tinh, bảng hai Ngưng Tinh với Bách Thường, bảng ba Bách Thường đấu với Hà Hoàng. Trận solo chia ba bảng như đấu tổ hợp năm năm. Mỗi bên solo chỉ được một người trừ trường hợp đội kia bị loại còn năm người thì có thể đấu lại.

Về mặt khán giả bên dưới ai nấy cũng đều háng hót chờ có kịch vui xem. Thí sinh dự thi ở theo từng khu một.

"Để đảm bảo kẻ sách đã vạch ra chúng ta sẽ là người thi trước để giành được lợi thế.", Thái tử về mặt nghiêm túc nói.

"Ta đồng ý! Đối phương chắc chắn sẽ ra tay chơi xấu nên phải đề phòng.", Hữu Thanh Đằng cũng nhất trí. Mọi người ở đây không có ai phản đối. Về phần solo mọi người để cho Tùng Tư Dương thi đấu trước. Mặc Chi là con ác chủ bài để giành ở phút cuối. Nếu Tùng Tư Dương không địch lại thì Mặc Chi sẽ là người dứt điểm chỉ cần ba điểm họ có thể nắm chắc trong lòng bàn tay.

Tiếng trống nổi lên, cuộc thi chính thức bắt đầu. Các thí sinh tiến gần đến kháng đài theo chỉ dẫn. Gồm có ba sân, bảng một sân Đông, bảng hai sân Nam và bảng ba sân Bắc. Thời gian là ba nén hương bên nào có nhiều người còn trên kháng đài sẽ thắng. Nếu như hết ba nén hương bất phân thắng bại sẽ cho hòa.

"Đập tay đi. Nhất định chúng ta phải chiến thắng!", cửu công chúa đưa tay ra. Mọi người lần lượt đề lên, với tinh thần tốc chiến tốc thắng khiến họ trở nên phấn chấn hơn. Mọi người lần lượt bước lên kháng đài. Một lớp bảo vệ xuất hiện bao phủ lấy kháng đài thành một cột sáng để cho mọi đòn tấn công không bị lọt ra bên ngoài.

Quả cầu ở một cột trên kháng đài xuất hiện lơ lửng. Những vật này đại diện cho bốn vị giám khảo đang quan sát từ đằng xa. Tiếng pháo hoa nổ, cuộc thi bắt đầu!

Xin lỗi mọi người không ra truyện. Bữa giờ bận ôn kiểm tra nên mình không có thời gian cầm được điện thoại nên không ra chap.

Truyện Cô Nàng Capuchino đã có. Mọi người bỏ chút thời gian đọc và theo dõi nha!

Cảm ơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nước cờ đầu tiên

"Mọi chuyện khá là thú vị. Càng ngày càng kích thích!"

Một thân ảnh lơ lửng trên tầng mây xanh tằm nắng.

"Đúng là con mèo lười.", Huyền Ly nhìn thấy bộ dạng của Mặc Chi thì chỉ có thể nhắm mắt mà cho qua. Hắn không thể tài nào hiểu được rằng tại sao Yêu Nguyệt Cơ là một thanh kiếm kiều ngạo nhưng sao lại có thể chấp nhận người như Mặc Chi làm chủ.

Mặc Chi nằm trên đám mây xanh bên cạnh là một tấm gương tròn hình chữ hai mươi một in có thể quan sát được phía bên dưới. Phạm vi của món đồ này có thể bắt được tín hiệu ở xa rất tốt hình ảnh sắc nét vô cùng khiến cho Mặc Chi lười đi xuống.

"Tôi lượt chúng ta rồi kìa. Đội của thái tử lên trước ư, ý kiến không tồi. Chỉ cần xong trận này sẽ có kịch vui."

Mặc Chi thích thú nhìn hình ảnh trên tấm gương.

Bên dưới.

Bảng ba thi đấu thứ hai. Đội của Thái tử lần lượt bước lên sân. Thái tử, cửu công chúa, bà di Kiều Tiên và bà cô hung dữ Thuyền Tiểu Kiều lên cùng một lúc và cuối cùng là Ngôn Hy Thành. Đội đối thủ không ngoài dự đoán là những con người vừa mới đầu ban này giành chiến thắng nhờ chơi xấu.

Cả hai đội cuối chào đối thủ rồi lùi về sau sắp xếp đội hình.

Đại hoàng tử Cung Vô Kỵ cười mà hăm dọa. "Tại hạ còn nhớ năm mình còn đứng trên kháng đài này cũng chỉ là một Tôn giả trung kì nhỏ bé. Đúng là năm nay vượt trội hơn nhiều năm trước."

"Đại hoàng tử quá khen, quá khen. Ha ha ha!!!", cả ba người đều cười vui vẻ riêng chỉ có vương tử ngồi chống cằm chán nản nhìn về phía kháng đài.

Đội hình của Hà Hoàng gồm có ba chiến sĩ và hai pháp sư, tất cả đều là Tôn giả đỉnh phong do Hồng Liên Mĩ dẫn dắt khí thế chẳng thua kém ai.

Đội thái tử toàn bộ đều là kiếm sĩ, một Tôn quân sơ kì, ba Tôn giả trung kì và một Tôn giả sơ kì.

Mỗi bên đều xếp đội hình khác nhau. Bày ra thiên la địa võng để đuổi cùng giết tận kẻ thù.

"Để ta xem các ngươi còn kiêu ngạo bao lâu!", Hồng Liên Mĩ gương mặt vô cùng đắc ý cười chế nhạo.

"Để rồi xem! Ta và ngươi ai thắng!"

Mặc Chi nhìn về mặt đắc ý của Hồng Liên Mĩ mà buồn cười. "Xem ra những việc làm khi này là có mục đích.", Huyền Ly ngồi thư thả uống ngụm trà, sự việc không hề đơn giản như mọi người nghĩ.

Nửa canh giờ trước.

Mặc Chi đột nhập vào khuôn viên của Hà Hoàng. Quần áo của nàng đều được trao đổi để thực hiện kế hoạch trả đũa.

Chuẩn bị kĩ càng thì thấy đám người của Hồng Liên Mĩ đi tới, Mặc Chi về mặt bình thường đi ngang, giả vờ va phải Hồng Liên Mĩ làm cô ta ngã xuống. Nàng nhanh tay lấy bên người Hồng Liên Mĩ một lọ được màu đỏ thẫm.

"Người không có mắt nhìn hà đồ dân!", "Ay nha, Liên Mĩ sư tỷ, là ta không thấy tỷ đang đi tới đã lỡ va phải tỷ.", Mặc Chi nghe Hồng Liên Mĩ chửi mà gương mặt gần như là đen và cười thâm.

Mặc Chi đẩy một chút thảo dược đặc biệt vào bên trong lọ thuốc ban nãy lấy được rồi lại nhào tới phui y phục cho Hồng Liên Mĩ nhét lọ được trở lại trong người Hồng Liên Mĩ nở nụ cười chạy đi.

Kết thúc hồi ức. Mặc Chi cười lẫn lộn chảy ra nước mắt. "Chắc chắn sẽ có gì đó xảy ra cho mà xem"

"Người đã cho một chút thuốc tiêu chảy vào bên đó chẳng?", Huyền Ly nói đùa nhưng nhìn về mặt của Mặc Chi thì biết chắc có lẽ là thật.

"Lão yêu quái mũi cũng thính phết nhỉ. Thứ mà lúc đó ta lấy trong người cô ta vốn dĩ là hàng lậu tác dụng phụ là gây thổ huyết đến chết. Mà mũi của nó cũng nặng thật, ta chỉ tiện tay cho vào chút thuốc tiêu chảy cứu cô ta một mạng sẵn làm mất mặt trước nhiều người cho biết nhục."

Mặc Chi tuy nói thể nhưng nghĩ về thứ thuốc đó lại khiến nàng đa nghi. Tiến cấp tức thời là một thứ được khó có thể làm ra được. Mà lọ được đó nếu như dùng rồi thì không thể dùng lại được quả là đáng sợ mà. Người sau khi chết xác sẽ héo khô không còn da thịt khiến cho mọi người có thể nghĩ rằng đó là trùng độc mà chết.

"Tên này chắc cũng không phải dạng vừa, xem ra sau chuyện này phải tìm hẩn uống trà trò chuyện mới được.", sự việc càng ngày càng khó đoán Mặc Chi chỉ có thể được bước nào đi tới đó. Sự xuất hiện của người bí ẩn này khiến nàng cảm thấy tò mò không kiềm được, cả Yêu Nguyệt Cơ cũng háo hức mà rung lắc không ngừng.

Ben của Hồng Liên Mĩ dường như chiếm lợi thế hơn bên Thái tử rất nhiều. Hai tên pháp sư hệ thủy đằng sau là chỗ cung cấp năng lượng cho đám người Hồng Liên Mĩ vẫn còn sung sức.

Mặc Chi cảm thấy tình trạng khá là bế tắc thì thềm bên tai của Ngôn Hy Thành.

"Kê bên trái là người duy trì thế trận.", Ngôn Hy Thành biết được tín hiệu đó là của Mặc Chi liền tới bên cạnh Thái tử truyền lại những lời Mặc Chi nói.

Thái tử hiểu ý bảo tất cả tụ lại một chỗ lập kết giới chống đỡ. Ba người của Hồng Liên Mĩ ra những đòn vô cùng độc ác khiến cho Thuyền Tiểu Kiều trọng thương gắng gượng đến phút này.

Cảm thấy sơ hở, Thái tử cầm trường kiếm phóng ra khỏi kết giới đâm vào kê đang đứng bên trái điều hành trận pháp rắc rối này. Thế trận Chim trong lồng đã bị phá vỡ. Tên đó cùng lúc bị đá bay xuống kháng đài.

Mọi người dường như đã được thờ trước những đòn tấn công dồn dập. Kê cả đáp người của Hữu Thanh Đằng cũng toát mồ hôi sột ruột.

Trận pháp bị phá bên của Hồng Liên Mĩ ai cũng thổ huyết làm cho khán giả bên dưới đều trở mặt và không ngờ tới.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Sử dụng được tề

Trận pháp của Hồng Liên Mĩ bị phá một cách nhanh chóng làm à tức giận. Lấy trong người một lọ được màu đỏ trút vào trong miệng. Một luồng sức mạnh bỗng bùng tuôn trào hất văng tất cả mọi người trên kháng đài.

"Được tề sao?", đúng là chơi xấu quá mà.", Cao Hoành Thí nhìn về mặt khát máu của Hồng Liên Mĩ lúc này trông thật đáng sợ. Chỉ mới này là Tôn Giả mà giờ đã lên Tôn Quân trung kì rồi.

Bên Hồng Liên Mĩ lại tạo thêm một trận pháp kì lạ. "Thịnh Thiên.", Hồng Liên Mĩ lấy chiếc roi sắt trong người quất về phía của thái tử. Đòn roi hạ xuống làm kháng đài bị chệch làm đôi.

Thái tử cảm nhận được nguy hiểm và tránh né kịp thời.

"Kịch hay sắp bắt đầu.", Mặc Chi nhìn trận đấu lúc này mà cười gian, mọi kế hoạch đã đầu vào đó.

Một lần nữa cả nhóm lại rơi vào bẫy của Hồng Liên Mĩ. Hai tên pháp sư hệ thủy cho đóng băng toàn bộ kháng đài khiến chúng tron trượt vô cùng. "Chuyện gì thế này, á!", Kiều Tiên đỡ Thuyền Tiểu Kiều không cẩn thận bị dính một chương của Hồng Liên Mĩ.

"Đáng ghét!", cửu công chúa nhìn thấy cảnh này thì đẩy cả hai người bị thương vào giữa ba người.

"Người còn tiếp tục được chứ?!", thái tử nhìn thấy Kiều Tiên nôn ra máu liên tục thì có hơi lo lắng an nguy cho nàng ta.

"Khục. Đau thật.", Kiều Tiên cứ như thế ôm lấy Thuyền Tiểu Kiều đang trọng thương mà ngất xỉu.

"Chỉ còn ba người các người thì làm được trò trống gì chứ hà. Ha ha ha!!!", Hồng Liên Mĩ hống hách vùng roi liên tục về phía của cửu công chúa.

"Thời gian đếm ngược.", Mặc Chi bắt đầu đếm

"Five."

"Các ngươi chết chắc rồi.", Hồng Liên Mi lao nhanh về phía cửu công chúa cười độc ác.

"Four."

"Cẩn thận, cửu công chúa!", Ngôn Hy Thành chạy về phía cửu công chúa định che chắn.

"Three"

Thời gian bắt đầu ngắn dần.

"Two."

Thời gian như ngưng đọng, khán giả bên dưới đài nhắm mắt không dám nhìn. Viện trưởng học viện Hà Hoàng vuốt râu cười độc ác.

"One."

Cửu công chúa quay người nhìn thấy đòn roi đang tiến về phía mình.

"Và zero."

Hồng Liên Mi bắt đầu có trạng thái đau đớn tột cùng, đang lao tới thì đột nhiên khụy xuống ôm ngực, tiếp theo là nôn ra máu đen và đau bụng dữ dội.

Đám người còn lại thấy nguy liền dốc toàn lực tấn công đám người thái tử.

"Các ngươi phải chết!", "Chưa chắc!", Ngôn Hy Thành lấy ra một lọ dược trút vào trong miệng. Là lọ dược trước lúc đi Mặc Chi đã cho mỗi người một lọ Tiến Cấp Tức Thời.

Ngôn Hy Thành ngay lập tức cảm nhận được nguồn sức mạnh trong người đang tuôn trào cầm lấy trường kiếm xông về phía của Hồng Liên Mi đánh ả ta bay xuống kháng đài. Những người kia chưa kịp nhìn thấy gì cả cũng bị thái tử đánh văng xuống kháng đài.

Kết thúc trận đấu, kết giới mở ra. Người còn trên kháng đài là học viện Bách Thường cũng có nghĩa là họ đã thắng trận này.

"Hoan hô! Mọi người tuyệt vời lắm.", khán giả bên dưới hô hào chúc mừng những người chiến thắng.

"Chuyện này đúng thật là hoang đường, sao có thể!", viện trưởng học viện Hà Hoàng tức giận bóp vỡ chén trà. Ông ta không thể tin được rằng đội ngũ ông ta tâm đắc nhất lại bại trong tay của Bách Thường mà ông ta luôn coi thường.

"Tốt lắm! Ha ha ha!", đại trưởng lão thì tự hào với thành tích này.

Kiều Tiên và Thuyền Tiểu Kiều bị thương nặng nên sẽ không được tham gia các vòng đấu sau. Thái tử thì lại được chứng kiến sức mạnh của dược tề Tiến Cấp tức thời. Đúng là lúc đó làm cho người ta yếu tim thật.

"Cái cô Hồng Liên Mi gì đó hành động đúng là kì lạ mà.", "Phải đó! Lúc đầu ta tưởng là mình chết chắc rồi chứ!"

Nghĩ lại tình cảnh ban nãy đúng là làm cửu công chúa một phen hoảng hốt.

"Đúng là nên gặp người đó để uống trà trò chuyện rồi.", Mặc Chi nhìn thấy Hồng Liên Mi như vậy cũng không thấy có gì lạ mà chỉ hứng thú với người làm ra dược tề này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tung tích dược sư bí ẩn

Sau trận này thì hầu như bên Hà Hoàng đã bị thua một cách thảm hại làm cho nước Ngải Toa hết sức mất mặt. Hoàng thất không ai coi ra gì. Ngải Toa là nước đứng nhất của đại lục này lại thua hai lần ngay tại sân nhà luôn là chủ đề bàn tán của nhiều người.

Đội của thái tử tuy rằng bị thương khá nghiêm trọng nhưng vẫn mang chiến thắng trở về khiến đại trưởng lão và ngũ trưởng lão vô cùng hài lòng. Bớt đi một đối thủ, trận chiến với Ngưng Tinh diễn ra sẽ nhanh hơn so với dự tính.

Phần thắng chỉ khoảng năm mươi phần trăm vì bên họ sắp đối đầu là những tinh anh lớn mạnh hơn họ rất nhiều. Tuy vậy ai nấy cũng đều coi như đây là một cơ hội giao lưu.

Một đám người tụ tập lại một chỗ cười nói, Mặc Chi từ đằng xa đi tới, trên tay là một vài quả táo chín đỏ một mình ăn vô cùng ngon lành.

"Mặc Chi, sớm giờ muội đã đi đâu? Lại đi ăn vặt?", Cao Hoành Thí bắt quả tang Mặc Chi về mặt cho hơi giận.

"Đói quá mà muội cũng chịu thôi.", Mặc Chi về mặt có chút lảng tránh.

"À mà, lúc này thì đâu ta cảm thấy như là muội nói cho ta biết được điểm yếu của bọn người Liên Mi kia. Hay là ta đã nhầm nhỉ?", Ngôn Hy Thành nhìn về phía Mặc Chi rồi nghĩ lại lúc này mà phân vân.

"Ngươi nghe nhầm thì có! Một con heo chỉ biết ăn thì làm sao biết được mấy người thi đấu như thế nào.", Thuyền Tinh Họa về mặt ghét bỏ nhìn đồng táo trên tay Mặc Chi cảm thấy ghê tởm. Thứ thực phẩm hạ đẳng như thế cũng cho vào miệng được đúng là có vấn đề.

"Ngươi là quý tộc thì làm sao hiểu được cuộc sống của người bình thường như chúng ta. Mà cũng phải thứ ẽo là còn hơn cả công tử bột thì làm sao biết được chuyện này."

Mặc Chi giống như đọc được ý nghĩ của Thuyền Tinh Họa khiến mặt mày của hắn có chút đỏ vì giận dữ.

"Hai người các người bớt nói một câu được không? Ngày mai là khiêu chiến với Ngưng Tĩnh rồi mà vẫn còn đứng trơ ra đó."

Ngũ trường lão cùng đại trưởng lão từ đằng xa đi lại. Tất cả khom người thỉnh an một cách tôn kính, cả hai vô cùng hài lòng.

Ngũ trường lão đi tới kéo Mặc Chi đi trước. "Sur phụ người buông con ra!"

Mặc Chi bị kéo lê như một cái bao tải.

"Lão già! Buông con ra!", Mặc Chi nhìn quần áo bẩn mà thương xót đều là những bảo bối hiếm có mà lại bị xem như là đồng rác đúng là không có mắt.

"Ta biết con sắp sửa làm chuyện gì nhưng ta chỉ khuyên con, nên suy nghĩ trước khi hành động. Kẻ này không phải dạng vừa."

Ngũ trường lão trong trạng thái bất động tay thả áo Mặc Chi lạnh giọng mà nói.

"Con biết mình sẽ gây ra hậu quả lớn nhưng lại dám si nhục nghề nghiệp này đúng là không thể tha thứ!", Mặc Chi đứng dậy phui quần áo bị dính đất trên người đáp lại.

"Nếu con đã nói thế thì cầm lấy cái này.", ngũ trường lão đưa cho Mặc Chi một tấm da bên trong là một hình đầu lâu.

"Sur phụ, đây là?"

"Là thứ có thể giúp con tìm được thứ cần tìm. Đi đến Túy Hồng Lâu con sẽ có đáp án.", Mặc Chi nghe ngũ trường lão nói vậy thì lấy làm vui mừng, nàng còn định tìm cách lần tra ra tung tích kẻ này nhưng cơ may ngũ trường lão lại có manh mối tìm ra kẻ này bớt đi thời gian cho vài ngày tới.

"Đồ nhi đa tạ sur phụ đã chỉ bảo.", Mặc Chi chấp tay cung kính cúi người mà đa tạ.

Lấy trong nhẫn không gian một bộ quần áo mới. Mặt nạ quý lại hóa thành một gương mặt khác, hình dạng lần này là một thương lái trẻ tuổi vô cùng giàu có.

"Đồ ai biết được đây là nguy trang."

Mặc Chi cảm quát, đúng là một lớp giả trang công phu. Dáng dấp cao ráo của người trưởng thành khiến cho lớp giả trang này khó có thể bị phát hiện.

"Yêu Nguyệt Cơ."

Mặc Chi triệu hồi Yêu Nguyệt Cơ nhảy lên ngự kiếm rồi đi. Ngũ trường lão khi nghe Mặc Chi Triệu hồi Yêu Nguyệt Cơ giống như sét đánh bên tai. Quay lại nhìn thì Mặc Chi đã rời đi không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Túy Hồng Lâu

Mặc Chi ngự kiếm đến một khu thành thị, xa xa là một tòa nhà lớn và có một lớp kết giới bí mật. Mặc Chi đáp xuống một con hẻm để tránh sự chú ý rồi đi ra.

Một mùi hương rất đặc trưng của các cô nương thanh lâu làm Mặc Chi bị dị ứng nhưng rồi cũng chịu đựng mà đi tới.

"Ay da! Vị công tử này lần đầu tới đây ư? Vào đây với bọn ta nào!", một hai cô nương ăn mặc có chút lòe loẹt chạy tới ôm lấy cánh tay của Mặc Chi mà kéo đi vào.

Bước đầu thuận lợi tiến vào bên trong. Ma ma thấy Mặc Chi vào cùng chạy tới về mặt ninh hót.

"Công tử tới đây để tìm niềm vui? Chúng ta sẽ lựa cho công tử vài cô em xinh nhất ở đây. Hồ Điệp, Thanh Nhã lại đây phục vụ cho vị công tử này.", dứt lời thì có hai cô nương đang tiếp khách đứng ở cửa chạy tới mặt tỏ vẻ vâng lời.

"Chờ chút đã. Ta có việc muốn hỏi xin mời ma ma có thể tìm chỗ nói chuyện riêng tư.", Mặc Chi tay móc ra một túi kim tệ.

"Công tử có gì xin hãy chi báo. Mời!"

Ma ma lên trước dẫn đường đưa Mặc Chi vào một căn phòng đóng cửa kín đáo.

"Để ta hầu hạ cho công tử a!"

Ma ma ngồi xuống rót rượu. Mặc Chi thì lại có hơi e ngại bởi vì uống rượu không phải sở trường của nàng nhưng không biết làm sao. Nhưng cũng may là nàng ngồi sát cửa sổ nên đã nghĩ ra một kế.

"Giờ ta sẽ chơi một trò chơi nga! Ai thua phạt hai chung được chứ!"

"Chơi nga! Công tử muốn gì ta sẽ chơi đó!"

Trò chơi mà Mặc Chi nhắc tới thì cũng đơn giản là trò kéo búa bao bình thường. Mới ván đầu Mặc Chi bị thua rồi bị phạt, lúc uống rượu cũng may là tay áo khá to và dài nên đã che dấu được. Ai mà ngờ rằng Mặc Chi không uống mà lại đem đồ ra ngoài cửa sổ.

Ma ma càng thua bị Mặc Chi chuốc rượu càng say. Khi tới thời cơ Mặc Chi lấy ra một tấm da có hình đầu lâu để trước bàn. Ma ma say bí ti nên chẳng nhận ra điều gì liền nói ra hết tất cả bí mật.

"Đa tạ ma ma! Tới giờ hành động rồi nhì?"

Mặc Chi đốt thêm một liều thuốc mê nữa để kéo dài thời gian rồi nhẹ nhàng đóng cửa ra khỏi phòng. Theo như biết được thì Mặc Chi phải tìm một căn phòng ử rượu. Ở đó có một cơ

quan sẽ dẫn đến vị được sư thần bí kia.

"Cũng khá đấy. Nhưng những thứ này không là gì đối với mình." Mặc Chi thân thủ nhanh nhẹn len lỏi qua tường góc ngách. Đích đến là một căn hầm. Mở cửa ra thì nó giống như là một ngôi nhà dưới lòng đất.

Bên trong toàn ra sách và những thảo dược có độc tố khá cao cấp khiến Mặc Chi có chút thèm thuồng bèn lấy nhẫn không gian thu hết tất cả vào trong.

"Toàn là bảo bối phá hỏng thì uồn lắm."

"Đúng là to gan thật. Nơi này mà cũng dám len phén đột nhập vào. Nhà ngươi là ai?"

Một lão già tóc màu muối tiêu và mặt có chút kì dị với vài vết sẹo lớn trên mặt.

"Tiền bối đây chắc là người đã luyện được cấm đứng chứ nhỉ?"

Mặc Chi quay lại mà cười thâm trong lòng mà nghĩ rằng ta không tìm mà ông lại vác xác tới đúng là đỡ phí sức.

"Ngươi là ai, tại sao lại biết tới chúng? Không lẽ lũ hoàng thất kia dám nói ra bí mật."

Lão già hung tợn thét ầm lên cầm lấy một thanh kiếm ném tới Mặc Chi.

Mặc Chi dường như là đứng bất động thanh kiếm lao tới nhưng tới gần Mặc Chi lại bị hóa thành cát bụi. Thấy vậy thì lão già này có chút e dè lo sợ thụt lùi rồi đâm đầu bỏ chạy về một lối đi khác bên cạnh.

Lão khởi động cơ quan phun khí độc đóng hết tất cả các lối ra vào mục đích là khiến Mặc Chi bị cuốn vào bên trong rồi từ từ chết dần chết mòn.

"Ha ha ha!! Thiên đường có lối không đi mà ngươi lại đâm đầu vào địa ngục không lối thoát! Ngủ xuẩn!."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Bang hội bí ẩn

Lão già mặt sẹo nhìn vào bên trong nhìn thấy Mặc Chi có vẻ lúng túng thì vẻ mặt lão đắc chí vô cùng.

Chưa có một kẻ nào có thể lần tới nơi này khiến lão có chút nghi ngờ về hành tung của mình.

"Ngủ xuẩn! Ta sẽ cho tiểu tử ngươi biết uy lực của Bách trùng độc."

Lão già mặt sẹo lấy một cái rổ quăng vào bên trong làn khói. Loại trùng này khi được thả vào môi trường có độc sẽ sản sinh ra nhiều lứa hơn, nếu bị cắn phải thì xương cốt bốc hơi chỉ còn lại tấm da.

"Lão già, đừng vội mừng. Từ nãy giờ ta chưa ra tay mà, lão nôn nóng làm gì."

Mặc Chi sắc mặt không đổi, miệng vẫn cười. Đối với nàng thì số còn trùng còn con này chẳng là gì cả nhưng mà khói nhiều quá làm nàng có chút cay mắt. Mặc Chi triệu hồi thủy nguyên tố cho đóng băng toàn bộ căn phòng. Theo đó những lỗ hồng thả khí độc cũng bị chặn kín mít.

"Giờ thì lão định làm gì ta?"

Mặc Chi bung tay một cái, lối ra chỗ lão già mặt sẹo đang đứng bỗng vỡ vụn. Lão già thì càng không tin vào mắt của mình.

"Ngươi! Ngươi là, Tôn...", Mặc Chi thân ảnh quỷ dị bóp mặt lão già đang đứng run một góc.

"Dám lấy dược của ta đem làm thứ thuốc cấm ông có biết hậu quả thế nào không?"

"Gi chứ! Ngươi là kẻ rao bán hai lọ dược tề ngày hôm đó ư?"

Lão già mặt sẹo nghe xong thất thần nhìn đối diện Mặc Chi.

"Là ai sai khiến lão?", "Ngươi là cái thá gì mà ta phải nói cho ngươi."

Lão già cứng đầu miệng không khai ra một lời.

"Được thôi, rượu mời không uống mà lại muốn uống rượu phạt.", dứt lời thì Mặc Chi lấy Yêu Nguyệt Cơ trong hình hài một thanh chủy thủ đâm xuống bàn tay của lão. Vết mặt của nàng lúc này có chút tà ác khiến lão vừa đau đớn vừa hoảng sợ khi đối mặt với nàng.

"Thánh chủ chắc chắn sẽ không tha cho ngươi."

Lão nói xong thì tự hạ độc mà tự vẫn.

"Lòng trung thành của ngươi hẳn nào thấy được. Hừ!"

Mặc Chi định rời đi nhưng nhìn thấy trên ngực lão già mặt sẹo có in một hình đầu lâu có vẻ thèm khát huyết tươi. Cái này chắc hẳn là có ích Mặc Chi lấy giấy bút vẽ lại hình đầu lâu rồi cất vào trong nhẫn không gian.

Nàng dùng thổ nguyên tố lấp nơi này lại. Khi trở lại thanh lâu thì bầu không khí có chút kì quặc. Mọi người ở đây đều không nhớ chuyện gì xảy ra kể cả vị ma ma lúc này.

Mặc Chi lắng lẽ rồi đi triệu hồi Yêu Nguyệt Cơ trong hình dạng đám mây. Nàng lấy tấm giấy lúc này ra mà xem xét từng chi tiết.

"Tổ chức Huyết Lệ Lâu.", "Ngươi biết?"

Huyền Ly nhìn tấm giấy Mặc Chi cầm có chút nhủu mày.

"Không chỉ nghe qua mà bọn chúng còn dám dùng ta làm được liệu."

"Chính là lúc ta thấy ngươi bên dòng sông ngày hôm đó?"

"Phải, lúc đó ta đang bị phong ấn, phong ấn bị phá đột ngột nên ta bị trọng thương rồi sau đó là gặp được ngươi."

Nói tới đó thì Huyền Ly có vẻ tức giận nhưng không hề biểu hiện ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Mặc Chi Lên Sân

Mặc Chi thoáng qua vẻ mặt của Huyền Ly, lúc này trông hẩn vô cùng thần bí và lạnh lùng. Không ngờ được rằng Huyền Ly như vậy mà cũng bị đám Huyết Lệ Lâu kia cho ăn hành.

"Đúng là, bỏ qua bọn chúng đi. Nếu còn chạm mặt lần hai thì ta cũng sẽ truy sát chúng cho tới cùng."

Mặc Chi ngã lưng xuống thả lỏng hít một hơi thật sâu. Tinh thần lực lại có dấu hiệu dao động mạnh mẽ. Mặc Chi đi vào không gian Long mệnh bắt đầu kết ấn tu luyện. Mẫu loại được liệu ban này nàng lấy được đều bị các nguyên tố nghiền nát sạch sẽ ngay cả xác thuốc cũng không còn. Đặc biệt là hòa nguyên tố và thủy nguyên tố luôn giao động mạnh mẽ.

Cả hai lúc đầu bài trừ lẫn nhau nhưng về sau lại dung hòa làm một khiến Mặc Chi khá thích thú và tò mò.

"Chúc mừng ngươi! Nguyên tố dung luyện vậy mà có người lại làm được khiến ta cũng hơi bị khiếp sợ về ngươi. Nếu có những nguyên tố khác đồng cấp thì ngươi có thể dung luyện tất cả cũng là chuyện sớm muộn."

"Ngươi nói vậy chắc là nó mạnh lắm vậy ta phóng nó thử một lần."

"Ngốc tử. Chỉ cần một lượng nhỏ cũng đủ làm cái vùng này không còn sự sống nên đừng có mà làm bừa."

Mặc Chi định rời khỏi không gian Long mệnh nhưng nghe xong lời của Huyền Ly thì như hóa đá.

"Vậy thì quá nguy hiểm rồi, nhưng ta chỉ mới tu luyện được hai nguyên tố này là nhanh nhất còn những hệ còn lại thì tìm cơ hội bồi dưỡng sau."

"Cung phải chỉ cần giành chiến thắng được lần này thì ngươi chắc chắn sẽ có được chú ấn Hóa long nữ và nhiều kì ngộ khác."

"Không nói nữa ta phải trở về thôi. Tới giờ ta lên sân rồi."

Mặc Chi thu hồi nguyên tố dung luyện thoát ra bên ngoài. Yêu Nguyệt Cơ vừa lúc cũng đã tới nơi nên cũng biến mất.

Đối thủ của nàng đã lên sân. Lần này là Bạch Vũ lên sân, về mặt thần bí sau chiếc khăn khiến ai cũng tò mò.

"Mời Bách Thường lên sân."

Vị trọng tài hô tên Bách Thường, không nhìn thấy Mặc Chi đâu khiến mọi người bên dưới đều xì xào cười nhạo.

"Ồn ào gì vậy chứ! Chi đến muộn thôi cũng ồn ào như vậy."

Mặc Chi từ đằng xa đi tới trong bộ dáng thương gia lúc này giả dạng khiến ai cũng bất ngờ.

"Cho hỏi các hạ là...", mọi người xung quanh đều bật trạng thái phòng thủ với kẻ lạ mặt.

"Rồi, rồi. Trở lại ban đầu là được chứ gì. Lũ lắm chuyện."

Mặc Chi búng tay một cái, quần áo và vóc dáng đều trở lại ban đầu khiến mọi kẻ nhìn thấy đều trầm trồ mà thay đổi sắc mặt.

Mặc Chi lúc đó cũng cất mặt nạ quý đi. Khuôn mặt đầy hàn khí lạnh lùng đi với đôi mắt màu xanh tinh khiết xinh đẹp lộng người nhưng sâu bên trong lại là một sát khí vô hình.

"Trọng tài tới giờ rồi!", Mặc Chi bước lên sân đấu, trọng tài vẫn mãi nhìn nên cũng bay hết hồn vía trước một vẻ đẹp hoàn mỹ. À không phải gọi là cực của cực của cực phẩm.

"À đúng rồi. Ta xin tuyên bố trận đấu bắt đầu!"

"Bạch Vũ các hạ mong hãy thi đấu hết mình."

"Các hạ cũng vậy."

Hai đôi mắt nhìn nhau với một ý nghĩ là phải đánh hết mình thì mới được coi là anh hùng hào kiệt.

"Ngươi thấy không? Đôi mắt đó đúng là hút hồn, nhìn giống như là một vị thần ở vùng biển sâu nhất. Mang sức mạnh của nhân ngư vậy."

Mọi người đứng đây đều phải nghiêng người trước vẻ đẹp của Mặc Chi cả nam lẫn nữ đều xiêu lòng trước nàng.

Còn đối với ngũ trường lão và các sư huynh tỷ đều không tò mò. Ngay lần đầu tiên nhìn thấy họ đã bị nó mê hoặc mất rồi.

Hai thanh kiếm đều được rút khỏi vỏ và ngay lúc đó cả hai bắt đầu cuộc chiến của mình.

"Không được nhường ta đây!"

Mặc Chi cười mỉm mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thức tỉnh hệ lôi

Mặc Chi vừa dứt lời thì thân ảnh của hai người như hai bóng đen lướt thật nhanh trên kháng đài. Lúc hiện lúc ẩn khiến khán giả dưới đài không thể theo dõi được cái gì đang diễn ra.

"Cái gì đây? Đây là tốc độ quý dị gì vậy đúng thật là kinh khủng", "Nhìn kìa lại xuất hiện rồi."

Đám đông bên dưới cứ đứng xì xào nhìn lên kháng đài mà đỏ mặt hôi hột, ngay cả các vị giám khảo cũng không tin vào mắt mình.

"Các hạ cũng nhanh thật!"

"Quá khen! Các hạ lo cho mình trước đi đã! Vạn Tông."

Bạch Vũ tay kết ấn niệm chú phóng thanh kiếm của mình bay về phía Mặc Chi. Nàng dựng lên một lớp bảo vệ bằng thổ nguyên tố nhưng lại bị thanh kiếm kia xuyên quá được. Mặc Chi khẽ cười.

"Cũng không tệ, vậy thử món mới đi!"

Mặc Chi thân thủ quý dị lao về phía thanh kiếm, nàng giữa người lướt qua thanh kiếm một cách nhẹ nhàng giống như là đang múa.

"Chiêu này của thiếu chủ mà cũng tránh được, tên mặt nạ quý này không phải là kẻ có thể chọc."

Bạch Nhiên Thủy cũng có chút ngạc nhiên về thực lực của Mặc Chi.

Cuộc chiến kéo dài khá là lâu. Bạch Vũ có vẻ như là đuối sức hơn Mặc Chi vì tiêu tốn tinh thần lực quá độ.

"Mệt như vậy mà vẫn không có một chút điểm yếu nào lộ ra đúng là người quật cường."

Mặc Chi theo đó cũng có chút mệt mỏi. Di chuyển qua lại để tránh đòn mà không đánh trả.

"Ta nghĩ ngươi dư sức đánh tên tiểu tử này nga!"

Huyền Ly thì có chút chán nản, nhìn thấy Mặc Chi lãnh khốc vô tình thì hẳn mới thấy thoải mái hơn nhiều a.

"Vậy thì sử dụng chiêu cuối thì ngươi thấy thế nào. Nhẹ nhàng thôi."

Mặc Chi trong tư thế chuẩn bị tấn công, chưa bao giờ nàng gặp một người kiên cường như vậy làm nàng có chút ấn tượng nhưng nếu quên thì cũng đành chịu.

Mặc Chi triệu hồi Yêu Nguyệt Cơ trong hình dáng một thanh chùy thủ sắc nhọn và kêu Bạch Vũ chuẩn bị tinh thần tiếp chiêu.

Trên chỗ các vị giám khảo thì lại đồng loạt đứng dậy dừ đội.

"Ta có nhìn nhầm không? Là thanh bảo kiếm đó!"

Đại hoàng tử nhìn thấy Yêu Nguyệt Cơ trên tay Mặc Chi vẻ mặt thất thần.

"Hắn làm sao có được nó? Trong khi nó đã giết nhiều người như vậy."

Viện trưởng Hà Hoàng giọng nói có chút run sợ.

Vương tử và đại trưởng lão chỉ hơi nhếch mày rồi cũng cười.

"Không biết trên người hắn có bao nhiêu bảo bối. À không ngay cả hắn cũng có thể được coi là một báu vật vô giá tinh khiết không tí vết."

Vương tử cười nhẹ và tán thưởng Mặc Chi. Chứng tỏ con mắt này của hắn nhìn người không sai.

Bạch Vũ chuẩn bị tinh thần sẵn sàng tiếp chiêu, Mặc Chi hạ thấp người phóng về phía Bạch Vũ thật nhanh. Thanh chùy thủ cầm chắc trên tay kẻ lấy cổ của Bạch Vũ.

Bạch Vũ cười, tay thu hồi kiếm rồi tuyên bố mình đã thua.

Cuộc chiến kết thúc, khán giả bên dưới vài giây hóa đá rồi cũng vỗ tay nồng nhiệt. Tất cả mọi người ở Bách Thương tràn lên kháng đài nhấc bổng Mặc Chi lên cao chúc mừng và quay về tổ chức tiệc mừng.

Viện trưởng Hà Hoàng thân đứng không vững, tay vịn ghế run sợ mà ngồi xuống.

"Thù này không báo không được."

Trở về phòng của mình thì Mặc Chi liền ngồi thiền lập tức tu luyện. Lúc này thì dường như có một cái gì đó đang sinh sôi trong người của nàng.

"Là Lôi nguyên tố, nó sắp thức tỉnh.", Mặc Chi thả lỏng cả người, một luồng sáng màu tím có xen chút màu đen xuất hiện trước mắt nàng như một đốm lửa.

"Tại sao nó lại có màu đen?"

"Vì ngươi có âm nguyên tố chi phối nên hệ nguyên tố nào thức tỉnh đều sẽ có một lớp màu đen xen vào, những thứ thế này được gọi là nguyên tố biến dị giống như thú khế ước vậy."

Huyền Ly cận kề giải thích ngắn gọn.

Mặc Chi thì cảm nhận được sức mạnh tiềm ẩn có trong nó.

Không biết nếu có chú ấn Lôi long nữ thì nó sẽ như thế nào.

"À còn nữa, năng lực này chỉ xuất hiện trong lúc khẩn cấp, còn lúc bình thường thì không nên dùng tới nó thì vẫn là tốt hơn."

Biết tính khí của Mặc Chi thì Huyền Ly lại nhắc nhở một lần nữa. Hắn biết rằng sóng gió chỉ mới bắt đầu từ đây, và đồng thời sự xuất hiện của Yêu Nguyệt Cơ sớm muộn gì cũng sẽ lan ra khắp mọi nơi và cả thân phận của Mặc Chi cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Ngôi đền hỏa long nữ

Cuộc thi kết thúc khá là suôn sẻ. Ngưng Tĩnh tuy thua ra về tay trắng nhưng lòng họ vẫn không hề hổ thẹn mà cảm thấy rất vui.

Hà Hoàng là kẻ thua cuộc đầu tiên, hoàng đế nghe tin này thì vô cùng tức giận mà sinh bệnh.

Bách Thường với chiến công vang dội cả đại lục Cốt Táng, cái tên Mặc Chi từ ngày hôm đó đã trở nên rất nổi tiếng đối với mỗi người và điều quan trọng là họ nắm chắc trong tay một tấm vé để được vào đền Long Nữ, nơi chứa nhiều báu vật mà người đời chưa hề nghĩ đến sự tồn tại của nó.

Ba ngày sau hội thi.

Học viện của học viện Bách Thường tập hợp tại chính điện một cách đông đủ. Bốn vị giám khảo dùng tinh thần lực mở một cánh cổng dẫn vào đền. Ngôi đền gồm có mười hai tầng, nơi cao nhất là nơi ở của Hỏa Long Nữ và cũng là nơi cất nhiều báu vật nhất.

"Các ngươi nên nhớ mỗi người chỉ được lấy hai món bảo vật và bóp vỡ quả cầu để rời khỏi đó. Kẻ nào tham lam sẽ bị lấy đi tính mạng."

Viện trưởng Hà Hoàng vẻ ngoài khó chịu lạnh giọng nói làm cho mọi người đứng đây đều lạnh mặt và vô cùng chán ghét.

Ngũ trưởng lão theo đó cũng nhắc nhở: "Ta khuyên các ngươi không nên leo tầng cao nhất. Từ tầng sáu trở lên sẽ có quái thú canh giữ báu vật vô cùng khát máu và nguy hiểm. Và thời gian cũng có hạn chỉ có bốn tháng để các ngươi ra khỏi trước khi quả muộn."

Nghe ngũ trưởng lão nói xong sắc mặt ai nấy đều biến dạng lòng lại đắn đo.

Cửu công chúa đại diện cho mọi người hỏi các vị trưởng lão một lần nữa: "Nếu là bốn tháng thì dấu hiệu nhận biết sẽ là cái gì?", "Không cần lo, mỗi quả cầu thủy tinh sẽ là đồng hồ thời gian báo hiệu cho các ngươi biết. Giờ thì lên đường không thì lại muộn. "Đại trưởng lão vuốt râu cười hiện hậu trả lời rồi mỗi người đều được phát một quả cầu thủy tinh với nhiều màu sắc khác nhau.

Từng người đi qua cánh cửa, Mặc Chi thì lúc này lại cười thầm trong lòng, mấy lão chỉ nói là cầm trên tay chứ đâu phải là không được thu vào không gian khác chứ. Nói gì thì nói không gian long mệnh của nàng là một loại không gian đặc biệt ít ai biết được và không bao giờ ngờ được.

Huyền Ly thì vẫn theo sau Mặc Chi phục tùng những ý đồ mà nàng bày ra. Mà kể ra thì không ai tham lam qua Mặc Chi cả.

Mặc Chi và mọi người đều bị phân tán ở mỗi tầng khác nhau. Hiện tại thì nàng đang ở tầng năm, cũng khá là nhiều đồ được cất ở đây đều là báu vật nhưng không phải là thứ nàng muốn. Mặc Chi lại mở cánh cửa đi lên tầng sáu.

Nơi này toàn bộ đều là những quyển sách trân quý đầy đủ thể loại, đập vào mắt Mặc Chi là một quyển Trận đồ của âm nguyên tố, thứ này sẽ giúp nhiều cho nàng sau này.

Huyền Ly theo đó cũng hướng dẫn Mặc Chi lấy những quyển sách khác và tất nhiên này tới giờ chẳng thấy một con quái thú nào cả hoặc là sợ uy áp của Huyền Ly nên cong đuôi bỏ chạy mất rồi.

Cứ qua mỗi tầng như thế thì báu vật nàng lấy càng nhiều để vào không gian long mệnh. Mặc Chi đẩy cánh cửa để lên tầng mười, nơi này vô cùng khác nghiệt như một điện diêm la vậy. Lửa cháy dữ dội vô cùng.

Một uy áp mạnh mẽ khiến Mặc Chi cũng phải đổ mồ hôi, mồ hôi chưa nhiều xuống đất thì đã bốc hơi không còn.

"Đúng là Hỏa Long Nữ, sức nóng thật sự dữ dội.", Mặc Chi cảm thán một câu. Một đôi mắt màu đỏ hiện ra, tiếp đó là một bóng hình của một nữ nhân vô cùng xinh đẹp.

"Là Hỏa Long Nữ. Xem ra lần này ngươi khó sống rồi."

Huyền Ly nụ cười có vẻ ác ý. Hỏa Long nữ thân ảnh vô cùng quý dị, Mặc Chi theo đó mà dính vô số đòn mà Hỏa Long Nữ gây ra. Nàng lấy một lọ dược tiến cấp tức thời ra đổ vào miệng. Sức mạnh theo đó trở nên dồi dào trở thành Tôn binh đỉnh phong. Mặc Chi tay cầm Yêu Nguyệt Cơ lao vào Hỏa Long Nữ, nàng bị Hỏa Long Nữ dùng lửa của rồng thiêu đốt

khắp người.

"Lão yếu quá thôi. Vậy mà lại không giúp mình thật sự đau lắm đấy!"

Mặc Chi chống Yêu Nguyệt Cơ ngã người xuống đất mà bất tỉnh.

"Đây là kết cục của một kẻ tham lam.", Hòa Long Nữ về mặt lạnh lùng cao ngạo mà rời đi.

Đôi mắt của Mặc Chi bỗng giao động khiến nàng đau dữ dội, mắt bỗng hiện ra, Hòa Long Nữ cảm nhận được có một thứ gì đó quen thuộc liền quay người lại thấy Mặc Chi trong hình hài của một vị nữ oa năm xưa.

Hòa Long Nữ nước mắt bỗng tuôn trào.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Hôn mê

Hòa Long Nữ nhìn Mặc Chi với vẻ mặt vô cùng xót xa. Mặc Chi thì lúc này cảm thấy bên trong cơ thể đau đớn tột cùng khi bị lửa cháy lục phủ ngũ tạng và sự dày vò của ám nguyên tố.

Mái tóc màu trắng đỏ đặc trưng của một vị nữ oa theo đó mà phá vỡ một phong ấn Vũ tinh.

Nàng ngã xuống và rơi vào trạng thái hôn mê, nhìn thấy như vậy làm cho Huyền Ly sắc mặt bỗng dưng đen kịt thoát ra khỏi không gian long mệnh và đi ra ngoài.

"Là người!! Là người đã hại chết nàng ta. Thứ như người không đáng để sống."

Khi thấy Huyền Ly xuất hiện, Hòa Long Nữ như chịu phải một đả kích rất lớn và tâm trạng lúc này vô cùng phẫn nộ.

"Nàng chết một phần là lỗi do ta nhưng khi con nhóc này xuất hiện, nó làm ta được sống lại một lần nữa.", Huyền Ly với vẻ mặt vô cùng lạnh lùng mà trả lời Hòa Long Nữ.

"Vậy người đưa kẻ giả mạo này tới làm gì?", vẻ mặt của Hòa Long Nữ cũng không dịu đi tí nào. "Muốn biết đáp án sao không tự mình kiểm chứng."

Hòa Long Nữ bán tính bán nghi nhưng rồi cũng lại gần Mặc Chi, Long ấn trên trán bỗng sáng rực lên khiến Mặc Chi càng thêm đau nhói.

"Đây là...", Hòa Long Nữ có chút kinh sợ khi thấy điều này.

"Phải chính là nó! Long Mệnh lại xuất hiện một lần nữa trên người con nhóc mệnh khổ này. Trước khi tròn hai mươi phải thu thập đủ chú ấn Long Nữ và tìm lại nửa kia của mình."

"Chắc chắn nha đầu này đã có dấu hiệu.", Hòa Long Nữ khẳng định rồi dẫn đường cho Huyền Ly bỗng Mặc Chi vào bên trong ổ của nàng ta.

"Thời gian còn bao nhiêu?", "Mười hai năm để nó thực hiện."

Hòa Long Nữ theo đó mà thờ dài lắc đầu. "Quá ngắn ngủi đối với một con người.", "Vì thế ta đưa nó đến đây là muốn người trao chú ấn Hòa Long Nữ cho nó, niệm tình xưa khi ấy nàng đã giúp người."

"Đừng có mà nhắc nàng ở trước mặt ta. Long mệnh xuất hiện một lần nữa thì đó là sứ mệnh của ta và sáu vị Long nữ khác phải thực hiện."

"Thế thì tốt.", Huyền Ly vừa dứt lời thì quay trở lại vào trong không gian Long mệnh. "Ta chỉ giúp người tới đây, còn lại là phải do người tự mình lĩnh ngộ."

Mặc Chi trạng thái vô cùng yếu ớt, một Tôn binh trung kì lại bị thương nặng như thế này thì cũng đúng thật là nhục nhả. Từ đằng xa trong bóng tối sâu thẳm, nàng nghe được một giọng nói: "Tại sao Long mệnh lại xuất hiện lần nữa chứ! Người chắc hẳn không phải người của thế giới này."

"Cô chắc hẳn biết rõ nguyên do nhì?", Mặc Chi gắng gượng đau đớn cười khổ.

"Muốn rõ ràng sao không tự mình đi tìm hiểu. Sứ mệnh của ta là trao chú ấn cho người mang Long mệnh, không có nghĩa vụ giải thích chuyện người muốn hỏi.", Hòa Long Nữ giọng điệu vô cùng lạnh lùng mà trả lời.

"Nhưng mà chỉ mới Tôn binh trung kì thì người sẽ không tiếp nhận được nó mà còn bị phản phệ.", "Vậy ta sẽ tu luyện."

"Dưới bộ dạng trong thương này của người e là không chịu được sức mạnh của nó nên ta khuyên người nên từ bỏ."

Hòa Long Nữ có lòng kiên nhẫn cực cao chờ đợi câu trả lời từ Mặc Chi.

"Ta còn lựa chọn nào sao, trước sau gì cũng sẽ chết nhưng mà thanh xuân quá ngắn ngủi không phải là thứ mà ta theo đuổi." Mặc Chi yếu ớt trả lời.

"Hay cho một câu đó là thứ mà ta không theo đuổi, nha đầu người cũng cứng đầu thật. Ta sẽ giúp người đột phá một cảnh giới cao hơn."

Hòa Long Nữ vô cùng hài lòng với câu trả lời này. Nàng xuất hiện trước mặt Mặc Chi với một nụ cười vô cùng ta mị.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Một áp lực khiến ta nghệt thờ!

Mặc Chi ngồi xuống một tảng đá, nghe lời của Hòa Long Nữ tay kết ấn tập trung. Hòa Long Nữ triệu hồi một ngọn lửa bao bọc xung quanh Mặc Chi. Nàng lúc này cảm thấy thân thể như là được giải thoát và không còn đau đớn như lúc này mà còn cảm thấy nó đang dần phục hồi.

"Thật kì diệu!", Mặc Chi vô cùng cảm thán mà nói.

"Đây là bước đầu để bước vào tu luyện. Nếu với cỗ thân thể bị cháy hết như ban này thì có tu luyện thế nào cũng không thể tiến bộ được."

"Ta cháy hết là do ai chứ.", Mặc Chi nói nhỏ.

Hòa Long Nữ ngồi đối diện Mặc Chi rồi nói: "Coi áo ra."

"Gi chi! Tự đừng lại bắt coi!", Mặc Chi nghe xong cũng có chút hoảng rồi cũng bình tĩnh lại mà nói: "Chi áo ngoài?"

"Với thân hình đó của ngươi chả ai dám nhìn đâu. Ta cần quan sát kĩ nên tốt nhất ngươi nên cởi hết phần trên.", Hòa Long Nữ đáp lại với bộ dáng lạnh lùng.

Mặc Chi thì trái lại, mắt nhìn xuống ngực quần chặt bằng vải. "Ha ha. Cũng đúng thật, như là cái đồng bằng."

"Tập trung, đừng có mà phân tâm.", "Đã biết!"

Hai người mặt đối mặt, hai đôi bàn tay chạm vào nhau. Hòa Long Nữ bắt đầu giúp Mặc Chi tu luyện.

Mặc Chi lần này lại rơi vào một cảnh giới khác, một bầu trời đầy sao. Phía xa là sáu ngôi sao khác đang sáng lấp lánh ở mỗi vùng trời.

"Ngươi đang đứng gần Hóa tinh, mau triệu hồi hóa nguyên tố ra."

Mặc Chi gật đầu, theo như ý nghĩ của nàng hóa nguyên tố ngay lập tức xuất hiện. "Căn cơ cũng không tồi, triệu hồi hóa nguyên tố mà không cần niệm chú.", Hòa Long Nữ có chút vui mừng.

Hóa nguyên tố được Mặc Chi triệu hồi ra bên ngoài thì liền bị hút vào Hóa tinh. "Đây là?"

"Muốn có được long ấn của ta thì ngươi nên chinh phục nó thì hơn."

Mặc Chi tay chạm vào Hóa Tinh, một ngôi sao mang sức mạnh, một uy áp khiến nàng nghệt thờ và khó tiếp cận được nó.

"Sao ngươi không thử triệu hồi âm nguyên tố để khắc chế nó.", Huyền Ly truyền âm mà nói với Mặc Chi.

"Ngươi nói cũng phải, chinh phục không được thì phải sử dụng bạo lực để khắc chế nó.", Mặc Chi nói xong định lấy âm nguyên tố ra nhưng rồi ngừng lại và suy nghĩ thật kĩ.

"Không được! Nếu vậy thì nguyên tố sẽ không còn tinh khiết nữa.", "Ta tưởng là ngươi sẽ làm theo lời ta. Biết giữ vững lập trường là tốt."

"Dám chơi ta!", Mặc Chi giận dữ muốn đâm cho Huyền Ly một đâm thật mạnh.

Mặc Chi lần này thì triệu hồi cả bảy nguyên tố ra bên ngoài tạo thành một trận pháp. Ngay sau đó nàng cũng bị Hóa tinh hút vào bên trong của nó.

"Hóa tinh này có vẻ không bài xích nha đầu người cho mấy.", Huyền Ly về mặt không ngạc nhiên mà nói.

"Chết tiệt. Mắt trái lại đau nữa rồi." Mặc Chi cắn môi nói.

Hóa Tinh ngay sau đó lại chui vào bên trong cơ thể Mặc Chi. Nó chạy khắp nơi ở bên trong từ phổi hay tìm đến được nó ghé thăm.

Hóa nguyên tố thì lại hòa làm một với Hóa Tinh. "Thành công rồi! Sao lưng lại nóng như thế này."

Hòa Long Nữ mở mắt, nhìn thấy Mặc Chi đang thờ dốc trước mặt. "Chắc chắn nha đầu đó đã thành công.", Hòa Long Nữ quay lưng Mặc Chi sang trước mặt mình. Dùng máu vẽ một trận pháp có hình một con rồng và theo đó là bảy phong ấn xung quanh con rồng hung dữ.

Hóa tinh ngay sau đó liền xuất hiện trên lưng của Mặc Chi rồi cũng biến thành một hình vẽ in đậm trên tám lưng nhỏ bé của nàng.

Mặc Chi cảm thấy trong người lúc này vô cùng thoải mái, mắt trái cũng không còn đau nữa.

"Trên lưng ngươi là trận đồ của long ấn và chú ấn của Hóa tinh bây giờ là của ngươi. Từ ngày mai ngươi sẽ tiếp tục tu luyện để nhanh chóng đột phá."

Hòa Long Nữ nói xong thì cũng biến mất. Mặc Chi lấy áo mặc lại vào người, mắt lờm Huyền Ly. "Nhìn đủ chưa lão già.", Mặc Chi giọng điệu lạnh lùng trả lời.

"Lắm lời, thân thể như đàn ông này ai mà thêm nhìn. Nhưng mà trước giờ ta cũng không coi ngươi là một tiểu nha đầu biết mắc cỡ đâu.", Huyền Ly nói xong như là tự tát vào mặt mình.

"Này! Ta chỉ mới tám tuổi thôi! Sau này nhất định ta sẽ cao và ngực ta cũng không phải như vậy đâu! Hừ!", Mặc Chi nghe Huyền Ly nói thế cũng có chút tủi thân.

Nhớ lại kiếp trước, Mặc Chi cũng từng ao ước có vòng một như bao cô gái bình thường, đặc biệt là cô chị gái. Thân hình vô cùng xinh đẹp, mà con người lại vô cùng dịu dàng, chỉ đáng tiếc chị ấy lại yêu một tên tông tài bá đạo. Thậm chí còn được anh ta yêu thương và luôn được bảo vệ mọi lúc mọi nơi.

Mặc Chi tuy về ngoài vô cùng xinh đẹp nhưng vòng một lại khá khiêm tốn vì suốt quãng đời đi học lúc nào nàng cũng dùng băng quấn ngực của mình. Nghĩ lại thì nàng cảm thấy lúc đó đúng là mắc cười thật. Ha ha.

"Việc bây giờ của ngươi là chuẩn bị tinh thần để mà tu luyện cho tốt và không được xảy ra sai sót.", Huyền Ly về mặt lại nghiêm túc một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Trở Về Changlassis

Mặc Chi là người sau cùng không ra khỏi điện Long nữ sau ba tháng. Ai nấy cũng đều lấy được thứ mình mong muốn sau khi có được. Về mặt mỗi người khác nhau, có kẻ khóc người cười. Khi thấy Mặc Chi không đi ra dường như nó trở thành một trò cười cho hai trường còn lại. Họ cho rằng chỉ có kẻ tham lam mới không chịu ra khỏi điện Long nữ, là bài học cho kẻ kiêu ngạo. Nhưng họ chẳng ngờ rằng, suốt ba tháng sau kẻ từ ngày đó. Một con bướm sắp rời khỏi cái kén để bước ra bên ngoài.

Bên trong điện Long nữ.

Một thân ảnh gầy guộc với tấm lưng trần trắng nõn, mái tóc bạch kim đuôi nhuộm huyết rồng che hết cả tấm lưng.

"Xem ra sáu tháng qua ngươi cũng làm nên thành tựu.", Huyền Ly nằm lười biếng trong không gian Long mệnh.

"Lão không nói một bữa là ngứa miệng chịu không nổi à?", thân ảnh nhỏ bé với đôi mắt toát lên vẻ lạnh lùng lườm Huyền Ly. Tuy là mới sáu tháng nhưng dường như Mặc Chi có vẻ trưởng thành hơn rất nhiều. Nàng triệu hồi Yêu Nguyệt Cơ ra cầm trên tay rồi lại ngắm nghía mái tóc dài của mình.

"Ngươi định làm gì a?", "Cắt tóc đấy! Nó trông thật bẩn và vướng víu.", Huyền Ly nhìn động tác vung về với mái tóc của Mặc Chi mà nhăn mặt.

"Ngươi là nữ nhi mà sao chà có chút gì là giống nữ nhi. Ngay cả mái tóc xinh đẹp thế này mà cũng nỡ cắt bỏ à.", Huyền Ly xuất hiện nhìn bộ dáng của Mặc Chi mà thờ dãi.

Mặc Chi dùng một sợi dây cột tóc lên rồi sau đó dùng Yêu Nguyệt Cơ cắt đứt đoạn tóc thật dài chỉ để dài tới lưng.

"Ta nói, cái mớ tóc đó của ngươi cũng đủ làm một cái chân thật ấm áp đó a. Tóc đẹp thế này...", Huyền Ly lại thờ dãi.

Mặc Chi một thân bạch y đứng dậy, theo đó trở lại hình dạng bình thường. "Đúng là lưng không còn đau rất nữa.", Mặc Chi tỏ vẻ an tâm nhưng bỗng dưng nhảy dựng lên.

"Nha đầu, ngươi có vấn đề hả? Tu luyện quá khiến ngươi trở thành đứa ngốc rồi à? Không phải chứ! Ta lại nhận một đứa ngốc dần làm chủ...", Huyền Ly về mặt vô cùng hối hận làm bầm ngay sau đó bị Mặc Chi đá trở lại vào không gian Long Mệnh.

Hỏa Long Nữ xuất hiện và trao cho Mặc Chi một viên đan dược và dặn dò nàng thật kỹ trước khi lên đường. "Đây là thứ giúp ngươi giảm đau đớn khi sử dụng phong ấn. Tác dụng phụ thì ta không rõ nên ta khuyên ngươi nên cân nhắc trước khi sử dụng nó."

"Đa tạ tiên bối, nhưng người nó không rõ nghĩa là?", Mặc Chi có vẻ lo âu khi nhìn Hỏa Long Nữ.

"Đây là thứ mà người đó để ta nên ta không rõ.", Hỏa Long Nữ lắc đầu.

"Thôi được rồi, tiên bối. Mặc Chi xin phép cáo từ.", Mặc Chi cười chào tạm biệt với nàng ta rồi đi vào không gian Long Mệnh. Nàng đến trước chiếc gương, hình ảnh hiện lên là đại lục Changlassis. Nàng vẫn không quên cái ngày hứa hẹn với Yang sẽ trở về vào ngày mà nàng sinh đứa nhỏ.

Một con đường mờ ra trong gương. Mặc Chi nhảy vào trượt trên con đường không gian dẫn về đại lục Changlassis. Con đường kết thúc, Mặc Chi thoát ra bên ngoài, nhưng lần này không phải ở mặt đất mà là ở trên trời. Mặc Chi rơi xuống từ trên không, Yêu Nguyệt Cơ ngay lúc đó hóa thành Càn Đầu Vân kịp thời bắt được Mặc Chi. Nàng thở phào một cách nhẹ nhõm vỗ vỗ Yêu Nguyệt Cơ vài cái.

"Phản ứng nhanh đấy chiến hữu. Không có ngươi chắc ta bay hết thịt khỏi người rồi."

Mặc Chi ngồi dậy quan sát một hồi thấy trước mắt đằng xa là hoàng cung hoa lệ. Yêu Nguyệt Cơ hiểu ý bay nhanh về phía hoàng cung. "Không biết mọi người có nhận ra mình không nhỉ? Thật đáng mong đợi. Nhưng mà trước tiên mình phải đi mua quà cho cháu của mình đã. Một món quà không ai có thể sánh bằng được. Được rồi, tới tiệm đồ cổ thôi nào Càn Đầu Vân!"

Đông cung.

Một người phụ nữ mang thai ngồi trên giường với vẻ uể oải và xung quanh đầy ắp thức ăn và mùi thuốc bổ nồng nặc.

"Ta biết là nàng rất khó chịu khi ở trong căn phòng bốn bức tường ngột ngạt này nhưng đây là vì tốt cho nàng. Có thể là ngày mai sinh rồi nên nàng và nhi tử không thể có mệnh hệ gì được."

Thái Từ an ủi vỗ về ôm người vào lòng mà xót xa. "Thiếp nhớ muội ấy, hôm nay muội ấy vẫn chưa trở về kể từ ngày hôm đó. Muội ấy vẫn còn là một hài tử thôi mà.", Yang về mặt buồn bã nhớ nhung Mặc Chi. Nàng vẫn nhớ cái ngày mà Mặc Chi rời đi và hứa hẹn ra sao.

Tiệm đồ cổ bậc nhất hoàng đô.

Mặc Chi một thân bạch y bước vào tiệm đồ cổ. "Trẻ con không được vào đây, đi ra, đi ra!", hai tên gác cửa thấy Mặc Chi đi vào liền đuổi nàng ra ngoài.

"Ta có tiền a!", "Có tiền cũng không được, trẻ con tuyệt đối không được vào.", hai tên gác cửa về mặt hung dữ xua đuổi Mặc Chi.

"Ồ, vậy ư.", Mặc Chi thân ảnh thoáng cái đã biến mất trước mắt hai tên gác cửa đi vào bên trong. "Không thể nào!", "Có thể đấy!", hai tên thị vệ trở mắt nhìn rồi lại nuốt nước bọt.

"Ông chủ à, có thể lấy giúp ta ngọc bội ở đây không?", Mặc Chi dạo một vòng cửa tiệm không thấy thứ phù hợp rồi đi tới nhờ ông chủ tiệm lấy vài viên ngọc bội ở đây ra xem.

"Khách nhân muốn ngọc bội như thế nào?", "Ta muốn tặng cho cháu trai sắp ra đời của ta a, nên phiền ông lấy vài cái để ta có thể lựa chọn. Giá cả tùy ông quyết định.", Mặc Chi ra tay vô cùng hào phóng khiến ông chủ tiệm trong lòng vui muốn bùng nổ.

Ông ta lấy ra hai chiếc hộp, hộp thứ nhất là một miếng ngọc bội hình cá chép màu ngọc lục bảo hộp thứ hai là miếng ngọc bội khắc một đóa hồng liên. Cả hai cái đều rất là đẹp. "Mình nên chọn cái nào đây nhỉ? Không biết cháu là trai hay gái nữa."

Suy nghĩ một hồi nàng lại quyết định lấy cả hai miếng ngọc bội. Ông chủ thấy nàng hào phóng nên giảm hai mươi phần trăm cho hai miếng ngọc là còn một hai trăm kim tệ mỗi cái.

Mặc Chi mua xong thì quay vào không gian Long Mệnh. Xem qua xem lại một hồi nàng đặt hai miếng ngọc trước mặt. Lấy ra một mớ dược liệu tạo thành hai viên đan dược cấy vào bên trong hai miếng ngọc.

Một phương thuốc trị bách bệnh, một giọt máu của nàng tạo thành kết giới bảo vệ. Một khi tức giúp ích khi tu luyện. Đảm bảo đây sẽ là một món quà tuyệt vời nhất. Nhưng mà trong nó khá là bất mắt nên nàng nghĩ nên biến nó thành gỗ thì sẽ tiện hơn và nhẹ hơn. Mặc Chi cho cả hai vào hai chiếc hộp rồi đi ra bên ngoài.

- - -

Ad trở lại rồi đây, mọi người tiếp tục theo dõi, like và bỏ phiếu cho ad nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chàng sẽ là phò mã của ta! (1)

Mặc Chi cứ thế, suy nghĩ mọi chuyện thôi mà trôi qua hai ngày. Nàng muốn mọi thứ phải trông thật hoàn mỹ cho đứa cháu của mình, suy nghĩ mọi chuyện qua phức tạp khiến cho tóc rụng nhiều hơn.

Hoàng cung

Tâm trạng của Yang lúc này thì lúc vui lúc buồn. Cả hai hài tử của nàng sau khi sinh ra đều nguyên vẹn là một bộ đôi nam thanh nữ tú. Nàng nằm trên giường ôm hai đứa nhỏ nhớ lại lời hứa của Mặc Chi mà mắt cả thì giờ. Kang thấy Yang trông như vậy cũng chỉ biết lắc đầu thờ dài mà cười nhẹ rồi đi vào ôm lấy cả hai đứa bé. "Mẫu thân của các người quên các người rồi, hay là về ở với cừu cừu nhé?!"

Kang ôm cả hai đứa nhỏ lên rồi chọc ghẹo Yang. "Đệ đây! Lấy vợ rồi mà vẫn như là con nít ấy.", Yang cứ thế đứng dậy ôm lấy nữ nhi trên tay Kang rồi lại chọc ghẹo.

"Đệ nghe nói là có một đoàn sứ thần sắp sửa qua bên này để mà... à thôi.", Kang nói được một nửa thì bỗng ngập ngừng. "Có chuyện gì đâu, chắc là bàn thỏa thuận hay gì đó thôi."

Yang về ngoài thì bình tĩnh nhưng trong lòng thì không thể yên ổn chút nào. "Tỷ đây, từ lúc vào đây không còn là Yang như lúc trước nữa. Chi biết im lặng mà thôi!", Kang ôm nam hài để trên giường chọc chọc vào má của nó thờ dài nói chuyện với Yang. "Nam nhân mà, tam thể, tứ thiếp là chuyện bình thường. Mà ta gả cho chàng ấy cũng là vì ta muốn ở bên chàng ấy."

"Thôi, thôi đi bà cô tôi ơi! Nếu mà những lời này con quái vật kia nghe được thì có khi nào nó đi xé xác tỷ phụ hay không? Mà nhắc tới nó mới nhớ, đã hứa là sẽ quay về mà tới giờ vẫn chưa thấy bóng ma nào xuất hiện cả.", trong khi đó thì Mặc Chi đang..

"Hát chù! Ta bị cảm mất rồi. Nên vào cung nhanh thôi", Mặc Chi lúc này thì vừa tới cửa cung, định đi vào thì thấy một đoàn người ăn mặc vô cùng sắc sỡ, ngay cả ngựa cưỡi cũng đều đeo toàn là đá quý. "Ta khuyên người tốt nhất nên đi. Không thì ngựa nó đâm người bẹp dí."

Huyền Ly thấy vậy liền nhắc nhở Mặc Chi nhớ lại những gì đang cần làm lúc này, Mặc Chi chê Huyền Ly lắm lời nên liền cắt đứt liên lạc.

"Mà ta nói này, người là muội muội của thái tử phi mà đi vào cứ như là ăn trộm vậy?", Mặc Chi khổ nỗi phải đi đường tắt. Bởi vì Yang sinh con nên hoàng cung đều canh phòng vô cùng nghiêm ngặt mà Mặc Chi mới trở về, không có lệnh bài thông hành thì theo lí không được đi vào hoàng cung như lúc trước được. Đang cười trên mây thì thấy một bóng lưng quen thuộc.

"A! Tên đáng ghét, à nhầm tỷ phụ.", Mặc Chi hít một hơi gọi to. Thái tử Lưu Khải đang đi với ba bốn vị công thần khác.

Thái tử quay đầu nhìn đi nhìn lại không thấy ai. "Trên này! Trên này! Trên này nè!", Mặc Chi nhìn bộ dạng ngu ngốc của thái tử mà kêu to. Năm đôi mắt ngược nhìn lên bầu trời trong xanh đầy nắng thì nhìn thấy có cái gì đó rơi xuống. Một thân ảnh nhỏ nhắn rơi xuống rồi lại đáp cánh nhẹ nhàng. Mặc Chi mặc đồng phục của Bách Thường xuất hiện trước mặt thái tử.

Thái tử lắc đầu rồi cười nhẹ. "Trở về rồi thì mau tới thăm tỷ tỷ của người đi. Nàng ta trông người về mấy hôm nay rồi.", cả bốn vị công tử kia cũng há hốc mồm, xuất hiện trước mặt thái tử như vậy, còn không cần thỉnh an thì quá là vô phép tắc rồi.

"Ra là vị đây là người đã lật đổ tam vương gia và vạch mặt cô tiểu thư phù thừa tướng kia. Đúng là khí chất không kẻ nào có thể so được.", một vị công tử đáng vẻ của một thư sinh nho nhã đứng ra chào hỏi Mặc Chi.

Mặc Chi cũng không thèm nói lời nào. Chuyện nàng làm ngày hôm đó là đương nhiên, nàng còn nghĩ rằng Cao Như Viên không xứng nhận được cái giá đó.

"Ta còn nghe nói các hạ còn đánh bay một tên kiếm sĩ cấp bạch kim nhỉ?", một vị tráng sĩ với một vết sẹo dài bên mắt trái nhìn thấy Mặc Chi lúc ban đầu thì vô cùng hào hứng tốt độ.

"Thu liễm giữm ta cái về mặt đó được không? Người làm ta cảm thấy khó chịu đấy!", một vị tử trên mang vác theo một chiếc đàn liếc nhìn vị tráng sĩ tò vò chán ghét.

"Mấy người này là?", Mặc Chi một mảnh hoang mang tốt độ không biết nói gì khiến bầu không khí theo đó mà trở nên lúng túng.

"Để ta giới thiệu với muội, tên một mắt kia là đại tướng quân thống lĩnh toàn bộ quân bộ tên là Nạp Hữu Chiến. Tên cầm đàn kia là nhạc sư của cung đình bậc nhất kinh thành tên là Nam Cung Kiến. Vị thương sinh này là quân sư của ta, Khuru Hoành. Vị còn lại này giờ không hề nói gì là phó tướng quân của Nạp Hữu Chiến, Nạp Hữu Khắc. Các vị này đều là..."

"Chờ chút đã, này thái tử nói muội mà ta chả thấy nữ hài tử nào cả.", Nam Cung Kiến chen ngang câu chuyện mà nói. Một hồi thì nhìn lại Mặc Chi. Nhìn từ trên xuống dưới rồi hướng mắt vào nàng mà lầm lẫm.

"Không thể nào, cái thảo nguyên đó sao có thể là nữ được. Nữ tử thì phải nóng bỏng một tí chứ, nhìn hần như cây que đim vậy.", "Tỷ phụ, tên này bao lâu rồi chưa ăn đòn nhỉ? Tay chân ta ngứa ngáy rồi đấy.", Mặc Chi nở một nụ cười vô cùng thiện cảm và xán lạng nhìn về phía thái tử với đôi găng tay quyền anh không biết lấy từ đâu ra.

"Nhìn sơ qua thì cũng đã mười hai rồi sao chả thấy phát triển tí nào hết nhỉ, lại còn chơi đồ chơi con nít.", mỗi lời nói của Nạp Hữu Chiến như từng muối tên đâm qua người của Mặc Chi.

Hắn nói chưa phát triển là sao, mặt nạ ta đeo là đồ chơi con nít á? Lâu lắm rồi chắc chưa được phụ mẫu dạy dỗ? Hai tên này chưa thấy quan tài là chưa đổ lệ đúng không nhỉ? Có cần

ta phanh thây ra hay bây giờ không?

Trong đầu Mặc Chi như chịu một sự dả kích to lớn và ngay bây giờ muốn nổ tung. Một chiếc lá rơi xuống theo đó mà bị chém tan nát, hai con người tạo nghiệp kia nhìn thấy mà nuốt nước bọt.

Mặc Chi định lao tới cho hai tên kia ăn đòn nhưng bị một vòng tay quen thuộc riết lại.

"Về rồi nhì? Sao còn dám la cà ở đây! Mau theo huynh về, mau lên.", một ngọn lửa chứa đầy sự tức giận bao quanh lấy Mặc Chi. Kang theo đó mà phóng lửa giận về hai người kia. "Quái vật của nhà ta không tới lượt hai vị chi trò.", Kang vác Mặc Chi lên vai mà rời đi. Mặc Chi nghe xong cũng có chút ấm lòng nhớ lại những ngày còn bé nhưng mà cảm xúc bỗng nhiên bị đứt đoạn. "Huynh nói quái vật là ai nhì?"

Bây giờ tới lượt của Mặc Chi, lần này thì nó không ư ám mà nó có chút gì đó không biết diễn tả thế nào.

"Muội sẽ không đánh huynh nhưng sẽ có người đánh huynh.", đây là thời gian của diễn xuất, Kang theo đó cũng thấy có cái gì đó không đúng ở đây. Vừa về tới phòng của Yang thì Mặc Chi với một vẻ mặt đầy ứat át hết to. "Huhu, huynh đánh muội. Muội sẽ méc Yang tý cho mà xem. Huhuhu."

Mặc Chi vững vãi thoát khỏi tay Kang quay đầu cười giàng.

"Thôi rồi, nó lại chơi chiêu này. Kiểu này mình chết chắc!", Kang vỗ trán thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Chàng sẽ là phò mã của ta! (2)

Mặc Chi ngay từ đầu đã có dự tính rằng người đầu tiên mình gặp chắc chắn là Kang. Một người lắm lời như Kang chắc chắn sẽ rầy hoặc là dùng vũ lực với nàng. Nhớ lại những ngày trước đây chỉ có một người trị được huynh ấy, Yang chính là khắc tinh và cũng là người duy nhất khiến Kang nghe lời.

"Kì này huynh chết chắc!", Mặc Chi với vẻ mặt ứat át kèm theo một chút mưu mô đẩy cửa đi vào.

"Ai đấy?", Yang nằm trên giường thì nghe thấy tiếng đẩy cửa.

"Yang! Ty! Muội về rồi!", Mặc Chi thu lại vẻ mặt ứat át trong giây lát, nàng coi mặt nạ chạy đến bên cạnh Yang. "Muội nhớ tý lắm! Nhớ tý lắm lắm luôn nga!"

Yang nhìn thấy Mặc Chi thì liền ôm lấy nàng và rồi khóc nức nở. "Ty cũng nhớ Mặc Chi lắm! Muội hứa là sẽ về trước khi ta sinh hài tử mà! Mà thôi về là tốt rồi, muội mau tới xem cháu của muội đi!"

Yang bỗng lấy hai đứa bé hai bên tay đưa cho Mặc Chi, "Nhưng mà muội không biết bồng, ty cứ để hai đứa nhỏ trên giường.", Mặc Chi nhìn thấy thì có vẻ hơi lúng túng không biết làm thế nào. Hai hài tử được đặt lên giường, nó không hề biết gì về sự xuất hiện của của Mặc Chi.

"À mà chúng tên gì nhì?", Mặc Chi lại ngoắc ngoếch quay đầu hỏi lại Yang khiến nàng che miệng cười khúc khích.

"Nam hài là Luru Từ, nữ hài là Luru Ca.", "Luru Từ, Luru Ca! Ta có món quà nho nhỏ tặng cho hai con. Thứ này được ta cho vào một lớp kết giới bảo vệ có thể bảo vệ các con mọi lúc mọi nơi. Phần còn lại khi bước vào cảnh giới tu luyện thì các con sẽ biết thôi!", Mặc Chi lấy hai miếng hai miếng gỗ chạm khắc hình con cá chép và một đóa bạch liên xinh đẹp đặt lên người hai đứa nhỏ.

"Thứ này quý giá như vậy...", "Có gì đâu! Miễn chúng là cháu của muội thì tính mạng của nó không ai có thể quyết định được."

Mặc Chi nói nôm vào chút tự hào về bản thân. "Muội đấy! Con đường của muội vô cùng gian nan nên dù có chuyện gì xảy ra cũng không thể quỳ gối trước số phận đâu đấy!", Yang nhẹ nhàng xoa đầu Mặc Chi mà nói.

"Còn một chuyện nữa. Kang huynh ăn hiếp muội đấy!", trở lại vấn đề khi nãy vẫn còn chưa chấm dứt Mặc Chi vẫn không quên chuyện trả thù Kang.

"Tên này, đã có vợ rồi mà tính tình vẫn không thể sửa được đúng thật là hết nói nổi.", Yang lại thờ dài một lần nữa.

"Gi chứ! Có vợ rồi ư? Chà thêm nói với muội một tiếng. Phải qua bên lấy một cái hồng bao thật to dâng mặt huynh ấy mới được.", Mặc Chi đứng dậy định rời đi thì bỗng khựng lại. Nàng nhớ lại kẻ mù đường như nàng mò đường chắc sẽ lâu lắm nên là nhờ một cung nữ của Yang dẫn nàng đi sẵn tiện tham quan những nơi mới mở.

"Vị tỷ tỷ xinh đẹp này xưng hô là gì nhì?", Mặc Chi không đeo mặt nạ mỉm cười trò chuyện với cô cung nữ dẫn đường. Nhìn thấy Mặc Chi khiến nàng ta có chút đỏ mặt không thốt nên lời.

"Công tử cứ gọi ta là Lan Nhi.", "Vậy Lan Nhi tỷ tỷ, không biết xứ đoàn hồi nãy tiến cung là có chuyện gì vậy? Ta thấy có rất nhiều cống phẩm được đưa vào đây.", Mặc Chi tay cầm quạt phất phơ vừa đi vừa tám chuyện với Lan Nhi.

"Ta nghe các vị công tử nói là Thái Tử phải cưới vị công chúa của nước láng giềng coi như là hôn nhân chính trị duy trì hòa bình hai nước a! Thái Tử Phi nghe tin này tuy về mặt lúc nào cũng cười nhưng trong lòng lại buồn bã bất an.", Lan Nhi về mặt thờ dài lo lắng cho Yang. Nàng và các vị cung nữ trong phủ thái tử từ khi được tuyển vào được Yang đối xử rất tốt như tỷ muội một nhà nên mọi người đều hết sức trung thành một lòng với Yang.

"Tên khốn đó dám lấy thứ xem, ta sẽ đem Yang về bộ lạc và không cho hắn bén mặt tới trước mắt nàng.", Mặc Chi cũng có chút tức giận. Vì hòa bình mà đem phụ nữ ra làm vật trao đổi đúng là không coi phụ nữ ra gì. Hôn nhân của người phụ nữ theo đó mà biến thành một cuộc hôn nhân chính trị không có gì gọi là tình yêu, hơn hết đó là sự ép buộc không đáng có theo đó họ có thể tìm đến cái chết để giải thoát cho chính mình.

"Lan Nhi nghĩ Thái Tử chắc chắn không phải loại người như vậy. Ngài yêu thương Thái Tử Phi chăm sóc nàng từ ngày được gả vào hết sức là thận trọng, luôn sắp xếp ám vệ luôn luôn bảo vệ ngày đêm a!", Lan Nhi về mặt vô cùng tin tưởng mà nói.

Cả hai đang trò chuyện vui vẻ thì phía trước xuất hiện một đoàn người ăn mặc long lẫy. "Công chúa. Chúng ta tới nay cần diện kiến thánh thượng.", "Ta đã biết rồi!"

Đoàn người đi lướt qua Mặc Chi và Lan Nhi. "Vị công tử kia cứ như là một người bước ra từ thế giới của các vị thần vậy. Chàng chắc chắn sẽ giúp được ta!", vị công chúa say đắm về ngoài cửa Mặc Chi. Riêng Mặc Chi thì khi bước qua cảm thấy vị công chúa này là một người đặc biệt, nguyên nhân nàng ta gả tới nơi xa xôi này chắc là có ân tình nào đó.

"Đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy. Nàng ta đúng thật là xinh đẹp a!", Lan Nhi lúc đầu có nghe những người khác đồn nhưng mà nàng ta không tin khi thấy rồi thì mới biết đúng là nàng công chúa đó đẹp giống như lời đồn.

"Lan Nhi tỷ tỷ, chừng nào mới tới phủ của Kang huynh của ta vậy? Ta đói lắm rồi a!", Mặc Chi ngồi xồm xuồng, mặt nhăn nhó mà than.

"Công tử ráng một chút nhé! Để Lan Nhi đi lấy đồ ăn ngon cho công tử.", "Thật sao! Vậy ta đi theo tỷ là được."

"Ay nhỏ! Lại gặp người quen cũ rồi a!", giọng nói chứa đầy sự kiêu ngạo châm chích về phía Mặc Chi.

"Nhị công chúa, thập công chúa an khang.", Lan nhi liền quay người cúi đầu hành lễ.

"Ngươi sao lại không quý thỉnh an công chúa chứ hả tên mặt trắng kia!", một cung nữ miệng mồm nhanh hơn tép chi vào Mặc Chi mà nói.

Mặc Chi lại càng không thêm để tai lời nói nhốn nháo của ba thứ ruồi bọ nên khoác tay lên vai Lan Nhi rồi đi.

"Ngươi dám vô lễ với...", vị cung nữ định dơ tay tát Mặc Chi vì tội vô lễ nhưng Nhị công chúa dơ tay bảo ngưng đứng nói sau lưng.

"Tỷ tỷ của ngươi sớm muộn gì cũng thất sủng mà thôi. Ta nghe nói vị công chúa kia nàng ta xinh đẹp lắm", "Nhị tỷ nói đúng lắm! Có ghê mà đòi ăn thịt thiên nga! Hahaha!"

Hai kẻ đứng sau mà nói mà cười, Mặc Chi quay đầu về mặt hời hợt mà đáp lại. "Chi có mấy bà cô già nhìn thấy gia trang người ta hạnh phúc ầm no vì ganh tị nên mới nói lời đó. À mà cũng đúng, bà cô già thì làm sao có phu quân như ý được. Hahaha!", "Ngươi!"

Cả hai vị công chúa nghe lời nói của Mặc Chi cảm thấy vô cùng xấu hổ nên liền tức tốc rời đi. "Công tử hay thật, vậy mà có thể trị hai vị công chúa đánh đá đó!" Lan nhi nhìn thấy cảnh này cũng quay người mà cười khúc khích.

"Tỷ cũng ở đây chắc chắn sau này khó ở với hai à rồi nga!", "Cùng lắm là làm đồng phạm với công tử thôi mà!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chàng sẽ là phò mã của ta (3)

Mặc Chi và Lan Nhi sau chuyện hồi nãy dường như đã trở thành một đôi thích tám chuyện trên trời dưới đất. Cả hai tới ngự thiện phòng lấy một ít thức ăn nhẹ cầm trên tay vừa đi vừa ăn.

"Ta nói này, tỷ ăn cũng không phải dạng vừa đâu nhì. Bị đưa vào đây làm cung nữ là đúng rồi còn gì.", Mặc Chi trở mặt nhìn thức ăn trong tay Lan Nhi dần dần bị nuốt sạch.

"Công tử cứ chọc ta hoài.", Lan Nhi mặt xấu hổ mà trả lời. Đi một lúc lâu cũng tới phủ của Bát công chúa. Kang thì hiện tại không có ở trong phủ vì bận làm việc ở ngự y quán. Bát công chúa thì vẫn không thay đổi gì, đáng vẻ vẫn như cũ. Kang có một người vợ như vậy cũng tốt cho hắn, chẳng ai đòi lại để nữ nhi nhà người ta đi tò tính hay nói cách khác là cầu hôn.

"Bát tẩu!", Mặc Chi cười vui vẻ chào. "Là đệ à? Vào đi, phu quân ta ra ngoài rồi.", Bát công chúa nhìn thấy Mặc Chi thì nét mặt cũng liền tươi cười mà đi ra chào đón.

"Lâu quá rồi không gặp đệ.", "Đúng nga! Tiệc cưới của hai người cũng chả báo với ta một tiếng nên hôm nay ta qua đưa hồng bao mừng cho hai người nè. Haizz..."

"Hi hi, đệ nói quá rồi.", "Tỷ vẫn không thay đổi gì nhiều, à mà cả đêm hôm đó ta đều thấy hết cả đấy.", Mặc Chi ghé tai nói nhỏ khiến mặt của Bát công chúa đỏ bừng.

"Đừng nói là...", "Thấy hết, thấy hết. Kang thì khá bướng bỉnh, có đôi lúc thì rất yếu đuối nên cưới được người như tỷ là ta cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm và có thể đi đây đi đó không cần bận tâm bất cứ điều gì."

Nghe Mặc Chi nói vậy thì Bát công chúa cũng có chút ghen ngào rồi bất chợt nắm lấy tay Mặc Chi mà nói rằng: "Đệ yên tâm, chàng ấy là phu quân của ta mà!"

Về mặt của Bát công chúa khiến Mặc Chi cười rộ lên. Tiếng cửa phòng đẩy vào, Kang trong bộ dạng mệt mỏi đi vào liền bị Mặc Chi khoác vai vỗ vai cái mà nói nhỏ: "Ráng mà sinh quý tử nhé nhị ca! Đừng bắt nạt con gái nhà người ta đấy!", "Con nhóc lắm lời, biến mau!"

Mặc Chi rút tay lại quay đi nhanh chóng. Kang bước vào phòng thì thấy Bát công chúa đang ngồi thêu, từng đường kim mũi chỉ đều rất tỉ mỉ. "Chàng về rồi, để thiếp sai người chuẩn bị nước cho chàng", Bát công chúa định đứng dậy kêu người nhưng Kang lại kéo nàng ngồi xuống mà hỏi: "Vừa rồi Mặc Chi ghé tới đây làm khó nàng ư?", Bát công chúa lắc đầu che miệng cười.

"Thế nó có nói gì không?", "Đệ ấy chỉ tới đây gọi hồng bao rồi nói chuyện uống trà vậy thôi. Đâu phải khó tính kiêu ngạo như chàng nói." Kang nghe Bát công chúa nói vậy liền thờ phào nhẹ nhõm. Nghĩ tới cái ngày mà tỷ tỷ gặp thái tử Mặc Chi hưng hăng thế nào, rồi còn bỏ nhà đi tu luyện nữa, chẳng ai quản nàng được.

Bát công chúa kéo nhẹ tay áo của Kang mà hỏi nhỏ: "Vậy, vậy vừa rồi đệ ấy nói gì với chàng vậy?", Bát công chúa tò mò.

"Cũng may là nó nhắc nhở ta, bao lâu nay để nàng đợi rồi. Ngay bây giờ nàng cũng sẽ biết ngay thôi.", Kang liền ghé lại tai của Bát công chúa mà thì thầm khiến nàng ta đỏ mặt tía tai. "Nhưng mà, là cái gì mới được.", "Nghĩa, vị, vợ, chồng, chứ nhì?", nói rồi Kang liền bế Bát công chúa đi tới giường.

(Ad nghĩ đoạn này không nên diễn tả quá kĩ, mọi người tưởng tượng nhé!)

"Hát chù! Ai nói xấu mình vậy nhì?", Mặc Chi hát hói một cái mạnh đến nỗi chảy nước mũi. "Chà ai rảnh mà đi nói xấu người cả.", Huyền Ly thì lúc này lại có đôi chút chán nản, nhìn về

phía sau thì thấy có chuyện sắp tới mà không ai khác chắc chắn là Mặc Chi. Một người mặc áo choàng đen đi tới.

"Vị công tử này xin dừng bước.", giọng nói chỉ rằng người này là nữ. Mặc Chi quay ngược nhìn xuôi nhìn thấy người kia hỏi lấy tay chỉ mình. "Cô gọi ta hả?"

"Vị công tử này có thể giúp ta một việc được không?", "Ta và vị cô nương này gặp nhau rồi chẳng?", Mặc Chi vẻ mặt lạnh nhạt mà hỏi.

Người kia liền dỡ áo choàng ra, đó là vị công chúa nước láng giềng người người đều ái mộ sắc đẹp của cô. "Cô là tình địch của tỷ tỷ ta! Không giúp được, cô đi đi.", Mặc Chi quay người tỏ vẻ từ chối rồi bỏ đi.

"Nếu công tử giúp ta, ta sẽ có người lợi ích.", "Ồ, vậy ta nói cô lấy thân báo đáp ta thì sao?", Mặc Chi vẻ mặt lạnh lùng quay đầu lại nói.

"Ta tin công tử không phải người như vậy.", vị công chúa quả quyết.

"Cô đừng hiểu nhầm, đàn ông thì ai chẳng ham mê nữ sắc.", Mặc Chi cười lạnh nhạt mà nói.

"Xin công tử hãy nghe ta nói.", "Cô cứ nói nhưng giúp hay không thì phải xem thành ý của cô.", vị công chúa nghe Mặc Chi nói thế thì vẻ mặt căng thẳng rồi nói.

"Nên nhớ là ta không có thời gian nên cô hãy vào vấn đề chính.", "Vậy xin công tử lắng nghe, lí do ta được gả tới đây là vì nước chúng ta bại trận và phải cầu cứu các nước khác. Hoàng đế Lưu Khang nói sẽ giúp chúng ta với một điều kiện là phải gả ta sang đây đóng vai trò như một bản giao ước.", vị công chúa kể vắn tắt câu chuyện.

"Vậy chuyện cô muốn ở ta là?", "Ta muốn công tử làm phò mã của ta!", vị công chúa thẳng thắn bình tĩnh nói.

Mặc Chi nghe xong liền có chút giật mình với cô gái này, lúc đầu nàng nhìn lầm nàng ta rồi chẳng? Nàng bình tĩnh lại hỏi: "Ta có bệnh dị ứng với nữ nhân a! Cô nói điều kiện khác đi.", "Ta muốn công tử giúp ta rời khỏi đây, ta tới đây là để thay mặt cha ta thương lượng về đường giao thương cho cả hai nước chứ không phải gả tới vì lí do lỗi bịch kia."

Mặc Chi nghe vị công chúa nói vậy suy nghĩ một hồi rồi xoa cằm mà cười. "Vậy ta có hai điều kiện.", vị công chúa tỏ vẻ căng thẳng một lần nữa. Nàng biết rằng nhờ một người là chẳng khác gì vào hang cọp.

"Thứ nhất mong cô đừng gắp tỷ tỷ ta và cũng như những người thân cận với tỷ ấy.", "Điều đó là đương nhiên, ta tới đây không phải để gả cho thái tử.", vị công chúa thờ phào nhẹ nhõm mà trả lời. "Thứ hai, ta cần tài nguyên để tu luyện.", "Công tử không cần lo, tài nguyên tốt nhất ta sẽ chuyển tới cho công tử trong vòng ba ngày tới.", vị công chúa nghe Mặc Chi nói vậy liền vui vẻ mà đáp trả.

"Nhưng mà còn chuyện lâu thân báo đáp?", "Thôi đi! Ta không có hứng thú với phụ nữ, cáo từ.", Mặc Chi không nghĩ vị công chúa đó lại để ý những lời mình nói, nàng chỉ thờ dài cáo từ rồi biến mất trước mặt vị công chúa.

"Ta nghĩ cô gái đó cũng không tồi thường thức một tí chắc cũng không sao đâu nhỉ công tử Mặc Chi?", Huyền Ly luôn để ý những lời nói của Mặc Chi nên lúc nào cũng lấy cớ để chọc ghẹo.

"Nếu nàng ta là nam thì chắc chắn cũng sẽ làm quý phi trong hậu cung của ta. Còn như lão thì chắc là phi tần thất sủng nhốt trong lãnh cung đấy a!", "Ngươi! Con nhóc thôi, địa vị của ta ít nhất cũng phải đề ta làm hoàng hậu nga!", Huyền Ly nghe Mặc Chi nói xong liền tức tối mà phản kháng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Uy hiếp hoàng đế!

Mặc Chi từ ngày hôm đó thì luôn suy tính tất cả mọi thứ ngay cả tình trạng xấu nhất cũng có thể xảy ra mà có thể nàng cũng không đoán trước được nên phải suy nghĩ bỏ cùng cẩn thận.

Hai nước là hàng xóm láng giềng, đường giao thương thường sẽ là đường biển và sản vật trao đổi là vải lụa hoặc là khoáng sản, thảo nguyên thì chắc chắn thứ không thể thiếu chính là ngựa. Chúng là phương tiện di chuyển quan trọng và họ sẽ cần lương thực và vải vóc. Đối với người ở đây thì tu luyện chính là điều tất yếu nên chắc chắn sẽ cần rất nhiều khoáng sản. Một là để chế tạo vũ khí chiến tranh, hai là tu luyện để lấy thành tựu nên lực lượng cường hãn hơn những kẻ sống ở cao nguyên kia nhiều.

Mẫu chốt ở đây là cô công chúa kia, gả qua đây coi như là vật trao đổi giữa hai nhà vua cũng như những người ở đây một lời hứa tuyệt đối sẽ không tạo phản. Nhưng mà cô ta qua đây là không nguyện ý mà là muốn dùng một cách khác để giao hữu giữa hai nước. Đó cũng là một quyết định thông minh cho bản thân một lối thoát.

"Ta phải giải quyết vụ này ngay trong ngày mai rồi còn về đại lục Cốt tắng làm đại sự. Vụ này cứ tính vậy đi, bên kia chịu thiệt chút cũng chẳng sao.", Mặc Chi cứ nói như vậy rồi thối tạt nên trở vào giường đánh một giấc đến sáng hôm sau.

Buổi sáng,

"Ai là Mặc Chi ra đây có điều cần thông báo.", một vị thái giám cùng hai ba tên lính đứng trước cửa phòng gõ cửa gọi Mặc Chi.

"Ta là Mặc Chi, công công cứ nói.", "Hoàng thượng truyền người vào điện có việc cần bàn."

Vị thái giám nhìn bộ dáng thành thạo chả quan tâm về điều hắn nói mà tỏ vẻ chán ghét khinh thường.

"Vậy phiền ông dẫn đường.", Mặc Chi nghe vị thái giám nói vậy mà cười thầm trong lòng, tới lúc giải quyết việc này rồi!

Mặc Chi đi theo vị công công tới gặp hoàng thượng. Tới nơi thì vị công công để nàng đứng trước cửa điện rồi quay mặt bỏ đi.

"Ngươi là ai?", hai tên lính canh đứng trước cửa chặn Mặc Chi lại không cho nàng đi vào.

"Hoàng thượng triệu kiến ta a!", "Đừng có mà nói láo, chúng ta không nhận được thông báo nào là có kẻ khác tới."

Hai tên lính canh bày ra vẻ mặt dữ tợn mà hù dọa Mặc Chi rồi khỏi.

"Vậy thế này đã biết chưa?", Mặc Chi lấy trong không gian một chiếc mặt nạ quý dữ tợn khác máu đeo vào mà hỏi hai tên lính canh.

"Cho dù ngươi là ai cũng không được vào.", hai tên lính canh giọng nói ngày càng lớn hét vào mặt Mặc Chi. "Vậy là các ngươi ép ta dùng vũ lực a!", Mặc Chi nở nụ cười rồi búng tay một cái.

"Đừng", cánh cửa cứ thế mà tan biến thành cát bụi ngay sau lưng hai tên lính. Sau khi thấy cảnh tượng đó thì hai tên này cảm thấy lạnh sống lưng rồi ngã phịch xuống đất học máu đỏ hết cả áo giáp. "Chi là hai con bọ mà cũng dám cản đường ta.", Mặc Chi giọng nói có chút lạnh rồi lướt nhẹ qua hai tên lính canh đang ngồi nhìn với vẻ mặt kinh hãi sợ sệt.

Tiếng nổ phát ra ngay cả người đứng bên trong điện cũng cảm thấy điếc tai và lạnh sống lưng. Một luồng chiến khí toát ra mạnh mẽ khiến tất cả người đứng trong điện đều muốn học máu.

"Ya! Hoàng thượng đây là giúp tại hạ hoạt động gân cốt à?!", Mặc Chi trong bộ đồng phục của Bách Thường đeo mặt nạ quý dữ tợn theo đó mà bước vào.

"To gan! Nhìn thấy hoàng thượng mà lại không quì!", một tên thái giám đứng hầu hoàng thượng về mặt tức giận vung cây chỉ vào mặt nàng.

Cây gậy hắc cầm ngay lúc đó bị đứt làm đôi khiến ai cũng cảm thấy ón lạnh mà run rẩy. "Ta ghét nhất là những kẻ chỉ vào mặt ta mà nói chuyện đấy! Cũng may là trượt chứ không là tay của công công không còn đâu nhỉ?", tuy lời nói của nàng vô cùng nhẹ nhàng nhưng khi nghe xong ai nấy cũng đều toát mồ hôi xanh mặt xanh mày.

"Vậy ngài triệu ta đến đây chắc không phải là luyện tập gân cốt đúng chứ?", Mặc Chi ngay lập tức tỏ vẻ coi thường mà nói.

"Vị công chúa này muốn thông qua ngươi mà bàn điều kiện với ta!", Hoàng đế lấy lại vẻ bình tĩnh mà nói.

"Ồ, theo cách ta nghĩ là thế này! Vị công chúa đây vẫn muốn làm tròn bổn phận của một người con hiếu thảo chứ không phải là muốn gả đến nơi mà nàng ta không hề quen thuộc. Nơi nàng ta thuộc về là thảo nguyên và đó cũng chính là con người thật của nàng.", Mặc Chi hít một hơi thật sâu rồi nói.

"Những điều hần nói có phải như vậy không?", "Vị công tử này đã nói lên được tiếng lòng của ta. Mong ngài hãy suy xét.", vị công chúa thấy Mặc Chi đến thì hết sức là vui mừng nên gật đầu liên tục.

"Điều mà nàng ta muốn làm thay mặt cả vương quốc là trao đổi điều kiện qua vật chất chứ không phải bằng con người.", Mặc Chi bắt đầu trình bày thì có vài kẻ xen vào mà nói.

"Hồ nháo! Một nước nhỏ bé mà cũng dám bàn điều kiện với chúng ta cơ à! Vậy chẳng khác nào không coi hoàng thượng ra gì cơ chứ!", "Đúng vậy, điều này hết sức là điên rồ. Mong hoàng thượng suy xét thật kĩ", mấy tên hoạn quan theo đó mà bắt đầu xào xáo.

"Bọn họ nói đúng, một nước mạnh tại sao lại bàn giao điều kiện cùng với nước nhỏ!", hoàng đế nghe bọn quan viên nói xong thì cũng tức giận mà nói lại.

"Mấy người chỉ đứng trên cương vị của một kẻ mạnh mà coi thường kẻ yếu. Một nước yếu thì có thể làm tay sai cho các người. Vậy nhiều nước yếu liên kết lại thì sao? Mọi người có thể địch lại nhiều nước trong cùng một liên minh như vậy được không?", thái tử ngay từ đầu đã không chấp nhận mối hôn sự này liền lên tiếng bảo vệ Mặc Chi.

Những vị quan khác đứng về phía thái tử cũng bắt đầu có chung một suy nghĩ liền đồng loạt mà nói: "Mong hoàng thượng hãy suy xét những lời của thái tử điện hạ."

"Các ngươi muốn làm ta tức chết mà!", hoàng đế bắt đầu tức giận mà không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Nguy Rồi! (1)

Không khí trong điện ngày càng u ám và ngột ngạt, ngay cả hoàng đế cũng phải nhìn sắc mặt của Mặc Chi để mà ra con cờ tiếp theo nhưng khi nghe thái tử và chúng quan thần nói vậy thì về mặt lộ ra khó xử.

"Ta nói này, điều kiện tốt như vậy còn không muốn như thế là lộ ra ý đồ cướp của người ta đấy à?", Mặc Chi nhìn mặt của hoàng đế đang sợ hãi mà cười một cách mỉa mai, một nụ cười đầy hắc ám khiến ai cũng run mình. Ngoài mặt thì như không có chuyện gì nhưng thật ra nó lại chứa đựng nhiều hàm ý khác.

"Mong ngài hãy suy xét điều kiện mà nước chúng ta đưa ra. Tuyệt đối không làm ngài bất lợi", công chúa theo đó cũng đứng ra giữa chúng quan thần thẳng thắn nói.

"Bệ hạ, tuyệt đối không được nghe theo lời cô ta! Muốn ra điều kiện thì cũng phải là một người có tước vị khác không cần một nữ tử chân yếu tay mềm, trời gà không chặt như cô ta ra mặt. Như vậy đúng là không có thành ý quá rồi.", một tên tham quan đứng ra tỏ vẻ chỉ trích nhưng cũng ngầm lên kế hoạch bắt mọi người theo phe hần phải tuân theo.

"Cái này... ý của thái tử ra sao?", hoàng đế đau đầu nhìn về phía thái tử mà hỏi.

"Bẩm phụ hoàng, Tiền đại nhân tuy nói công chúa là nữ tử chân yếu tay mềm, trời gà không chặt nhưng cô ấy vì đất nước mà nguyện gả qua một đất nước như chúng ta thì cho thấy đó cũng là thành ý của họ nhưng mà phương pháp này quá là cực đoan. Họ cũng là con người như chúng ta, nam nữ đều có quyền như nhau nên nhi thần nghĩ họ có tư cách đứng ở đây mà ra điều kiện với chúng ta là lẽ thường tình.", thái tử đứng ra giải quyết vấn đề khiến cho mọi người ai nấy cũng đều phải suy nghĩ lại về những gì thái tử nói ra.

"Tại hạ không có ý kiến. Những gì ngài ấy nói còn tuyệt vời vượt sức tưởng tượng của tại hạ.", Mặc Chi nghe thái tử nói xong cũng gật đầu mà đồng ý.

"Vậy được, thái tử đã ra mặt nói giúp như thế thì ta sẽ cho nước các người một cơ hội. Ngày mai chúng ta sẽ kí hiệp ước còn bây giờ bãi triều.", "Hoàng thượng vạn tuế!"

Tất cả mọi người đều cúi người hành lễ chỉ riêng Mặc Chi, qua đó cũng cho thấy địa vị của một cường giả đối với thế giới này là như thế nào.

Buổi chiều.

"Đa tạ công tử ra tay cứu giúp.", "Không có gì, thứ ta cần cô cứ đưa tới đây. Sẽ có người nhận giúp ta trong thời gian mà ta vắng mặt."

Mặc Chi tỏ vẻ hơi lạnh lùng mà rời đi. "Ngày, ngươi bị làm sao thế?", Huyền Ly thấy về mặt của Mặc Chi hơi khó chịu.

"Không có gì, hơi choáng một tí thôi.", Mặc Chi lấy tay vỗ vào đầu vài cái như không có gì, vũ tình khóa đã mất thì bắt đầu có chuyện xảy ra linh cảm của nàng cho biết điều đó.

"Đứng rồi, ta phải lên đường về Cốt Táng! Ta có giao dịch với hắn mà lại quên mất, cái đầu hay quên này tí nữa là mất lộc ăn rồi."

Mặc Chi định đi thì bỗng dừng khựng lại rồi lại nghĩ: Đi mà không nói tiếng nào thì thế nào cũng bị trách mắng nữa nên tốt nhất phải báo cho Yang biết đề tỳ ấy khỏi đau lòng, nhưng mà nếu nói thẳng thì chắc gì tỳ ấy lại cho mình đi, viết một bức thư đưa cho thái tử vậy. Haizz đi đi về về khiến mình cũng hơi bị mệt nhưng mà vì giao dịch nên mình phải nhanh chóng xử lý mọi việc ở đây. Tiền ơi! Ta đến với người đây!!!

Mặc Chi lấy giấy bút viết vài dòng thư ngắn gọn gửi cho thái tử rồi rồi đi ngay trong ngày hôm đó. Tối Cốt Táng thì nàng thấy con đường hình như hơi lạnh lẽo và lại không có một bóng người không nhộn nhịp giống như lúc trước nghĩ là chắc buồn bán ế nên dọn nghỉ sớm. Suy nghĩ của nàng lần này quá là đơn thuần không hề nghĩ đến nhưng cái sâu xa của nó. Lần này nàng quyết định sẽ không về trường vì muốn cho mọi người một cái kinh lý thật lớn nên nàng đến hoàng cung làm giao dịch trước. Đến hoàng cung thì Mặc Chi dùng truyền âm nói chuyện với thái tử Thuyền Ngôn Hạ.

Ban đầu nghe thì thái tử tưởng bản thân nghe lầm nhưng nghe đi nghe lại thì cái giọng này có chút quen thuộc. Niềm vui lộ rõ ngay trên mặt thái tử mà nói: "Các hạ vẫn còn sống! Tốt quá rồi, mọi người sau khi ra ngoài không thấy các hạ đâu thì vô cùng lo lắng và ngày đêm tìm cách cứu các hạ ra ngoài."

"Hầy, ta nói thái tử phi của ngài bệnh nặng thế này sớm đã chết từ lâu rồi nhưng vì là con cháu hoàng gia nên có điều kiện kéo dài mạng sống yếu ớt này cho đến bây giờ a.", Mặc Chi không biết từ lúc nào đã ngồi bên giường mà sờ vào cổ gái đang nằm thoai thóp kể cặn cái chết.

Thái tử sau khi nhìn lại cũng có chút bất ngờ và khá là hoang mang nhưng nghe Mặc Chi nói vậy thì tạm gác cảm giác đó sang một bên. "Vậy nàng có thể được chữa khỏi không?", "Ngài nghĩ Mặc Chi ta là ai? Lang băm đây đường xô chợ à?", Mặc Chi cũng cảm thấy phiền với con người quá kì tính như thế này.

"Nàng ta nằm đây cũng đã ba năm rồi. Độc cũng thấm vào xương cốt, cơ hội cứu sống cũng không cao. Ngài nghĩ ta sẽ nói vậy ư? Mấy cái bài này xưa hơn cả Trái Đất.", "Trái Đất là gì?", thái tử nghe Mặc Chi nói mấy lời kì lạ thì vô cùng thắc mắc và khó hiểu.

"Cho nàng ta uống cái này, ba ngày sau chắc chắn nàng ta sẽ tỉnh. Tin ta hay không tùy ngài nhưng cơ hội sống sót của nàng ta không cao nên chỉ nhờ ý chí muốn được sống của nàng ta. Giờ thì trả thù lao đi, ngài chắc hẳn sẽ không nuốt lời đúng không?", Mặc Chi ngồi trên bàn nhấp nhấp chén trà vô cùng tự nhiên.

Thái tử nhìn lọ thuốc của Mặc Chi đưa, nghe Mặc Chi nói như vậy thì cũng có chút lo lắng nhưng rồi cũng muốn liều một phen. Thái tử đỡ nàng ta dậy rồi đưa thuốc vào miệng, đan được có tác dụng ngay sau đó, da mặt nàng ta bỗng trở nên hồng hào và tươi tỉnh hơn lúc trước. Điều bây giờ là chờ đợi kì tích.

"Ta đã nói là nàng ta sẽ không rồi mà. Ngài nên trả thù lao cho ta đi!", Mặc Chi nhìn thấy việc đó thì cũng không có gì lạ vì luyện nó mà lò luyện đơn cũng xuất hiện vết nứt kéo dài nhưng nghĩ tới thù lao hậu hĩnh thì nó cũng chỉ là rác.

Thái tử lấy một chiếc nhẫn không gian lấy trong một chiếc hộp gỗ rồi đưa cho Mặc Chi tỏ vẻ hài lòng mà nói: "Các hạ cứ kiểm, tất cả thù lao của các hạ đều ở trong này."

"Thái tử nói thế thì chắc không lừa gạt ta, giao dịch này coi như là kết thúc, giờ thì ta về Bách Thường đấy!", "Các hạ chờ đã!"

Mặc Chi nhận thù lao bỏ vào không gian Long mệnh, búng tay một cái này liền biến mất theo con gió không nghe thấy những lời mà thái tử sắp nói. Về mặt bất an của của thái tử dần lộ rõ hơn sau khi Mặc Chi xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Từ Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Có Biến!

Mặc Chi với vẻ mặt hưng phấn ngồi trên Yêu Nguyệt Cơ bay về Bách Thường. Nàng nghĩ ra những tình huống dở khóc dở cười trong đầu và tự cười một mình, Huyền Ly thấy Mặc Chi như vậy thì thấy nàng lúc này có chút điên.

"Việc như vậy làm nha đầu như người vui lắm à?", "Vui chứ, trực tiếp cho họ bắt ngờ mà gián tiếp là cho gáo nước lạnh vào hai trường kia nên bây giờ ta cứ như là trên mây ấy!", Mặc Chi vừa nói vừa cười gian.

Yêu Nguyệt Cơ bay một hồi bỗng dừng lại dừng lại bất chợt làm Mặc Chi xém rớt khỏi nó. "Cầm chế? Ai lại đặt cái cầm chế phiền phức này ở đây?", Mặc Chi gõ thử vào cầm chế vài cái và nói.

"Chắc là mấy lão dở hơi... chờ chút!", Huyền Ly đang nói thì bỗng dừng ngừng mà quan sát lớp cầm chế. "Ám nguyên tố! Nó làm gì ở đây?", "Lão nói ám nguyên tố? Trong Bách Thường không có ai mang ám nguyên tố cả.", Mặc Chi mày nhẩn lại, tình huống xấu nhất cuối cùng cũng đã xảy ra. Thảm họa diệt vong mà từ trước tới giờ mà nàng không ngờ tới.

"Chết tiệt! Thử can đường.", Mặc Chi thái độ trở nên hung dữ cơ thể phản ứng hút hết ám nguyên tố vào bên trong rồi cắn nuốt nó một cách mạnh mẽ. Lớp cầm chế trở nên yếu dần bắt đầu rạn nứt rồi hóa thành muối biến mất khỏi không trung.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt nàng bây giờ là một cảnh tượng đẫm máu. Thấy người chết cao như núi, máu chảy thành sông khiến cho người người phần nộ. Cây cối hoang tàn không một chút sức sống, đi sâu vào bên trong là những bộ thây bị đóng đinh phơi khô ngoài trời mà hầu hết toàn là nữ nhi, quần áo cũng không còn nguyên vẹn.

Mặc Chi nhìn thấy hai tên tay sai đang khiêng một cái bao vừa đi vừa nói và cười vô cùng thích thú. Trong cái bao mở ra là một cô gái khác, tuy còn sống nhưng tình trạng dường như vừa mới chịu một đả kích lớn nên cũng không hề phản kháng hai tên kia.

"Lâu lắm rồi ta mới được tận hưởng cảm giác sung sướng thế này.", "Phải phải, nhìn cô ta đi, cứ như là cái xác không hồn ghê chết đi được. Ha ha ha!", Mặc Chi nhìn thấy bộ quần áo quen thuộc của hai tên này trong miệng làm bầm hai chữ "Hà Hoàng".

"Đáng đời bọn chúng. Tại tên mặt nạ quý kia mà trường chúng ta rước nhục không ngừng đầu lên được.", tên tay sai vừa nói vừa lấy dây thừng cầm sẵn trên tay, tên tay sai kia thì lấy trong người ra một lọ được định đứt vào miệng cô gái nằm dưới đất thì hắn lại thấy máu bỗng dung tuông trào trước mắt hắn.

"Đau, đau quá! Là kẻ nào, ra đây cho bọn đại gia!", Hắn ôm chỗ tay vừa bị đứt phần nộ la to khiến cho tên còn lại trở nên cảnh giác.

"Đáng đời lũ súc sinh chúng mày!", Mặc Chi thân ảnh một màu đen mang mặt nạ quý trên không hạ xuống. Tên tay sai đứt cánh tay nhìn huynh đệ của hắn chết một cách không toàn

thấy. Đầu lia khỏi cổ, tay chân bị chặt đứt khỏi người, xương cốt nát vụn.

Trông hán ta bây giờ như một tấm dề rách nhuộm máu, đầu thì bị Mặc Chi bóp nát vụn khiến cho tên kia một phen kinh hoàn nôn ra máu. Mặc Chi lúc này không khác gì một kẻ sát nhân giấu mặt. Con thịnh nộ của nàng lúc này không có từ nào có thể diễn tả được cử như là một con quỷ.

"Đừng, đừng giết ta! Ta không làm gì cả, người hãy tha cho ta!", Giờ thì nói cho ta biết ai sai khiến các người xâm phạm Bách Thường. Nếu thành thật ta sẽ suy nghĩ tha cho mạng chó của người."

Mặc Chi nắm tóc của tên một tay đưa lên mà hỏi. "Điều này...", hán ta tỏ vẻ lưỡng lự không dám mở lời.

"Ba, hai...", "Được, ta nói. Có một bọn người áo đen bỗng xuất hiện trong cung điện yêu cầu hoàng thượng kết liên minh rồi người trong cung đến Hà Hoàng bảo Viện trưởng việc gì đó và hứa sẽ trả công hậu hĩnh bằng việc giúp sang bằng Bách Thường. Ta đã nói rồi, xin hãy tha cho ta!"

Mặc Chi về mặt đồng cứng nhớ lại những gì tên kia nói với nàng ngày hôm đó. Nàng nghĩ rằng tất cả là do nàng, nếu không suy nghĩ chu toàn thì giờ đây Bách Thường sẽ không...

"Đừng có mà tự trách, đó không phải là do nha đầu người gây ra. Đòi lại danh dự của một được sư là điều đương nhiên.", Huyền Ly nhìn về mặt của Mặc Chi bây giờ cũng có chút dao động nên cũng không nói gì nhiều. Điều bây giờ mà Mặc Chi muốn là biến tất sa mạc chết chóc. "Các người giết một, ta sẽ bắt các người đền trăm!", Mặc Chi ngay tức khắc bóp chết tên tay sai trong tức khắc, cắt đứt những cô gái bị cột trên cây thập tự nàng đưa cho cô gái ngồi dưới đất một lọ được thiết lập một kết giới rồi rời đi ngay sau đó.

Cô gái nhìn Mặc Chi với ánh mắt mơ màng đưa tay như muốn níu kéo lại nhưng đã quá muộn.

Mặc Chi ngồi trên Yêu Nguyệt Cơ bay tới Ngái Toa với tốc độ nhanh nhất. Đời sống ở đây vẫn rất là an nhàn tự tại, Mặc Chi lại càng không muốn giết người vô tội nên đã tạo nên một vụ nổ nhỏ coi như là một lời nhắc nhở nhằm sơ tán tất cả người dân có trong thành ra một phạm vi khác. "Nha đầu người tốt nhất nên làm những gì mà mình cảm thấy tốt nhất, khi mà người mất không chế ta sẽ phong ấn người.", "Mạnh miệng quá đấy lão yêu quái, hôm nay ta phải đồ sát tất cả bọn chúng, bắt chúng lấy một trăm!", Mặc Chi tay cầm Yêu Nguyệt Cơ trên tay, thân ảnh màu đen hắc ám cùng chiếc mặt nạ quỷ khát máu khiến cho nàng không còn nhận ra mình là ai nữa. Giống như là cuộc sống hiện đại, chỉ biết giết chóc về mặt lúc nào cũng vô tình.

Sáu nguyên tố xuất hiện lần lượt quanh người Mặc Chi tạo thành một trận pháp dưới chân của nàng. Quang nguyên tố sẽ không xuất hiện bên ngoài mà sẽ là nguyên tố điều chỉnh năng lượng khi sử dụng các nguyên tố khác. Yêu Nguyệt Cơ cũng trở thành một vật dụng quen thuộc đối với nàng ở hiện đại. Một khẩu súng lục quen thuộc, một viên đạn bằng dung hợp nguyên tố có sức công phá siêu lớn có thể nghiền nát tất cả mọi thứ. Nếu vậy thì Ngái Toa ăn một viên đạn thì ngay tức khắc cả người lẫn của đều tan thành muối.

"Đây là cái gì?", Huyền Ly nhìn hình dạng kì lạ của Yêu Nguyệt Cơ trên tay Mặc Chi và viên đạn được bởi nguyên tố dung hợp liền suy ra được kết cục của Ngái Toa trong vòng chưa đầy nửa canh giờ tới.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 58: Có Biến!

Mặc Chi cầm khẩu súng lục trong tay ngắm nhìn một hồi miệng lầm nhảm: "Lại trở về cái nghề này sao? Dù sao tay mình dính máu tanh là chuyện hết sức bình thường. Giết người như ăn cơm bữa.", Huyền Ly nhìn về mặt của Mặc Chi lúc này cảm thấy vô cùng đau lòng. Bây giờ trong lòng hán nghĩ rằng lúc trước nha đầu có làm chuyện này rồi ư? Gì mà như ăn cơm bữa chứ?!

Bình lính canh giữ công thành lúc này sốt ruột hơn ai khác. Người mà họ sắp đối mặt là một siêu sát thủ giết người không chớp mắt. Mặc Chi đơn thân độc mã mặc áo choàng đen cùng với chiếc mặt nạ quỷ đã khiến cho người ta không lấy làm lạ. Chính là người năm lần bảy lượt hạ đo ván tất cả học viên ở Hà Hoàng, cũng là kẻ bị người đời đồn là tham lam của cái nên đã chôn thân trong điện Long nữ bây giờ đang sống và đứng trước mặt bọn chúng với sát khí có thể bóp chết người như giẫm nát một con kiến.

"Có kẻ lạ mặt! Bảo vệ công thành!", bình lính gác cổng bắt đầu nháo nhào lên khi thấy Mặc Chi xuất hiện và đang tiến thẳng về phía này. Những người này biết rằng mình sắp chôn thân ở nơi đây nên không còn gì để hồi tiếc cử thể mà lần lượt tấn công về phía Mặc Chi. Nàng lướt qua họ như một cơn gió, những cơn dao gió vô hình cắt xuyên qua người bọn họ khiến cho tất cả ngã xuống đất mà chết. "Hay cho những con chó trung thành, nhưng chắc gì bọn chúng nhìn thấy được công lao của các người.", Mặc Chi để lại một ánh nhìn lạnh như băng, tất cả các thi thể được Mặc Chi đốt thành tro bụi trở về với đất trời.

"Ác thì phải ác cho tới cùng.", "Lão nói phải, đây là giờ trừng phạt dành cho bọn chúng. Mặc Chi búng tay một cái, công thành mờ toang ra để nàng đi qua rồi phát ra một tiếng nổ lớn. Công thành cao to ngay sau đó biến thành một đồng đồ nát.

Mặc Chi niệm chú tạo hai lớp kết giới bao phủ toàn diện kinh thành, nàng hiện ngang mà bước vào.

Cung điện.

"Bảo!", "Có việc gì mà nhà người hốt ha hốt hải chạy vào đây?", một tên thái giám mặt đầy mồ hôi chạy vào cung với bộ dạng vừa sợ vừa mệt.

"Bẩm nhị vị vương gia, công thành, tất cả công thành đều bị công phá mà không rõ nguồn gốc.", "Hò nháo! Làm gì có chuyện đó được.", tên ngũ vương gia đập bàn đứng dậy chỉ vào tên thái giám đang quỳ rạp trên đất.

"Là kẻ nào, kẻ thù có bao nhiêu người?", Nhị vương gia về mặt điềm tĩnh mà hỏi.

"Nghe cơ quan tình báo bẩm lại là chỉ có một người.", "Ha! Một kẻ thì làm gì được chứ! Để ta đi lấy đầu tên đó.", tên ngũ vương gia hống hách triệu hồi bảo đao hùng hổ đi ra ngoài.

"Kẻ đó hình như là mặt nạ quỷ của Bách Thường.", "Gi chứ, hán đã chết trong điện Long nữ thì há có thể ra ngoài được, cũng đã sáu tháng rồi còn gì? Chắc chắn là kẻ nào mượn danh của hán làm ra chuyện này.", nhị vương gia nghe tên thái giám nói vậy một chút cũng không tin. Một người điềm tĩnh như hán trước giờ không cảm thấy hồi hộp như lúc này.

"Mau báo cho phụ hoàng biết! Ta và ngũ hoàng đệ sẽ tới đó xem sao.", nhị vương gia cầm một thanh bảo kiếm màu lục mà đi theo ngũ vương gia đến nơi đã bị phá hoại và theo đó là để giám định thân phận của người gây ra việc này.

Chỉ nửa canh giờ ngắn ngủi, tất cả công thành đều bị Mặc Chi phá tan nát, người chết cũng nhiều vô số kể. "Phá như thế này chắc bọn chúng cũng chịu ra mặt rồi chứ nhỉ?", Mặc Chi áo choàng tung bay trong gió đứng trên trận đồ ma pháp lực hành.

"Mới nhắc, tào tháo tới rồi kia!", Mặc Chi lộ ra nụ cười gian tà nhìn hai con cừu non đi tới nộp mạng.

"Tên kia! Người là ai mà lại dám phá hoại nơi này.", ngũ vương gia hùng hổ chia bảo đao về phía Mặc Chi quát.

"Ta là ai thì viện trưởng Hà Hoàng đáng kính sẽ nói cho các người biết a! Còn về việc này hà, thích thì ta phá thôi không có lí do. Nhiều đây chưa đủ để xả stress cho ta nữa.", Mặc Chi giọng nói cho chút hồng hách ngang ngược, trên tay là ám nguyên tố đang lơ lững tỏa ra sát khí kinh người.

"Ta sẽ lấy đầu của ngươi! Nhị ca, chúng ta lên!", "Được!", cả hai tỏa ra chiến khí truyền vào kiếm lao về phía Mặc Chi ra đòn dứt điểm nhanh chóng. "Haiz, muốn chơi với các người chút. Thanh niên tuổi này đúng là nóng tính. Vũ khí cũng khá được, không biết sử dụng thì cũng như là mấy cây sắt vụn ngoài bãi phế liệu.", Mặc Chi, thân ảnh biết mất giữa không trung xuất hiện ngay sau lưng hai tên vương gia giáng một đòn chết người khiến cả hai đều rớt xuống đất thổ huyết trọng thương.

"Giết ta đi!", nhị vương gia về mặt hung hăng mà nói.

"Đừng nghĩ là ta sẽ giết các người bây giờ, bởi vì các người vẫn còn giá trị để ta lợi dụng", Mặc Chi dùng thủy nguyên tố đóng băng cả hai tên này để ở phía sau. Dù gì cũng là vương gia, tên hoàng đế này ta phải cho hắn biết thế nào là sống không bằng chết. Hai thanh vũ khí đều bị Mặc Cgi tịch thu bỏ vào không gian Long mệnh coi như là chiến lợi phẩm.

Mặc Chi mất trái có chút khó chịu mà than với Huyền Ly. "Không hay rồi lão yếu quái! Ta lại sắp thăng cấp rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cái Giá Của Sự Tham Lam

Tất cả các thành lũy chưa đầy nửa canh giờ đều bị Mặc Chi đánh sập. Thi thể bị thiêu cũng hơn ba trăm người, dần dần tiến về hoàng cung. Sức mạnh của Mặc Chi như một cơn đại hồng thủy cuốn trôi hết tất cả chỉ bằng một cái búng tay. Cuốn trôi hết tất cả, xóa đi máu tanh nặng mùi để lại một thế giới mới.

"Lão già, còn bao lâu nữa tới hoàng cung?", "Chưa đầy nửa nén hương", Huyền Ly về mặt dung túng mà trả lời. "Vốn dĩ ta nghĩ rằng thấy tên nào là diệt tên đó nhưng suy nghĩ lại rồi. Thế thì thôi cho chúng quái!", Mặc Chi vừa nói về mặt lộ ra vẻ âm mưu khó lường. "Vậy người chắc định nhốt cả bọn lại rồi chơi trò tra tấn chắc?", "Không, không, không phải là tra tấn mà là hưởng thụ cảm giác sống không bằng chết.", về mặt của Mặc Chi khi nói tới việc này thì lại có chút thích thú.

Hoàng cung

"Báo! Chuyện nguy cấp rồi hoàng thượng. Tất cả thành lũy chưa đầy một canh giờ đều đã bị phá hủy.", một tên viên quan hốt hải chạy vào điện bẩm báo tình hình. "Gi chứ! Sao có thể", tên hoàng đế đập tay lên bàn mà quát to tỏ vẻ tức giận rồi hắn lại nhìn qua tên áo đen đang đứng sau tấm rèm. Tên áo đen gật đầu ra hiệu thì hắn liền hiểu ý, cho tên viên quan lui ra bên ngoài.

"Quân sư nghĩ sự việc nàu thế nào?", tên hoàng đế chống cằm suy nghĩ nhìn tên áo đen mà hỏi.

"Bệ hạ cứ yên tâm, ta bảo đảm sẽ không có việc gì.", tên áo đen bước ra khỏi tấm rèm trong một chiếc áo choàng đen, phía sau là một hình đầu lâu khất máu.

"Ta hình như nghĩ thấy mùi tính kế ta ở đây.", "Nha đầu người đa nghi cũng là lẽ thường tình. Tên áo đen mà tên tay sai kia nói chắc chắn có mưu đồ xấu xa.", Huyền Ly hiện hình đi ra bên ngoài.

"Phá cũng đã phá rồi mà bọn chúng vẫn không chịu ra. Thời thì về lại Bách Thường diệt mấy con bọ chết cho đỡ phiền, trong tay ta có con tin thì thế nào bọn chúng cũng vác xác tới mà thôi. Nhưng trước hết.", Mặc Chi ánh mắt sắc bén nhìn thấy một tên liệt ảnh đang dùng thuật ẩn thân che dấu khí. Tên liệt ảnh trong vài giây thất thần đều bị Mặc Chi tóm gọn, đầu của hắn bị Mặc Chi giáng một đòn khá mạnh ngay cả đá cũng phải vỡ vụn. "Tốc độ thật kinh khủng", tên liệt ảnh cảm thấy tính mạng đang bị đe dọa mà cảm thán. Mặc Chi nhìn thấy hình đầu lâu trên tấm áo choàng của hắn lúc đầu có chút nhăn mày nhưng về sau lại cười nhếch môi và trong lòng của nàng bây giờ đang rất là sôi máu. Giọng nói của nàng bỗng lạnh băng, ánh mắt cũng vậy như là một ác quỷ.

"Nghe thì cũng nghe rồi, về mà báo lại cho bọn chúng là ta chờ chúng ở Bách Thường. Còn giờ thì rút!", Mặc Chi ném hắn lên không trung rồi tung một cú đá khiến hắn bay đi thật xa. "Bay cũng xa thật mà không biết có làm nên chuyện gì không.", Mặc Chi thu lại vòng tròn ma pháp triệu hồi Yêu Nguyệt Cơ trong hình dạng đám mây mà ngồi lên bay về Bách Thường.

Huyền Ly khi nhìn thấy hình đầu lâu trên tấm áo choàng cũng có chút kích động nhưng khi thấy Mặc Chi làm vậy thì có chút tính ý mà thả cho hắn đi. "Ta đã tha cho bọn chúng một lần mà lần này ta nhất định phải truy sát chúng cho tới cùng a!", "Nghe nha đầu người nói ta đã sôi máu lên từ nãy giờ rồi đây, Huyết Lệ Lâu của bọn chúng về sau phải là ưu tiên hàng đầu.", Mặc Chi thì lúc này muốn về lại Bách Thường nhanh nhất, tính mạng của bằng hữu của sư phụ đều đang bị đe dọa mà họ lại là người không có liên can. Nàng hồi thúc Yêu Nguyệt Cơ bay thật nhanh để trở về.

Học viện Bách Thường.

Bách Thường bây giờ vô cùng hỗn loạn, tất cả học viên đều trở thành nô lệ cho bọn tay sai của Hà Hoàng. Hoàng cung cũng không có biện pháp chống lại bởi lực lượng của chúng quá đông và hùng mạnh nên đành bị giam lỏng. Các trưởng lão đều bị tính kế và phong ấn trong biệt viện mỗi người.

"Lũ lười biếng, mau mau khiến đồng đá này sang bên kia đi.", tên tay sai dùng roi đánh đập một nhóm học viên đang lao động nặng nề hầu hết đều là nam nhi. Nữ nhi thì còn không khiếp hơn, chúng bắt các nữ học viên phải làm trò mua vui cho bọn chúng kể cả cái chết.

Khung cảnh ở Bách Thường thật sự vô cùng kinh khủng giống như là kinh đô của những con quỷ khát máu người. Thấy người rải rác khắp nơi, sông cũng nhuộm một màu đỏ thẫm. Lá cờ của Bách Thường bây giờ được thay bằng lá cờ màu đỏ sọc đen của Hà Hoàng.

"Các người nói xem hôm nay nên lựa đứa nào để mua vui đây nhỉ?", một đám tay sai ngồi trong sảnh chính uống rượu hưởng thụ. Hai cô gái xấu số đã bị một tên tay sai cấp thấp đưa vào một cách thô bạo. Những vết hằn trên tay cô gái rất nhiều bởi cái còng tay lúc nào cũng siết chặt và ngày ngày đều chịu tra tấn hành hạ.

"Lũ súc sinh các người có giỏi thì giết ta đi, đừng động vào mọii ấy!", một cô gái đứng dậy che chắn trước cô gái nhỏ tuổi hơn mà bắt đầu to tiếng phản kháng.

"Nha đầu này cũng không tồi, lời a lên đây cho ta.", tên vừa nói là một trong thủ vệ đặc ý của tên quốc sư áo đen được lệnh đem quân sang đánh chiếm Bách Thường tên là Lâu Tử. Đáng lí ra thì hắn không là gì trong mắt các vị trưởng lão nhưng vì món pháp bảo trong tay hắn là pháp bảo thượng cổ nên cả năm người cũng đành khoanh tay chịu trời và thế là hắn đã

thắng.

"Đừng làm hại đến Hoành Thí sư tỷ. Người các người muốn là ta!", "Muội đừng có ngốc Tú Lệ, đại ca của muội bị thương vẫn chưa khỏi. Muội đừng cứ thế mà đi nộp mạng.", Cao Hoành Thí về mặt tức giận mà vùng vẫy. "Nhưng muội phải làm gì bây giờ, người có thể cứu ca ca ngoài người đó thì chỉ có hần", Vương Tú Lệ nước mắt bỗng tuôn trào nhìn Cao Hoành Thí mà nói.

"Phải đấy, tiểu nữ nhân. Nếu nàng làm ta vui thì không chừng ta có thể cứu cái mạng của ca ca nàng", tên Lâu Tử nhìn Vương Tú Lệ cười một cách thâm tà. Cao Hoành Thí định phản kháng nhưng bị hai tên đứng ngoài cửa đè xuống đất, Vương Tú Lệ cứ thế mà đi nộp mạng, nàng bây giờ chỉ có thể nhìn Cao Hoành Thí mà cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chỉ sợ bản tay

Vương Tú Lệ cứ thế mà bị đưa vào hang cộp mặc cho chúng dây xéo, Cao Hoành Thí thì chỉ có thể trơ mắt ngồi nhìn Vương Tú Lệ bị bọn khốn này hành hạ. Bao nhiêu nữ nhi tới nơi này một là chết, hai là hồn lìa khỏi xác mà trở về. Chính điện uy nghiêm bây giờ trở thành hang ổ của bọn quỷ bản thủ. Vương Tú Lệ chỉ biết nằm đó mà chuẩn bị cho cái chết. Nàng ta cắn lưỡi mà tự vẫn ngay khi bị tên Lâu Tử xé rách ngoại y.

"Không!", Cao Hoành Thí mắt tròn, cắn răng mà gào thét khi thấy Vương Tú Lệ nhìn nàng với vẻ mặt buồn xuôi. "Đáng chết, chưa làm được gì mà dám cắn lưỡi tự vẫn, bỏn đại gia vẫn chưa kịp hưởng thụ", tên Lâu Tử vừa nói vừa đánh mắt qua Cao Hoành Thí. "Mang cô ta qua đây."

Hần xoa cằm rồi đá xác chết của Vương Tú Lệ sang một bên, Cao Hoành Thí lại trở thành con mồi tiếp theo của hần. "Tên cặn bã, đừng đụng bản tay bản thủ của người vào ta.", nét mặt đầy vẻ thù hận của Cao Hoành Thí càng khiến hần trở nên thích thú mà liếm môi. Nàng ta bị đẩy vào người Lôi Tử, hần cứ thế mà đè xuống. "Đề khỏi mất niềm vui, để nữ nhân chịu thiệt rồi", Hần xé vạt áo của Cao Hoành Thí rồi nhét vào miệng của nàng ta để không cắn lưỡi mà tự vẫn. Rồi bỗng nhiên hần cảm thấy một nguồn uy áp nguy hiểm đang tiến tới gần mang theo luồng sát khí đậm đặc.

Chính điện bỗng phút chốc bị cắt làm đôi, nhưng tên canh cửa chưa kịp phản ứng cũng theo con gió bị cắt làm đôi như tòa chính điện. "Chuyện, chuyện gì?!", tên Lâu Tử bắt đầu nhủ này nhìn liếc xung quanh. Cao Hoành Thí thấy hần có sơ hở liền ngồi dậy dùng dây xích quán chặt cổ không chế hần khiến hần khó thở.

"Dựa vào người cũng đòi không chế ta. Con đ* thối.", xích quán cổ hần liền bị rạn nứt, Cao Hoành Thí bị ném ra bên ngoài. Cảm giác của nàng ta lúc này vừa đau mà vừa vui, "Cố chết ta cũng không chết trong tay người a.", "Đại sư tỷ nói gì vậy. Người chết phải là hần."

Một thân ảnh màu đen nhẹ nhàng bề nàng trên tay. Cao Hoành Thí lúc này còn có chút mơ màng không cảm nhận được nhưng khi nghe được giọng nói quen thuộc thì nàng lại có chút hoang mang không tin vào mắt mình. Nàng ta bình tĩnh ngược nhìn vị hắc y nhân đang bỗng nàng trên tay. Ở trên không từ từ hạ xuống mặt đất, hắc y nhân để Cao Hoành Thí xuống, mũi của tấm áo choàng hạ xuống. Khi nhìn thấy hắc y nhân chính là Mặc Chi thì nàng ta có chút không tin vào mắt mình. Một Mặc Chi trưởng thành và có chút tà đạo. Mặc Chi từ từ gỡ chiếc mặt nạ quỷ ra.

Cao Hoành Thí bước nhanh, tay dơ lên cho Mặc Chi một cái tát mạnh. "Tại sao bây giờ mới về? Có biết ta và mọi người lo lắng cho người lắm không tiểu tử thối!", Mặc Chi sau khi nhận cái tát của Cao Hoành Thí thì có chút sững sờ rồi nàng ta lao tới ôm chặt Mặc Chi, hai hàng nước mắt lăn dài trên má làm ướt cả áo choàng.

"Đã khiến mọi người lo lắng rồi.", Mặc Chi cười một cái nhẹ rồi vỗ nhẹ vào tấm lưng đầy vết thương của Cao Hoành Thí.

"Đại tỷ, tỷ bụng được rồi. Mặc Chi khó thở quá! Tỷ ngồi xuống để Mặc Chi chữa thương cho tỷ rồi còn đi cứu mọi người.", Mặc Chi vỗ về được Cao Hoành Thí ngoan ngoãn thì dùng ám nguyên tố dán chặt tên Lôi Tử xuống đất. "Người là kẻ nào!", "Không đến lượt miệng chó của người lên tiếng.", Mặc Chi về mặt sát khí u ám dùng phong nguyên tố cắt đứt lưỡi của tên Lâu Tử. Hần đau một cách quăng quại không thể cử động mắt nổi to máu trừng mắt nhìn Mặc Chi.

"Chắc người không cần đôi mắt này nữa nhỉ?", Mặc Chi định dơ tay móc mắt của Hần nhưng bị Cao Hoành Thí can lại rồi nói. "Hần còn sử dụng được, để cứ từ từ. Việc bây giờ là...", Cao Hoành Thí chưa kịp nói xong thì bụng của tên Lâu Tử bị thủng một lỗ. Mặc Chi ánh mắt sát khí chết người ra tay không chớp mắt. Ngay cả tên Lâu Tử nằm ở đó khi bụng bị thủng một lỗ to cũng không hề có cảm giác rồi nhận lấy một cái chết không toàn thây.

Trước lúc hần chết, Mặc Chi thấy một thi thể đang nằm trên đó với bộ y phục vô cùng quen mắt. Nhìn kĩ hơn chính là thi thể của Vương Tú Lệ đã chết trong bộ y phục bị xé rách. Cao Hoành Thí khi nhìn thấy xác của tên Lâu Tử nhìn thấy vẻ mặt u ám đầy sát khí có chút không nhận ra Mặc Chi nữa, bây giờ cứ như là một người khác vậy.

Mặc Chi bàn tay run rẩy ôm lấy thi thể của Vương Tú Lệ chợt nhận ra vẫn còn một chút hy vọng. "Còn hơi ấm.", Mặc Chi lấy một viên đơn dược đút vào miệng của Vương Tú Lệ rồi công nàng ta trên lưng. Cao Hoành Thí thấy Mặc Chi như vậy cũng có chút đau lòng đi tới gần giúp Mặc Chi đỡ Vương Tú Lệ trên lưng nhưng nghĩ lại Mặc Chi còn phải lo nhiều việc nên nhận lấy phần chăm sóc Vương Tú Lệ. Lần này Mặc Chi đã quyết phải thanh tẩy cả vùng đất này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Là Nữ Nhi: Triệu Hồi Sư Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.